

വസ്തുക്കളെയും സംബന്ധിച്ച് വിചിന്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഒരു ചോദ്യം ബാക്കിയായി. വായനക്കാർ പറയുന്ന ലഗ്നം പന്ത്രണ്ടുതന്നെയാണെന്നുതന്നെ. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു ലഗ്നം ആകാശത്തിൽ സൂര്യൻ രണ്ടു മണിക്കൂർ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഈ രണ്ടു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ എത്ര കണ്മണങ്ങൾ ജനിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും എന്നറിയാൻ പാടില്ല എന്നു അവരുടെയെല്ലാം ഭാഗ്യം. ഒന്നുപോലെ യായിരിക്കുമോ? ജോതിരി ഇതിനത്തരം പറയും— അല്ല അങ്ങനെ ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല എന്ന്. ലഗ്നത്തിലെ ഈ രണ്ടു മണിക്കൂറിനുള്ളിലെ മാറ്റം നിമിഷത്തിലും ചില ചില വിശേഷതകളുണ്ട്. ഒരു ലഗ്നത്തിൽ ജനിക്കുന്നവരുടെ പൊതുവായുള്ള കാര്യങ്ങൾ മിക്കവാറും തുല്യംതന്നെയാവും. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മമായ വ്യത്യാസത്തിൽ മാറ്റം വേണ്ടുവോളം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ കാര്യം ശ്രദ്ധയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ജ്യോതിഷികൾ ലഗ്നത്തെ പലതായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. അയാൾ ഇത്തരം സകല കാര്യങ്ങളും നോക്കിയിട്ടാണ് ഫലം പറയുന്നത്.

പഴയ സമ്പ്രദായത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ അന്തരം വ്യക്തമാക്കുമ്പോൾ ഈ പുതിയ സമ്പ്രദായം മുഖേന എന്തു ലാഭം അഥവാ എന്തു നഷ്ടം ഉണ്ടായി എന്ന കാര്യംകൂടി പയ്യോലോ ചിടുന്നത് ഉചിതമെന്നു കരുതുന്നു. പഴയ ജ്യോതിഷികൾക്ക് പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് സൂക്ഷ്മാധ്യയനം സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടായിരുന്നു. വേറെ ആരുടെയെങ്കിലും പരിശ്രമംകൊണ്ട് അയാൾക്കു കുറച്ചുമാത്രമേ ലാഭമെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. കാർഷികാഭിവൃദ്ധി അഥവാ യുദ്ധത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഉത്തരമായി അയാൾക്ക് പ്രകൃതിയുടെ നാനാവിധ സത്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അധ്യയനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഉദാഹരണാർത്ഥം, അയാൾക്കറിയാത്തതുണ്ടായിരുന്നു, ആഷാഢയോഗദിനം ഏതു സമയത്താണ് സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നത് ആ സമയത്തു് പുറപ്പെട്ടവൻ പൂർണ്ണസമുദ്രത്തിന്റെ തരംഗശിഖരങ്ങളിൽ ആസ്ഥാ

ലനം ചെയ്തിട്ട് ആഹ്ലസ്തിതരംഗങ്ങളാൽ അഥവാ ചന്ദ്രസൂര്യന്മാരുടെ കിരണമാകുന്ന ജടയുടെ അഭിസംഘാതത്താൽ ബലമാകയാൽ ചെമ്പാൽ പാരിടം മുഴുവൻ അനേകം സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിലമേറുപെടലസമ്പന്നവും ശാരദീയസംവർധിതവും ഫലസസ്യമയവും ആയി ഭവിക്കുകയും പ്രചാരമായ പരിമാണത്തിൽ വാസനിക്കാനും ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന്. അതായത് ശരൽക്കാലത്തെയും വസന്തത്തിലെയും വീളുകൾ സമൃദ്ധമായി ഉണ്ടാകുന്നു. (ബു 27/1) സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുമ്പോൾ നൈർദ്വൈതപ്രകാശത്തിലുള്ള കാര്യം ഏകദേശമായതെയും ലവംഗവതികളെയും സമുദ്രതലത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കിയാൽ ക്ഷുത്തുപിപാസകരണമായി, മനുഷ്യന്റെ അസ്ഥിമൂലങ്ങളുടെയും തൃണശൃംഗങ്ങളുടെയും കനംകൊണ്ടു വഴങ്ങിയിട്ട് പൂർണ്ണ ഉത്തരമായ പ്രേതവധുസമുദ്രം ഭവിക്കും. (ബു. സ. 27/3) സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുമ്പോൾ കാര്യം ധൂളി പരത്തിക്കൊണ്ട് ജടയുടെ ആകൃതി ധരിക്കുകയും ഗർഭത്തോടെ ചഞ്ചലമായി വിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഭൂമിയിൽ അന്നത്തിനു കുറവുണ്ടാകുകയില്ല. എന്നാൽ വലിയ വലിയ മന്നന്മാരുടെ സമരഭൂമി മാംസം, രക്തം, അസ്ഥികൾ ഇവയാൽ മാർദ്ദുള്ളതായി പരിണമിക്കും. നവീനയുഗത്തിലെ ജ്യോതിഷികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാര്യം, ജലം, ആകാശം, പാതാളം ഇവയെപ്പറ്റി ഇത്രമാത്രം അധ്യയനം ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രശ്നലഗ്നാവസരത്തിലെ ഗ്രഹങ്ങളുടെയും രാശികളുടെയും പരിഭ്രമസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കേ മാത്രം അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പയ്യോലോ ചിടുകയായിരുന്നു. പ്രശ്നം വക്കുമ്പോൾ സൂര്യൻ വൃശ്ചികം രാശിയിലായിരിക്കുകയോ, കേന്ദ്രത്തിൽ ഉത്തമങ്ങളായ ഗ്രഹങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുകയോ, അഥവാ ചിലവയെങ്കിലും ആ ഗ്രഹങ്ങളെ വീക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്താൽ വസന്തം അഥവാ വസന്തത്തിലെ വീളു തന്നായിരിക്കും. (ജ്യോതി—നിബന്ധം പ. 270) പ്രശ്നം വക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രൻ ലഗ്നത്തിലോ കർക്കടകത്തിലോ കുംഭമിനം രാശികളിലോ ആണെങ്കിൽ അഥവാ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തോ വുകയോ നല്ല നല്ല ഗ്രഹങ്ങൾ അതിനെ വീക്ഷിക്കുക

യോ ചെയ്യുന്നു മേന്മയിൽ വൃഷ്ടി തർക്കമെന്നെ ഉണ്ടാകാം.

നവീനയുഗത്തിൽ ഫലിതജ്യോതിഷം ഏതൊരു രൂപമാണോ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് അതുവരെ ഗണിത ജ്യോതിഷത്തിന്റെയും അഥവാ ഗ്രഹനക്ഷത്രവിദ്യകളുടെയും അധ്യയനവിഷയത്തിൽ നല്ല വൃദ്ധി ഉണ്ടായി എങ്കിലും മറ്റു പ്രാകൃതിക വ്യാപാരങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന പഠനം ശിഥിലമായിപ്പോയി. വേറൊരു തരാരംഭമായതെന്നാൽ ഫലിതജ്യോത്സ്യൻ പരിപൂർണ്ണമായും ഗ്രഹഗണിത ജ്യോതിഷിയിൽ നിന്നു നായിക്കുഴിയൻ തുടങ്ങി എന്നതാണ്. ഗണിതത്തിൽ നിന്നും ആരംഭിച്ചും ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതി മാറി സ്ഥാപിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഫലിതജ്യോതിഷപ്രവൃത്തികൾ വളരെ സരളമായിത്തീർന്നു. അതുപോലെതന്നെ സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. എവിടെയാണോ പഴയ ജ്യോത്സ്യന്മാർക്ക് ദിവസം മാസം ജൂത തുടങ്ങിയ എല്ലാ വിപര്യയങ്ങളിലും ലക്ഷ്യം വശേഷിപ്പവന്നിരുന്നത് അവിടെ പുതിയ ജ്യോതിഷികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കേവലം പത്രത്തിലെ ശാസ്ത്രംതന്നെ പയ്യറപ്പായിരുന്നു. ചുറ്റുമു മാസങ്ങളിൽ കണ്ടപ്പോൾ അഥവാ തണുപ്പുള്ള മാസങ്ങളിൽ ചുട്ടോ അനുഭവപ്പെട്ടാൽ രോഗവും രാഷ്ട്രഭീതിയും ഉണ്ടാകും എന്ന് പുരാതന ജ്യോത്സ്യന്മാർ അറിഞ്ഞിരുന്നു. വർഷം ജൂതവിവല്ലാതെ അനൂ ജൂതങ്ങളിൽ ഇടതടവില്ലാതെ ഏഴ് ദിവസത്തോളം വർഷം ഉണ്ടായിരിക്കാണിരുന്നത് സമ്രാട്ടിന്റെ മരണശങ്കയുണ്ടാകാം. (വ്യ. സ. 46, 39-40) പക്ഷേ രാത്രിയോ നിർമ്മലാകാശത്തിൽ പൂർവ്വത്തിൽ അഥവാ പശ്ചിമത്തിൽ ഇന്ദ്രയനസ് കണിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഛായത്തിന്റെ ഭീതിയുണ്ട്, തുടങ്ങിയവ. നവീന ജ്യോത്സ്യന് ഇതെല്ലാം നോക്കേണ്ട ആവശ്യം തീരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

നവീനയുഗത്തിൽ ഭാഗികളുടെയും ഗ്രഹങ്ങളുടെയും ജ്യോതിഷം വിശാലരൂപം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേവലം ജന്മകാലീനമായ ഗ്രഹസ്ഥിതിയിൽനിന്നു മാത്രം പഠയാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. വർഷം പൂർണ്ണമാക്കി

അടുത്തതിൽ പ്രവേശിക്കാനുള്ള ഗ്രഹസ്ഥിതി മുൻ ഫലം പറഞ്ഞുപോന്നിരുന്നു. മാസം അവസാനിച്ചു അടുത്തതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള സമയത്തെ ഗ്രഹസ്ഥിതി വച്ചുകൊണ്ട് മാസം മുഴുവനുള്ള ഫലം പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. ജ്യോതിഷത്തിലെ ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ പേര് താജിക് ശാസ്ത്രം എന്നാണ്. അറബികളെയാണ് താജിക് എന്നു പറയുക. അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും ഈ ശാസ്ത്രം മുസ്ലിമാന്മാരിൽനിന്നുമാണ് ഹിന്ദുക്കൾക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതെന്ന്. 'താജിക്'ന്റെ എല്ലാ പാരിഭാഷിക ശബ്ദങ്ങളും അറബിയിൽനിന്നും എടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്.

മുസ്ലിമാൻ ജ്യോത്സ്യൻ വേറൊരു വിഭാഗംകൂടി ജ്യോതിഷത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിന് രമൽ ശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നു. രമൽ അറബിയിലെ രത്നാല ശബ്ദത്തിന്റെ സംസ്കൃതരൂപമാണ്. ഇതിന്റെ ബന്ധം ഗ്രഹങ്ങളും രാശികളുമായല്ല.

ജ്യോതിഷത്തിലെ അത്യന്തം മഹത്വപൂർണ്ണമായ ഒരു ഭാഗമാണ് ശകനശാസ്ത്രം. പക്ഷി എന്നാണ് ശകനശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം. തുടക്കത്തിൽ ഈ ശബ്ദം പക്ഷികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി മാത്രം സീമിതമായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രാചീനയുഗത്തിലെ നാനാവിധ കളുഹലവും കിസംസ്താരവും കാരണമായിട്ടാണ് ഈ ശാസ്ത്രം വികസിച്ചിട്ടുള്ളത്. പിന്നീട് ഇതിൽ പക്ഷികളുമായി ഒരു ബന്ധവും ഇല്ലാതിരുന്ന കാര്യങ്ങളും കൂടി ചേർത്തിരുന്നു. ചില ശകനങ്ങൾ ശുഭമാണ്, വേറെചിലത് അശുഭവും. അശുഭശകനത്തിൽ പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന ശരീരികവും, പ്രാകൃതികവുമായുള്ള ക്രിയാകലാപങ്ങളുടെ സമാവേശമാണുള്ളത്. തുടർന്ന് പെട്ടെന്നുള്ള ഒരു ശരീരിക വ്യാപാരമാണ്, അതുകൊണ്ടിത് അശുഭമാകുന്നു. അകാലത്തിൽ പഴുത്തിന്റെ വിടരൽ (വികാസം) ഒരു ആകസ്മികപ്രവൃത്തിയാണ്. അക്കാലത്താൽ ഇത് അശുഭമാകുന്നു. ഗ്രഹത്തിൽ കിറക്കന്റെ രാരിയിൽ ഒരു അസാധാരണ സംഭവമാണ്, അതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ ഫലം

പ്രബുദ്ധകരളം

ചിത്തമാണ്. പകൽ നക്ഷത്രം കാണപ്പെടുക, മൂർത്തികളുടെ ചിരി എന്നിങ്ങനെ കാര്യങ്ങൾ സാധാരണഗതിയിൽ ദൃഷ്ടിഗോചരമാകുന്നില്ല. അവയെല്ലാം അശ്രുശേഖനങ്ങളാണ്; എന്തെന്നാൽ ഇവയെത്തുകയും ശുദ്ധമാകുന്നു, മറ്റത് എന്തുകൊണ്ട് അശുദ്ധമാകുന്നു, എന്നു നിങ്ങൾക്കു പറയാൻ കഴിയാത്ത ചില വസ്തുക്കളുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് പുരുഷൻ, വേശ്യ, വെ

ളുത്തടൻ, മത്സ്യം ഇവ കാണുന്നത് ശുദ്ധമാണ്. എന്നാൽ കാഷായവസ്ത്രധാരിയായ സന്ന്യാസിയെ കാണുന്നത് അശുഭം. അനേകം കാര്യങ്ങളും ജ്യോത്സ്യന് അറിയാത്തതല്ലാത്തതല്ല. എന്നാലത്രെ പീണയം രിക്കൽ. ഇന്ന് ഇവിടെത്തന്നെ നിർത്തട്ടെ!

(പരിഭാഷകൻ പി. പി. സുകുമാരൻനായർ, ഹിന്ദിയിൽനിന്നും.)

വേദാന്തധർമ്മത്തിൽ ഗുരുവിനുള്ള സ്ഥാനം.

മനുഷ്യൻ സവാരി ചെയ്യേണ്ട കുതിരയെന്നു മനുഷ്യനെ സവാരി ചെയ്യുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആശ്ചര്യമാകാതിരിക്കയില്ല. ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേരുന്നതിനു വേണ്ടി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു യന്ത്രമാണ് പാശ്ചാത്യശക്തിയെ ജനസമൂഹം എന്ന് അതിന്റെ രൂപവും പ്രവൃത്തിയും വെളിയിൽ കാണിക്കുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യമെന്താണ്? പൂർത്തീകരണത്തിനുള്ള സന്ദർഭം അവസാനമില്ലാത്തവിധം മുന്നോട്ടു നോക്കുകയെന്നതാണ് അവിടെയെ ലക്ഷ്യം. എന്നെന്നേക്കുമുള്ള പുരോഗമനമാണിതെന്ന് പറയുന്നു. രാഷ്ട്രമാകുന്ന ചക്രത്തിന്റെ കഴകം മാത്രമാണ് രാജാ മനുഷ്യനും രാജാ സ്ഥാപനവുമെന്ന് നിനച്ചുകൊള്ളണമെന്നാണിതിന്റെ സാരം. ചുരുക്കത്തിൽ ചൈതികപ്രപഞ്ചം ഇങ്ങിനെ തന്റെ മേൽ കുതിരയെന്നതിന് മനുഷ്യൻ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ലോകം മനുഷ്യനു വേണ്ടിയല്ല, ലോകത്തിനു വേണ്ടിയാണ് മനുഷ്യൻ എന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. അധികമധികം കഴിവുള്ള യന്ത്രമായി ലോകത്തെ പരിണമിപ്പിക്കണം. ഇതാണ് ആശ. ലോകത്തിന്റെ പരിണത രൂപമെന്തായിരിക്കുമെന്ന് ആരും നിശ്ചയിച്ചില്ല. അതിൽനിന്നും ഉണ്ടാകേണ്ട പ്രയോജനമെന്തെന്നും ആരും ചിന്തിക്കുന്നില്ല. ഡാമ്പിന്റെ പരിണാമവാദപ്രദേശിക്കുന്നതിതാണ്:— ഇണചേരുക, പെരുകുക, ബലമുള്ളവൻ വാഴട്ടെ, ബലഹീനൻ മായട്ടെ. എന്താണിതിന്റെ പ്രയോജനം? പരിഷ്കാര

ത്തിൽ ദൃഷ്ടിവെച്ചിട്ടുള്ളവയ്ക്ക് പറയാനുള്ള ഉത്തരമിതാണ്: ലോകത്തെ ശക്തിയുള്ള ഒരു യന്ത്രമാക്കിച്ചേക്കുക. പുരോഗമനത്തിന്റെ പ്രയോജനം ലോകത്തെ പൊട്ടിച്ചു പണിഞ്ഞു ശക്തിപ്പെടുത്തുകയാണ്. ലോകത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നത് പുരോഗമനത്തിനു വേണ്ടിയാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള അന്യോന്യാശ്രയം അനിവാര്യമായി. പ്രയോജനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചോദ്യത്തിന് തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം ആരും നൽകുന്നില്ല. പ്രാജ്ഞനായ ഒരു പടിഞ്ഞാറൻ രാഷ്ട്രീയചിന്തകൻ ഈ വിധം പറയുകയുണ്ടായി. പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് അവരവരെപ്പറ്റിയോ തമ്മിൽതമ്മിലോ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു കഴിവില്ല. നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട ഒരു ഹലം കൈവാരണമെങ്കിൽ മാനവജാതിയുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയും സംസ്കാരത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റിയും ഗ്രഹിക്കണം അതിനിടയിലും സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽ മാരകത്തിൽ പുരോഗമനത്തിനൊരു ലക്ഷ്യം കണ്ടെത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'രത്നാമസി' എന്ന മഹാവാരകം തന്നെയാണിത്. പാശ്ചാത്യചിന്തകന്മാരും ഇന്നിതു സ്വീകരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമാനവനെ നിർമ്മിക്കുന്ന ഈ ഉയന്ന അറിവ് യന്ത്രയുഗത്തിലെ പാശ്ചാത്യസംസ്കാരം അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരാം. എങ്കിലും ചിന്താശീലന്മാർ ഈ മഹാവാരകത്തിന്റെ സാരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ വിമുഖരല്ല. ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരവും കർമ്മസാക്ഷാത്കാരവുമാണ് ജീവിതലക്ഷ്യം. സമൂഹവും രാഷ്ട്രവും അവ നിർമ്മിച്ചിട്ട

ഇ സ്ഥാപനങ്ങളുമെല്ലാം ഇതിലേക്കു സഹായിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. എല്ലാത്തരം ലൌകികജ്ഞാനങ്ങളെക്കൂടി വൈദികജ്ഞാനത്തേക്കുമാറ്റം വരുത്താൻ ഇതിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിലുണ്ടായ ഗുരുവിൽനിന്നും പരിശീലനം ലഭിക്കുക എന്നുള്ളതുതന്നെയാണ്. യഥാർത്ഥമനുഷ്യനെ നിർമ്മിക്കണമെങ്കിൽ ഈ ഒരു ഉപായമേയുള്ളൂ.

ഇന്ന് വസീഷ്ഠന്റേയും യാജ്ഞവല്ക്യന്റേയും കാലത്തെ ഇന്ത്യയല്ല. ആധുനികസിംഹാസനത്തിൽ അക്ഷിപ്രഭയോടെ വിളങ്ങിയ ശ്രീരാമനും ജനകനും ഇന്ന് സ്മരണയിൽപോലും തിളങ്ങുന്നില്ല. മാരകീയവിദ്യയുടെ ഉന്നം തത്പരസി മഹാവ്രാഹ്മണാൽ സ്പഷ്ടമായ പരമലക്ഷ്യത്തിലേറ്റുവാൻ സഹായിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടുകൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. ഇതിന് സാക്ഷാത്കാരസമ്പന്നനായ ഗുരു വേണം. അനുഗ്രഹവും കാരുണ്യവുമുള്ള ആത്മജ്ഞാനിക്ക് മാത്രമേ മനുഷ്യനെ ഉദ്ധരിക്കാൻ കഴിയൂ. ഇന്ന് സംസ്കാരസമ്പന്നനായ ഒരു മനുഷ്യനെ നിർമ്മിക്കുന്നതിന് ബുദ്ധിപരമായ നേട്ടങ്ങളും അഭിവൃദ്ധിയും ആവശ്യമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. യോഗ്യതയുള്ള അധ്യാപകന്മാരിൽനിന്നും അതിനുവേണ്ട പരിശീലനം അഭ്യാവശ്യമാണെന്നും ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക സമൂഹം അതിലേക്കു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആധുനികവിഷയങ്ങൾ സൂക്ഷ്മതയോടെയും അവയെപ്പറ്റി അറിവും അനുഭവവും സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ ഇതിലും എത്രയോ ശ്രേഷ്ഠമായ സാഹചര്യങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്.

ഒന്നാമതായി, അധികാരചിന്തയാണ് നമ്മുടെ ധർമ്മത്തിൽ പരിഗണനമർഹിക്കുന്നത്. ഒരു ഗുരു തന്റെ ഗുരുവിൽനിന്നും ലഭിച്ച അനുഗ്രഹം സ്വശിഷ്യന്മാർക്കു പകരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ പരമ്പരയുടെ തുടക്കം ഈശ്വരൻതന്നെയാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. തന്റെ കർത്തവ്യം സഫലമാക്കുന്നതിന് ഗുരു ദീക്ഷയുൾക്കൊള്ളാൻ സഹായിക്കുന്നു. ഗുരുവിൽനിന്നും അനുഗ്രഹരൂപമായ ദീക്ഷ ലഭിക്കുന്നതിന് ശിഷ്യൻ യോഗ്യതയുണ്ടോ എന്നുറപ്പാക്കി

നശേഷം ഇല്ലെങ്കിൽ യോഗ്യതയുള്ളവനാക്കിത്തീർക്കുകയും അതിനായി ഉപദേശത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുന്നു. ഗുരുവിന്റെ കൃത്യം ഒരു പ്രചാരകന്റേയോ പ്രാസംഗികന്റേയോ അല്ല. അവർ പ്രായേണ താല്പരവികാരികൾക്കുവേണ്ടിയായി സംസാരിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ ലക്ഷ്യവും ക്ഷണസ്ഥായിയാക്കിയിരിക്കും. ഗുരുവിൽനിന്നും ലഭിക്കേണ്ട അനുഗ്രഹം ആ വിധമല്ല. ശിഷ്യനെ ഗുരു തന്നെപ്പോലെ ആക്കിത്തീർക്കുന്നു. ശ്രേഷ്ഠനായ ആചാര്യനെ ലഭിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ആത്മാവിനെ അറിയുമെന്നും, ആചാര്യനിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യമാത്രമേ ഉത്തമമായിരിക്കയുള്ളൂവെന്നും അജ്ഞാനസാഗരത്തിന്റെ മറകൾ കടത്തുന്നത് ആചാര്യനാണെന്നും ആചാര്യനുള്ള ആപ്തജ്ഞാനമാണ് ശിഷ്യനെ തരണം ചെയ്യിക്കുന്ന തോണിയെന്നും ശ്രുതി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ഗുരുവില്ലാത്തവന് സമൂഹജ്ഞാനം സൂക്ഷമല്ല. ആചാര്യലക്ഷണം സ്കൃതികളിൽ ഈ വിധം വിശദപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ആചിനോദി ച ശാസ്ത്രാർത്ഥം

ആചാരേ സ്ഥാപയത്യപി

സ്വയമാചാരേ യസ്യ

സ ആചാര്യ ഇതിരിതഃ

ഏതൊരുവനാണോ ശാസ്ത്രാർത്ഥം ശിഷ്യനെ ബോധിപ്പിക്കുകയും ശാസ്ത്രീയാചാരത്തിൽ അവനെ ഉറപ്പിക്കുകയും സ്വയം ആ വിധം ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവനെയാണ് ആചാര്യനെന്നു പറയുന്നത്. ഈ ലക്ഷണപ്രകാരം ആചാര്യൻ പരമ്പരപ്രാപ്തമായ അറിവ് ശിഷ്യന്മാർക്കു പകർത്തുക മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നത്, തന്റെ ജീവിതത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും ആ അറിവ് ഉദാഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ വൈദികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഫലവും ആശാസ്ഥാനവും ആചാര്യനാണ്. അപ്രകാരമുള്ള ആചാര്യൻ ഉത്തമമായിരിക്കാൻ ശിഷ്യന് ആത്മജ്ഞാനമുദ്രവാക്കിടക്കുടക്കുന്നവെന്നു മാത്രമല്ല, സ്വയം ആത്മസ്വരൂപമായിത്തന്നെ പ്രകാശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വേദങ്ങളിലും വേദോപനിഷദിനായ ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഗുരുവിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റിയും പ്രായാജന

പ്രബുസകരളം

തെപ്പറിയും വളരെ ആകർഷണീയമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീശങ്കരഗോപാലാചാര്യർ ഈ തത്വം കവ്യശൈലിയിൽ ഇങ്ങനെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭൂഷാഞ്ജനം നൈവ ഭൂഷസ്ത്രിഭുവനന്ദനോരേ
സദ്ഗുരോർജ്ജ്വലനമതഃ
സ്വർശ്ചൈതന്ത്ര കല്പം സ നന്മതി യദേഹാ
സ്വപ്നതാമശ്ചൈതനം
ന സ്വർശ്ചൈതനം തഥാപി ശ്രീതചരണയുഗേ
സദ്ഗുരുഃ സ്വീയശിഷ്യേ
സ്വീയം സാമ്യം വിധത്തേ ഭവതി
നിതപചാസ്തനവാഞ്ചൈകീകരോപി.

ജ്ഞാനദാതാവായ സദ്ഗുരുവിനോടു് ഭൂഷാഞ്ജനം കല്പിച്ചതുവാൻ മൂന്നു ലോകത്തിലും യാതൊന്നുമില്ല. ചിന്താമണിക്കല്ലിനോടു് ഉപമിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അതു് കല്പിത സാമ്യമാണെന്നുതന്നെയുള്ളു. ചിന്താമണിക്കല്ലുതന്നെയാണെന്നില്ല. തന്റെ ചരണങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിച്ച സ്വന്തം ശിഷ്യനെ ഗുരു എന്നോടു സാമ്യമുള്ളവനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഗുരു നിതപകനാണു്. മൂന്നു ലോകത്തിലും ഉദാഹരണമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് നിതപകനായ അദ്ദേഹം ലോകത്തിൽ തന്നെയാണു്.

ഗുരു ശിഷ്യപുരയത്തിൽ ഉപദേശം മൂലം ജ്ഞാനമുദയാണെന്നതുകൊണ്ടു് ഗുരു ബ്രഹ്മവും, നിരന്തരപ്രയത്നം മൂലം ഉപദേശിച്ച ജ്ഞാനം സംരക്ഷിച്ചുവളർത്തുന്നതുകൊണ്ടു് വീക്ഷണവും അജ്ഞാനത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ശിവനമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, താൻ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെന്നുള്ള ബോധം ശിഷ്യനെക്കൊണ്ടുനവദീപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മജ്ഞനായ ഗുരു ബ്രഹ്മതന്നെയാണെന്നു പറയുന്നു. (ഗുരുർബ്രഹ്മാ ഗുരുവ്വീക്ഷണഃ ഗുരുർദ്ദൈവമഹേശ്വരഃ; ഗുരുസ്താക്ഷാത് പരംബ്രഹ്മ തന്നെ ശ്രീഗുരുവേ നമഃ). ജ്ഞാനത്തിന്നു തുല്യമായി പരിത്രയമുളവാക്കുന്ന ദൈവാനില്ല. അപ്രകാരമുള്ള ജ്ഞാനം

നൽകുന്ന ഗുരു സർവ്വോത്തമനാണെന്നു് ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നു.

ന സുഖം വേദശാസ്ത്രേണ ന സുഖം മന്ത്രയന്ത്രകേ
ഗുരോഃ പ്രസാദാദന്യത്ര സുഖം നാസ്തി മഹീതമ.

വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സുഖമില്ല. മന്ത്രയന്ത്രങ്ങളിലും സുഖമില്ല. ഗുരുവിന്റെ പ്രസാദമില്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിലെവിടെയും സുഖമില്ല. ഇതിന്റെ സാരം മറ്റൊന്നുമല്ല. അറിവു പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകാം. അല്ലെങ്കിൽ ദൈവങ്ങളിലും വിധത്തിൽ വന്നുചേരാം. അറിവിന്റെ ഫലമായി ലഭിക്കേണ്ട സുഖം കൈവരണമെങ്കിൽ അനുഭവജ്ഞാനമുള്ള ഗുരുവിൽനിന്നും നിർദ്ദോഷവും പുണ്യവുമായ വിധം അറിവു സമ്പാദിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ സാധിക്കൂ. ഈശ്വരകാരുണ്യം പരമ്പരയാ സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഗുരുവംശത്തിൽ മാത്രമേ ഇതു സിദ്ധിക്കൂ. “സർവ്വം ഗുരുഭവാല്ലഭ്യം സ കലം പാപനാശനം.” ഗുരുഭവത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം ഫലകാരിയും പാപഹാരിയുമാണു്. ഇതെല്ലാം മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടാണു്,

മനശ്ചന്ത ഖഗ്നം ഗുരോരഞ്ജിപദേ
തതഃ കിം തതഃ കിം തതഃ കിം തതഃ കിം.

എന്നു് ഗുർവുഷുകത്തിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ശിവൻ പാവുകീർത്ഥനമേരിക്കുന്നതായി സ്തോത്രപുരാണത്തിൽ വരുന്ന ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ ഇതുതന്നെ എടുത്തു പറയുന്നു.

വിദ്യാധനം ബലം മൈവ
തേഷാം ഭാഗ്യം നിരത്ഥകം
യേഷാം ഗുരുപദാ നാസ്തി
അഥാ ഗമന്തി പാവുകി.

പോ പാവുകി, അറിവും പണവും കരുത്തും ഭാഗ്യവുമെല്ലാം ഗുരുപതീല്ലാത്തവർക്കു് നിരത്ഥകമാണു് അവർ കീഴേക്കു പോകുകയേ ഉള്ളൂ.

ശ്രീമദ്വിന്റെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചു. ഇനിയും ധർമ്മം വർദ്ധിക്കണം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിലിരിക്കുന്നു. വർദ്ധിക്കുന്നതിനായ ധർമ്മ പേരിനു മാത്രം ധർമ്മമാണ്. പ്രാമാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ധർമ്മ വിദ്യാസമ്പന്നനും ബുദ്ധിശാലിയും അധ്യാത്മനീക്കനുമായിരിക്കണമെന്നു പറയുന്നു. ഇതു മാത്രമല്ല, ആചാരശുദ്ധിയും ധർമ്മവർദ്ധനയിൽ വരണം. ഒന്നാമതായി ഭൂമധ്യകോപനിഷത്തിൽ പറയുന്ന ധർമ്മവർദ്ധനം ഗ്രഹിക്കണം. “കുപിതന്മാരേവം സ ധർമ്മമേവാഭിഗമേത് സമിത്പാണിഃ ശ്രോത്രിയം ബ്രഹ്മണിഷം.” ആത്മജ്ഞാനമർത്ഥിക്കുന്നവൻ ഹോമത്തിനു വേണ്ട വാദകം കൽപ്പിക്കേണ്ടി ശ്രോത്രിയനും ബ്രഹ്മണിഷനുമായ ധർമ്മവിന്റെ സമീപത്തായണം. വേദോക്തവ്യം ചെയ്ത് ശ്രുതികളെയും ഗ്രഹിച്ചവനാണ് ശ്രോത്രിയൻ. പരമർത്ഥസാക്ഷാത്കാരമുള്ളവനാണ് ബ്രഹ്മണിഷൻ. ധർമ്മവിൽ ഈ രണ്ടു ധർമ്മങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആത്മജ്ഞാനം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ യഥേഷ്ടമാരത്തിനുള്ള സ്വാർത്ഥശ്രദ്ധയെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരാണ്. ആത്മാവ് നിത്യശുദ്ധനും, പുണ്യപാപങ്ങൾ ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചതും ആകയാൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനിക്ക് നിഷേധം ബാധകമല്ലെന്നു പറയുന്നവരെ കാണിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആത്മസാക്ഷാത്കാരമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ ചിത്തശുദ്ധി അനിവാര്യമാണ്. ചിത്തശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതിനു വളരെ വളരെ മുമ്പുതന്നെ മുമ്പു ധർമ്മാത്മാവായിത്തീരണം. അധർമ്മശീലനും മോക്ഷമര ഉദിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ആത്മജ്ഞാനി വഴുതിപ്പൊകാൻ പഴിയില്ല. ശുദ്ധവാസനകൾ മാത്രം ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മജ്ഞാനി പെട്ടെന്ന് അശുദ്ധിയിൽ വീഴുന്നതല്ല. ആത്മജ്ഞാനം ലഭിച്ചശേഷം ചിലർ യഥേഷ്ടമാരകളായിത്തീർന്നു എന്നു പറയുന്ന കഥകൾ പ്രാമാണികമല്ല. ലോകശിക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി ഗുരുക്കൃത്യം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ പോകുന്നവർ നിശ്ചയമായും ദോഷമേശശൂന്യനായിത്തന്നെയായിരിക്കണം. സമിത്പാപവുംകൊണ്ടു ശ്രീമദ്വിനെ സമീപിക്കണം എന്ന വാക്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്താണ്? നിത്യകർമ്മങ്ങൾ ധർമ്മസന്നിധിയിൽ പാലിക്കണമെന്നർത്ഥം. “ധർമ്മമേവാഭിഗമേത്” എന്ന വാക്യത്തിലെ ‘ഏവ’ ശബ്ദം ശാസ്ത്രത്തെ നഷ്ട

പ്രബുദ്ധകേരളം

വനായാലും ബ്രഹ്മവിചാരം ധർമ്മവിനെ കൂടാതെനടത്താതെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു, ആ വിധമുള്ള ധർമ്മം ലോകസംഗ്രഹത്തിനായി ആചാരതൽപ്പരനായിരിക്കും. ഹിന്ദു ആചാരണം അനുകൂല വഴിത്തരയായിരിക്കുമെന്ന നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ആചാരസമ്പന്നനായിരിക്കും പരമജ്ഞാനവും അപരമജ്ഞാനവേദവും പൂർത്തിയായിട്ടുള്ളവൻ മാത്രമേ തത്ത്വബോധനം സുകരമാകൂ.

തീർണ്ണം സ്വയം ഭീമമോർണ്ണവം ജനാനമോർണ്ണനാനാപി താരയന്തഃ

എന്ന് വിവേകചൂഡാമണിയിൽ എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യോഗകമായ വേദസംഗ്രഹത്തെ സ്വയം കടന്നിട്ടുള്ളവർ യാതൊരു സ്വാർത്ഥവും കൂടാതെ അനുരോധം മറകൾ കടത്തുന്നു.

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഹൃദയത്തിൽ തുടുന്നതും സന്ദേഹങ്ങളെ തുലിക്കുന്നതുമാണ്. ഒന്ന് ജീവൻ മറ്റൊരു ജീവനിൽനിന്നു മാത്രമേ പ്രേരണ ലഭിക്കാൻ കഴിയൂ. ജീവിതം മുഴുവൻ പുസ്തകം പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും വളരെ ബുദ്ധിശക്തിയും സമ്പാദിക്കാം. ആധ്യാത്മികമായി ഒട്ടുംതന്നെ നമ്മൾ വികസിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഒടുവിൽ നാം കാണുന്നു. ആധ്യാത്മികമായ വളച്ചെടി പുസ്തകങ്ങൾ പോരാതെ പോകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ആധ്യാത്മികവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി നമ്മളിലധികം പേർക്കും ചർച്ചകാരമായി സംസാരിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും കായ്ത്തിൽ വരുമ്പോൾ യഥാർത്ഥമായ ആധ്യാത്മികജീവിതം നയിക്കുന്നതിൽ നാം കറവുള്ളവരായി കാണപ്പെടുന്നത്. ആത്മശക്തി ഉണ്ടാവാൻ മറ്റൊരാളാൽനിന്നും പ്രേരണ വരണം. ഏതാത്മാവിൽനിന്നുമാണോ ഈ പ്രേരണ വരുന്നത് അദ്ദേഹമാണ് ധർമ്മ. ആ പ്രേരണ ആരിൽ പരിണാമമുളവാക്കുമോ അവൻ ശിഷ്യൻ.

നിത്യം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ആധ്യാത്മികസാധനകളുടെ ഛായയും പാരമ്പര്യശുദ്ധിയിൽ വിശുദ്ധിയിട്ടു

ഇ ഗുരുവിനു മാത്രമേ അറിയുകയുള്ളൂ. ജ്ഞാനപ്രാപ്തി വരെ ഈ വിധമുള്ള നിരന്തരസാധനകൾ ആവശ്യമാണ്. പരമപദം ചെയ്യണമെന്ന് എത്രതന്നെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നാലും അതിനുള്ള യോഗ്യതയില്ലാത്ത ഗുരുക്കന്മാരെക്കൊണ്ട് നിഷ്ഠുരതയിലേക്കു നയിക്കുന്ന സന്ദേശങ്ങളെ ഉന്യവനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ലക്ഷണസമ്പന്നനായ ഗുരുവിന് വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി സംശയം നീക്കാൻ കഴിയും. തത്ത്വങ്ങളിലും മന്ത്രങ്ങളിലുമുള്ള അസ്പഷ്ടത സമ്പന്നനിക്കു നിത്യം നിത്യം സംഭവിക്കുന്ന വിഷയമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് വേണ്ട സഹായം ഉത്തമഗുരുവിൽനിന്നു ലഭിക്കുകയുണ്ട്. സ്തോത്രപുരാണത്തിൽ ഈ വിധം ഒരു ശ്ലോകമുണ്ട്.

നിരന്ത്യസച്ചസന്ദേശഃ ഏകീകൃത്യ സദർശനം
രഹസ്യം യോ ദർശനതി ജ്ഞാമി ഗുരുചിശ്വരം

അറിയേണ്ട വസ്തുക്കളെ വിടർത്ത മനു ചേർത്തു് രഹസ്യങ്ങളെ വേണ്ടവണ്ണം കാണത്തക്കവിധം ആരാണോ കാണിച്ചുതന്നതു്, അല്പംപോലും സന്ദേഹമില്ലാത്ത ഈശ്വരരൂപിയായ ആ ഗുരുവിനെ ഞാൻ ജ്ഞിക്കുന്നു. ഈ വിധമുള്ള ഗുരുക്കന്മാർ സുവർണ്ണയുഗമായ പ്രാചീനകാലത്തുപോലും വിരളമാണ്. ഇതേപ്പറ്റി സ്തോത്രപുരാണത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

ഗുരുവോ ബഹവസ്സന്തി ശിഷ്യവിത്താപഹാരകാഃ
തമേകം ദുർല്ലഭം മാനുഷം ശിഷ്യാഗ്രന്താപഹാരകം.

ശിഷ്യന്മാരുടെ സമുത്തരത്തിനെ തട്ടിയെടുക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാർ വളരെയാണു്. ശിഷ്യന്റെ ഉള്ളത്തിലെ താപം അകറ്റുന്ന ആ ദുഷ്ടഗുരു ദുർലഭമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തും ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരമുള്ളവർ ചിലരെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് വാസ്തവമാണ്. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിന്റെ പദവാക്യാർത്ഥത്താനം അവഗാഹമായി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവർ അവിടെയുചിവിടെയും ചിലരുണ്ടു്. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരമതാല്പര്യം പ്രായോഗികമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവർ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയിടയിലും തീരെ കുറവാണ്.

ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനു വേണ്ട പ്രായോഗികജ്ഞാനമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു് ആരും നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ല. അതിനു സഹായിക്കുന്ന ജ്ഞാനപരവും നിരീപരവുമായ ഭാഷ്യിയുള്ളവൻ വേദാന്തലക്ഷ്യങ്ങളെ മനസ്സിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥനാകുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള ഒരുവന് ദുഷ്ടാസനകളും കാമക്രോധമോഹാദികളും അടിക്കടി മോലക്കുപൊന്തി ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കുന്നതല്ല സാക്ഷാത്ക്കാരസുഖം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളവർപ്പോലും ഉയർന്നിവിയിൽനിന്നും പതിച്ചിട്ടുള്ളതായി പുരാണങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ആ നിബദ്ധ് അപൂർണ്ണമോ താല്പരമികമോ ആയ ഒരു പ്രകാശം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവൻ പതിച്ചുപോകാതിരിക്കാൻ എത്രമാത്രം ജാഗ്രതകനായിരിക്കണമെന്ന് പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഗുരുഭാവം സ്വീകരിക്കുന്നവർ പ്രത്യേകിച്ചും കീഴോട്ടു വരാതിരിക്കാൻ എല്ലാ കരുതലുകളും കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്. ഏകിൽ മാത്രമേ അവരുടെ ആത്മീയവും നൈതികവുമായ ഭേദത്വം ശിഷ്യനിൽ വിശ്വാസവും ഭക്തിയും ഉളവാക്കുവാൻ സമർത്ഥമാകയുള്ളൂ. ഗുരുലക്ഷണങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ സ്തോത്രപുരാണത്തിൽ ഈ വിധം കാണുന്നു.

മാതൃയുവനൻ വിവേകി ച
അധ്യാത്മജ്ഞവാൻ ശുചിഃ
മാനസം നിർമ്മലം യന്മു
ഗുരുത്വം തസ്യ ശോഭതേ
ഗുരുവോ നിർമ്മലാശ്രാന്തഃ
സാധവാചിതരോഷിണഃ
കാമക്രോധവിനിർമ്മുക്തഃ
സദാമാരാഃ ജിതേന്ദ്രിയഃ

സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള നൈപുണ്യം, വിവേകം, അധ്യാത്മജ്ഞാനം, ശുചിത്വം ഇവ ഗുരുവിനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങളാണ്. മനോനൈർമ്മലമുള്ളവനിൽ മാത്രമേ ഗുരുത്വം ശോഭിക്കുന്നുള്ളൂ. ഗുരുക്കന്മാർ ചെറുനൂതം ശാന്തന്മാരും, സാധുക്കളും മിതരോഷികളും, കാമ

വും ശ്രോതൃവും അററാതും, സദാചാരസമ്പന്നനും, ഇന്ദ്രിയജയമുള്ളവനായിരിക്കണം. ഇവർക്കു സാമൂഹികഗുണങ്ങളാണ് പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും അതുപോലെതന്നെ വാദാത്മജ്ഞാനം ശിഷ്യനിമേലുപകരണത്തിന് ബുദ്ധിഗുണങ്ങളും ഗുരുവിൽ ആവശ്യമാണ്. ശിഷ്യനെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന് ബുദ്ധിബലം ആവശ്യമാണ്. മിഥ്യാഭേദനങ്ങൾ സമ്യഗ്ഭേദനങ്ങളായി കലരുന്നതായി കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഈ ദൃഷ്ടി വഷ്ട്യത്തിലെന്നതിനുള്ള സാധനങ്ങളെ പിന്നിലേക്കു തള്ളുകയോ ഫലപ്രാപ്തിക്കു വിളംബരണാക്ഷിത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിൽ ഓരോ സമ്പ്രദായത്തിന്റേയും പ്രാമാണ്യതയാണ് സമ്പ്രദായശ്രദ്ധിക്ക് ഹേതുവായിത്തീരുന്നത്. ബുദ്ധിബലംകൊണ്ടു മാത്രമേ ഈ പ്രാമാണ്യത സ്ഥാപിക്കുവാൻ കഴിയൂ. അഭിയുക്തന്മാർ ഉപദേശിക്കാതെ പദാർത്ഥജ്ഞാനം പുരുഷാർത്ഥത്തിലേക്കു നയിക്കുമെന്ന് സ്വീകരിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. “ന ചാനുപദീഷ്യം പദാർത്ഥജ്ഞാനം പുരുഷാർത്ഥമിതി ശക്യം പ്രതിപത്തം” എന്നു ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ പറയുന്നു. ഖേദകിമ്ജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിച്ചുപോലും ഇതു സത്യമായിരിക്കു പരമപുരുഷാർത്ഥപ്രാപ്തിയെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഇതത്രയും ഏതെ സത്യമായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ആ ആചാര്യൻ സമ്പ്രദായപുഷ്പകമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രധാനമുതലാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു ഏകദത്തു പറയുന്നത്. “അസമ്പ്രദായവിത് സമ്യഗ്സംസാരിഭവേ മുർഖവദേവോപേക്ഷണീയഃ” എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്യം ശക്തിയേറിയ മനോണ്. എല്ലാ വിദ്യകളും അറിഞ്ഞിരുന്നാലും ഗുരുസമ്പ്രദായപ്രകാരം തത്വം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്തവൻ ആദരണീയനല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അറിവില്ലാത്തവനു തുല്യനുമാണ്. പ്രശ്നാപനിയമോഽച്യുതിൽ ഈ വസ്തുതയ്ക്കുമേൽക്കുള്ള വിവേകമാണു. “ശ്രുതശ്രുത്യർത്ഥം ഹിതവാ സമ്യക്ഭിജാനം, നതപരിജാനേന വാഷ്ഠതേനാപി ശ്രുത്യർത്ഥം ജ്ഞാനം ശക്യാതസദ്യൈ പണ്ഡിതജ്ഞൈഃ” പാണ്ഡിത്യഗുണം നിശ്ശേഷം പാരമ്യമുള്ളിതിത് ശ്രുതിയുടെ അർത്ഥം കേൾക്കു

ന്നും പണ്ഡിതജ്ഞനായിട്ടുള്ളവരല്ലാം അഭിമാനം വഴി ശ്രുത്യർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് നൂറുവർഷം പണിപ്പെട്ടാലും കഴിവുള്ളവരാകുന്നില്ല. ഗുരുവിൽനിന്നും ശ്രവണം മൂലം മാത്രമേ സംശയവും വിപര്യയവുമില്ലാതെ തത്വം ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ, എന്നായിരുന്നു ആചാര്യരുടെ ദൃഢമതം. ഇക്കാലത്തു് രാജകീയക്കാരനും സാഹിത്യകനും ശാസ്ത്രചിന്തകനുമെല്ലാം വേദത്തെയും ഗീതയെയും മറ്റും പുതിയ തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത് ഒരു കൃത്യമാണെന്നു ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിലെ പ്രാചീനരായ ആചാര്യന്മാർ രാജകീയവും സാമൂഹ്യവുമായ രംഗങ്ങളിൽ നേട്ടങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന ശതകങ്ങളിൽ ഹിന്ദുജാതിയുടേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും നിലനിൽപ്പും ഉറപ്പും സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിന് അത്യന്തം പ്രയത്നിച്ചു. അവരെയൊന്നും ഇന്നു കണക്കാക്കുന്നില്ല. പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഭാരതീയജനതയെ കാത്തുരക്ഷിച്ചു ശക്തികളെല്ലാം നമ്മുടെ അവനതിക്ക് ഹേതുവായിത്തീർന്നവെന്ന് ഇന്നു നമ്മൾ കാണുന്നു. മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ജീവചൈതന്യം ബാഹ്യപ്രേരണകളുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചു ഇതുനാൾ സൂക്ഷിച്ചു ശക്തികളെല്ലാം ഇന്ന് ലയമായിപ്പോകുന്നത് തൃപ്തിയോടെ നോക്കുകയും പുറമെനിന്നും വന്നിട്ടുള്ള അശാന്തിദായകങ്ങളായ വിപ്ലവപ്പിടുന്ന സുശക്തികളെയെല്ലാം അനുകൂലദൃഷ്ടിയോടെ നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഇതു സത്യമാണെന്നല്ല. സമുദായപരിഷ്കർത്താക്കന്മാരും രാഷ്ട്രീയസംവിധാനാക്കളും രാഷ്ട്രസേവകന്മാരും ഇതു് നല്ലതുപോലെ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ഈശ്വരനോടും മനുഷ്യരോടും നമുക്കൊരു കടപ്പാടുണ്ട്. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭവൈതന്യം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകേണ്ടതിൽ ഭാരതത്തിന് ലോകത്തിൽ ചെയ്യേണ്ട ധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി മാർക്കണം. ഭാരതത്തിലെ ഗുരുസമ്പ്രദായം വിശുദ്ധവും വിദ്യുത്ഭവമായവമാക്കിത്തീർക്കു

പ്രബുദ്ധകേരളം

ണം. അഫലമായി പന്ത്രണ്ടു വർഷമെങ്കിലും നിഷ്കൃഷ്ടമായ രീതിയിൽ ശാസ്ത്രാധ്യാപനവും പൂർണ്ണ പ്രവർത്തനവും പാലിക്കുവാൻ തയ്യാറുള്ളവർ ഉണ്ടായിത്തീരണം. ഭാരതത്തിന്റെ ആഭ്യന്തരീകശക്തിയും ധർമ്മനിഷ്ഠയും ആ വിധം ശക്തിപ്പെടുന്നതായ ഗുരുക്കന്മാരിൽനിന്നും വേണ്ട അറിവും അനുശീലനവും

സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ധീരന്മാരെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ.

(പ്രൊഫസർ സുന്ദരരാമന്റെ ലേഖനത്തെ ഉപരി വിവർണ്ണിക്കുന്നത്.)

അഭിപ്രായത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ.

1. ലാലുസ്തോത്രാവലി (അർത്ഥസഹിതം) ചിററൂർ വേദശാസ്ത്രപാരശരാല സ്വാമി ആത്മാനന്ദനാൽ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടത്. വില 40 ന:പ. ഭാരത സാധുസമാജം കേരളശാഖയുടെ മനോമന്ത പ്രസിദ്ധീകരണമാണിത്. ഈശ്വരാരാധനയിൽ വേണ്ടതിലധികം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ് ഹിന്ദുക്കൾ, തങ്ങളുടെ ജ്ഞാപനസരിച്ച് എത്ര ദേവതയേയോ ദേവിനേയോ വേണമെങ്കിലും സ്തുതിക്കുന്നതിനുള്ള കരുതൽ വീധമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം തയ്യാർ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. പ്രധാനപ്പെട്ട ദേവീദേവന്മാരുടെ സ്തുതികൾ അപാരമെ നിഗ്ഗുണബ്രഹ്മാപാസകന്മാരെ ലക്ഷ്യമാക്കിയും ചില സ്തോത്രങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. “സ്തോത്രങ്ങൾ കോലം മുർത്തിറാണുന്നകൾ മാത്രമായാൽ 3: 0 ര. അവ തത്ത്വപ്രതിപാദനപരവുമായിരിക്കണം” എന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ആശയം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഈ ആശയത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് സ്തോത്രങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതും. അർത്ഥപുഷ്പിയോടുകൂടിയ ദണ്ഡോഹരശ്ലോകങ്ങളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഹിന്ദുധർമ്മത്തെപ്പറ്റി പണ്ഡിറ്റ് മാളവ്യാടി എഴുതിയ ശ്ലോകങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കളുടെ ജ്ഞാനത്തെ കർത്തവ്യത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് ഗ്രന്ഥത്തിനു മാത്രമല്ല നന്നാണെന്ന് എന്തെങ്കിലും നിസ്തർക്കമാണ്. ഭാഷ തരക്കേടില്ലെന്നു പറയാം. ശ്ലോകത്തിനു താഴെ അർത്ഥവും കൂടി കൊടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നത് വായനക്കാർക്ക് കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായിട്ടുണ്ട്.

സ്ഥിതപ്രജ്ഞന്റെ ലക്ഷണാദികൾ പറയുന്ന സ്ഥലത്തു് വിഷയവിഭാഗം ചെയ്തതും, കിറപ്പകൾ ചേർത്തതും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. വിശ്വനാഥാചാര്യവും മഹാലക്ഷ്മീയുമാകയും ഭൂവനം ചേർത്ത സ്ഥിതിക്ക് അച്ചുതാഴ്ചയും ഭാഗികമാക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അച്ചടിയും ആകൃതിയും മറ്റും ആകർഷകമായിട്ടുണ്ട്.

അരവിന്ദാക്ഷപിഷാരടി എം. എ.

2. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കണ്ണക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ രാഷ്ട്രഭാവദീപിക—ചിററൂർ വേദശാസ്ത്രപാരശരാല ആത്മാനന്ദസ്വാമിയുടെ രചനയും വിഷയത്തോട് അനുബന്ധിക്കുകയും. വില 1 രൂപ 60 ന:പ. ഭാരതസാധുസമാജം കേരളശാഖയുടെ മനോമന്ത പ്രസിദ്ധീകരണമാണ് രാഷ്ട്രഭാവദീപിക. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കണ്ണക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ ഭാവദീപിക പ്രസിദ്ധമാണ്. മലയാളത്തിൽ ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ദേവപ്പെട്ട രാഷ്ട്രഭാവദീപികകളിൽ ഒന്നായി ഇതിനേയും കണക്കാക്കുമെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. കേരളീയരുടെ ഉപയോഗത്തിനായി ഒരു പുതിയ രീതിയിൽ—വിഷയങ്ങൾക്ക് ആവശ്യാനുസരണം രചനയോടുകൂടി—പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം തികച്ചും അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് തപരിതപ്രയാണം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു അതിന്റെ അഞ്ചാംപതിപ്പു വ്യക്തമാക്കുന്നു. പുസ്തകാരംഭത്തിൽ “ഹിന്ദുജനഗ്രന്ഥങ്ങൾ” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗം ഹിന്ദുജനഗ്രന്ഥ

ങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നും അറയുടെ പ്രാധാന്യമെന്താണെന്നും ചുരുങ്ങിയ രീതിയിൽ വായനക്കാരെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. വിഷയവിഭാഗം ചെയ്ത്, അതിന്നാവശ്യമായ മുഖവുര കൊടുത്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആശയം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് എളുപ്പമുണ്ട്. മാതൃക പ്ര, ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നിടത്ത് ശ്രീശങ്കരഗവദ് പാദങ്ങളും മറ്റു മഹദ്വക്താക്കളുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളും കാണിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. പക്ഷേ മുഖവുര 58 B-ൽ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണം സന്ദർശനമായിട്ടില്ല. അപ്പോഴപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുമ്പോൾ, അസ്വാഭാവികവും, അല്ലാത്ത വ്യാകരണപ്പിഴകളും ഉള്ള അസന്ദർഭമായ വാക്യങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാതിരിക്കാൻ വയ്യ. ഉദാഹരണമായി ഒരു വാക്യം താഴെ ചേർക്കാം. “ഗീതാപഠനത്തിനു പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി അതിന്റെ പതിനെട്ടുശ്ലോകങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു സംഹാരവലോകനം ചെയ്ത് അവയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ധാരണ അതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ പരസ്പരബന്ധത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉതകുന്നതാണ്” (പേജ് 17) വിശ്വാസ്യതയോടെ എന്ന പരിഗണനാമധ്യായത്തിന്റെ മുഖവുര അതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ സമ്പൂർണ്ണ ഏകദൃഷ്ടി കാണിക്കുന്നില്ല. മുഖവുരകളുടെ കൈപ്പ് വളരെ ചെറുതായിപ്പോയി എന്നതൊഴിപ്പാൽ അച്ചടിയും മറ്റും നന്നായിട്ടുണ്ട്.

അരവിന്ദാക്ഷപിഷാരടി എം. എ.

3. ശ്രീരാമകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം — സംസ്കൃതം ദേവനാഗരിയിൽ അച്ചടിച്ചത്. ശ്രീ. ഭാട്ടർ മണ്ണിനമ്പുതിരിപ്പാട്, “തൃശ്ശൂരിനാമം,” മായന്തർ. പോസ്റ്റ്, ഒറ്റപ്പാലം വഴി, കേരളം. വില 1 രൂപ 25 ന; പ. ലിഖിതകളുടെ പ്രസിദ്ധമായ ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതത്തെ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയ ഭക്തിനിർമ്മാളയ ഒരു കാവ്യമാണിത് ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം ശ്രീകൃഷ്ണനിലുള്ള ഭക്തി വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ശ്രീരാമകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം ശ്രീരാമകൃഷ്ണനിലുള്ള പരമമായ ഭക്തിയെ പ്രകടമാക്കുന്നു. ആധുനികാവതാരത്തിൽ സർവ്വപ്രശസ്തമായതാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണാവതാരത്തെ നീക്കി നിസ്സാക്ഷമാണ്. ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ യോഗിയെന്ന പ്രസിദ്ധനായ ആദിപുരുഷൻ ഒരു യോഗിയോഗിയുടെ വൈഭവത്തോടെ ബാഹ്യപ്രവൃത്തികൾ കൂടാതെ തന്നെ ലോകക്ഷോഭത്തെപ്പറ്റിയ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്ത് അനേകായിരം ജനങ്ങൾ അനേകം സംവത്സരങ്ങൾ ചെയ്താലും മുഴുവിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത കാര്യമാണത്രേമം. ഹൃസ്വകാലത്തിൽ ചെയ്തീരിക്കുന്നത്. ഇന്നു നാം ലോകത്തിൽ കാണുന്ന ആത്മീയതകനവോത്ഥാനത്തിന്റെ വിത്തു വിതച്ചത് ശ്രീരാമകൃഷ്ണനാണ്. അദ്ദേഹത്തിലുള്ള ഗുണമർത്ഥവിന്റെ നിഷ്പലമായ ഭക്തി പത്തു സഗ്ഗങ്ങളിലുള്ള ഈ ഗുണത്തിൽ ഉടനീളം കാണാവുന്നതാണ്. അത്യന്തം സുന്ദരമായ പദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് ഭാരത സഗ്ഗവും നിറക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതത്തെ സമ്പൂർണ്ണമായും അനുകരിച്ചിട്ടുള്ള ചില ശ്ലോകങ്ങൾ തത്തുല്യയോഗ്യതയുള്ളവ തന്നെയാണ്. ഉദാഹരണമായി,

മധുരം മധുരം വചനസു വിഭോ
മധുരം മധുരം വദനം മധുരം
മധുഗന്ധി മുദസ്മിതമേതേഹോ
മധുരം മധുരം മധുരം മധുരം. എന്ന് ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതത്തിലും,
ഹേ രാമകൃഷ്ണമധുരം തവസമുദിതം
തത്പുണ്യനാമമധുരം മധുരം തപസ്സം
സംശയം ച മധുരം മധുരം ച ഗാനം
തത് കിം ന, യനമധുരം ഭവതി തപസീയം.

എന്ന് ശ്രീരാമകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതത്തിലും കാണുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലേക്കൊരു മുതൽക്കൂട്ടാണ് ഈ കൊച്ചഗുണം.

അരവിന്ദാക്ഷപിഷാരടി, എം. എ.

പ്രബുദ്ധകേരളം

ജൂലായ് 1963

പ്രബുദ്ധകേരളം

ഉന്നിഷ്ഠത! ജഗദത! പ്രാപ്യ വരൻ നിബന്ധത!
വിദ്യയാ അമൃതം അശ്നതേ

കാലടി [എറണാകുളം ഡിസ്റ്റ്രിക്ട്] കേരളം

PRABUDDHA KERALAM

ADVERTISEMENT RATES

		ORDINARY INNER PAGES		
		FULL PAGE	HALF PAGE	QUARTER PAGE
12 insertions in 12 months	:	Rs. 750	Rs. 400	Rs. 275
6 insertions in 9 months	:	Rs. 400	Rs. 220	Rs. 150
3 insertions in 6 months	:	Rs. 210	Rs. 120	Rs. 80
ONE INSERTION	:	Rs. 75	Rs. 45	Rs. 30

		COVER PAGES					
		BACK COVER		2ND COVER		3RD COVER	
		Full	Half	Full	Half	Full	Half
12 insertions in 12 months:	Rs. 2500	Rs. 1500	Rs. 2000	Rs. 1200	Rs. 1800	Rs. 950	
6 insertions in 9 months:	Rs. 1400	Rs. 800	Rs. 1100	Rs. 650	Rs. 950	Rs. 500	
3 insertions in 6 months:	Rs. 725	Rs. 425	Rs. 575	Rs. 350	Rs. 500	Rs. 275	
ONE INSERTION	Rs. 250	Rs. 150	Rs. 200	Rs. 125	Rs. 175	Rs. 100	

The above rates are for advertisements in one colour.

25% extra for special position & 30% extra for each additional colour.

The above rates for advertisements are effective from 1st April 1962 and are not applicable to current advertisements booked before that date.

Deadline for Advertisements is 1st of Every Month for
the Following Month's Issue.

SPECIAL CASH DISCOUNT FOR PAYMENT OF FULL ADVERTISEMENT
CHARGES IN ADVANCE: 5%

PHONE

21818

KAMDAR'S TELEPHONE BRAND

FOR QUALITY STAINLESS STEEL PRODUCTS

For anything and Everything in Stainless Steel, Please write to:-

M/s KAMDAR'S - INDO METAL INDUSTRIES

23-ERRABALU CHETTY SREET, MADRAS-1

പ്രബുദ്ധകേരളം.

വാല്യം 48

1963 ജൂലായ്

ഖക്ക. 7

അമൃതവാണി

1. കി. തസ്യ ദാന്നൈ: കി. തീന്തൈ: കി. തപോഭി: കിമധപരൈ: ഹൃദൈസ്ഥമാ യസ്യ ഭഗവാൻ മങ്ഗലായതനം ഹരി:
2. നമ: ശിവായ മന്ത്രോയം വാഗേഷാ വശവർതിനി അഹോ മോഹസ്യ മോഹാത്മ്യം നരകം യേന പശ്യതി
3. തദ് ധ്യാനം യത്ര ഗോവിന്ദ: സാ കഥാ യത്ര മായവ: തത് കർമ്മ യത് തദർത്ഥീയം കിമന്യൈർ ബഹുഭാഷിതൈ:
4. സാ ജിഹ്വാ യാ ഹരി: സ്തൂതീ തച്ചിത്തം യത് തദ്വർണ്ണമ്. താവേവ കേവലം ശ്ലാഘ്യം യൗ തത്പൂജാകരം കരൗ
5. കൃതഗങ്ഗോദകസ്താനം ശുഭഭാരതസത്കഥമ് അച്ചിതാപ്യതപാദാബ്ജം ലിനം കല്പശതാലമ്.
6. അർത്ഥാർത്ഥി യാനി ദു:ഖാനി സന്തേ കൃപണോ ജന: താന്യേവ യദി ധർമ്മാർത്ഥി ന ഭൂയേ ജന്മഭാഗ് ഭവേത്
7. സ്നാതോ വാ യദി വാസ്നാത: ശുചിവാ യദി വാശുചി: യ: സ്തേത് പുണ്യരീകാക്ഷം സ ബാഹ്യാഭ്യന്തരം ശുചി:
8. ഹരിഭവേ മഹാഭവൈഭ്യ: പരമദിവ്യപ്രവൃദ്ധമഹിമാസൗ ശമയതി ജന്മവ്യാധിം വൈരാഗ്യമഹൈഷധ പ്രയോഗേണ.

ജൂലായ് 1963

(1) മംഗളങ്ങൾക്കെല്ലാം പാർപ്പിടമായ ഗേവാൻ ശ്രീഹരി ആരുടെ ഹൃദയത്തിലാണോ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് അറമ്പ് ഓനംകൊണ്ട് എന്താണു സാധിക്കാനുള്ളത്? തീർത്ഥാടകരെക്കണ്ടെന്നു ലഭിക്കാനുള്ളത്? തപസ്സുകൊണ്ടെന്നാണു സമ്പാദിക്കാനുള്ളത്? യാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടെന്നാണു പ്രാപിക്കാനുള്ളത്? (2) നമു ശിവായ എന്ന മന്ത്രമുണ്ട്, അതുവരികൊണ്ടുള്ള വാഗ് ഇന്ദ്രിയം തന്റെ വശത്തിലുണ്ട്, എന്നിരുന്നാലും ഏതൊരു മതക്കുത്തിന്റെ ഫലമായി ജീവിക്കു നരകത്തിൽ പരിക്കേണ്ടവോ ആ മോഹത്തിന്റെ വലിപ്പം അതുതോലവഹം തന്നെ (3) ഏതൊരു ധ്യാനത്തിലാണോ ഗോവിന്ദനുള്ളത് ആ ധ്യാനം മാത്രമാണു യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ധ്യാനം, ഏതൊരു കഥയുടെ വീടായും മധുരനാണോ അതാണു ശരിയായിട്ടുള്ള കഥ, ഏതൊരു കർമ്മമാണോ ഈശ്വരാരാധനയായി ചെയ്യപ്പെടുന്നത് അതുതന്നെയാണു സഫലകർമ്മം, മറ്റുവിധയങ്ങളെപ്പറ്റി ഏറെപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്താണു പ്രയോജനം? (4) ശ്രീഹരിയെ സ്മരിക്കുന്ന നാക്കാണു നാക്കു, അവിടുത്തെ പാദപത്മങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ച മനസ്സാണു മനസ്സ്, അവിടുത്തെ പൂജ ചെയ്യുന്ന കൈകൾ മാത്രമെ ശ്രാദ്ധിക്കാൻ യോഗ്യമാകുന്നുമുള്ളൂ, (5) ഒരു ദിവസം ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്തു കാരത്തിലെ പുണ്യകഥകൾ ശ്രവിച്ച് അമൃതന്റെ അടിതാമരകളെ പൂജിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതു് ആകല്യം വ്യഥാ ജീവിക്കുന്നതിലും മേലാണു്, (6) അർത്ഥം തേടി കൂലിക്കാരായ ജനങ്ങൾ ഏതെല്ലാം ദിവങ്ങളാണു് സഹിക്കുന്നതു്? യത്നത്തിനുവേണ്ടി അതേപ്രകാരം ദിവങ്ങളനുഭവിച്ചാൽ പിന്നീട് ജന്മമുണ്ടാകുമെന്നുവരികയില്ല, (7) കഴിഞ്ഞാലും ഇല്ലെങ്കിലും ശ്രദ്ധിയായാലും ഇല്ലെങ്കിലും പുണ്യരീതികൾക്കനുസരിച്ചു ഏതൊരുവനാണു് സ്മരിക്കുന്നത് അവൻ അകവും പുറവും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്, (8) ഹരിമാത്രമാണു് മഹാവൈദ്യൻ, അതിശ്രേഷ്ഠമായ ദ്രവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അവിടുത്തെ മഹിമ വളരെ അധികമാണു്, വൈരാഗ്യമാകുന്ന മഹായധം പ്രയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം പുറമുപയോഗമായ വ്യാധിയെ ശമിപ്പിക്കുന്നു — സുഭാഷിതാവലിയിൽനിന്നും.

ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ദക്ഷിണേശ്വരൻ്റെ കാളീക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജകനായിത്തീരുന്നു.

കാളീക്ഷേത്രത്തിന്റെ വ്യതിയാനകർമ്മത്തിനു ശേഷം ഒരു മാസക്കാലത്തോളം മേൽ ചൊല്ലുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു തീരുമാനവുമെടുക്കാതെ ഗദാധരൻ ദക്ഷിണേശ്വരൻ്റെ വസിച്ചു. യുവാവായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുഃസ്വഭാവവും ദേവതാഭക്തിയും മറ്റുനാമനെ പെട്ടെന്നുദ്ദേഹത്തിലേക്കുകർഷിച്ചു. ദേവിയുടെ തിരുവുതൊടകളും തിരുവാക്കേണങ്ങളും സൂക്ഷിച്ച് വിഗ്രഹം ചാർത്തുന്ന ചുമതല അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിക്കുമെന്നു മറ്റുരണ്ടാൾ ഉറച്ചു. അന്നുതന്നെ മനോഹാസമറിഞ്ഞിരുന്ന രാമകുമാരൻ അതു സാധിക്കുമോ എന്നുള്ള കാര്യം സംശയിച്ചിരുന്നെങ്കിലും മറ്റാരുടെ തന്റെ ലക്ഷ്യം കൈവിട്ടില്ല. ഹൃദയാരാജ്ഭര്യോപാധ്യായൻ (137-ാം പുറം നോക്കുക) വേലയമ്പലത്തിൽ പൂജ

സ്ഥാനിൽ വന്നു. പതിനാറുക്കാരായ ആ യുവാവു് അവിടെ കാൽപ്പതിച്ചിരിക്കുന്നു കണ്ടു് ദക്ഷിണേശ്വരൻ്റെ ബന്ധുക്കളോടൊപ്പം താമസിച്ച ശ്രമിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ച് അവിടെ എത്തി തന്റെ അമ്മാവനായ ശ്രീരാമകൃഷ്ണനിൽനിന്നും ഏകദേശം നാലുനൂറു രൂപയും കുറവുള്ള ഹൃദയൻ അരോഗദ്രവ്യശാത്രം നിർമ്മാണം പരിശ്രമശീലനുമായിരുന്നു തന്റെ അമ്മാവന്മാരിൽ ഏറ്റവും പ്രായം കുറഞ്ഞ ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെ അന്യോദോഷമൂലം ഹൃദയൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഹൃദയൻ ബഹിർജ്ജ്വലനമായ ലൈക്കികനായിരുന്നു ശ്രീരാമകൃഷ്ണനാകട്ടെ അതിനു വിപരീതവും. ലോകയാത്രയെ ഇവർ രണ്ടുപേരടേയും സമാഗമം വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. ഹൃദയൻ ദക്ഷിണേശ്വരനെക്കുറി

തപ്പോൾ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഇരുപതു വയസ്സു കഴിഞ്ഞു. കുളിക്കുമ്പോഴും നടക്കുമ്പോഴും ഇരിക്കുമ്പോഴും കിടക്കുമ്പോഴും ഞാലകസ്വഭാവിയായ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഏതെങ്കിലും സഹായിയായിത്തീർന്നു. അവർ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം വളർന്നു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണനിൽ അളവറ്റ അഭിരുചിയുള്ള ഏതെങ്കിലും ഭക്ഷണമിഷ്ടം പോലും അദ്ദേഹത്തെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ സാമർത്ഥ്യമില്ലാതെ നിശ്ചലപോലെ അനുഗമിച്ചു. അവർ തമ്മിൽ അല്പസമയത്തേക്കു വേർപെട്ടത് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ തന്റെ ആഹാരം പാകം ചെയ്യുന്നതിനു പഞ്ചവടിയിലേക്കു പോയപ്പോഴും ഏതെങ്കിലും ഉച്ചയ്ക്കു സാദം കഴിക്കാൻ അമ്പലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോഴും മാത്രമായിരുന്നു. ഭയം വന്നു ഏതെങ്കിലും കൈ കൊടുത്തത് തനിയെ വെച്ച് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഭക്ഷിച്ചെങ്കിലും രാത്രിയിൽ കാളിക്കുളത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ച ലുചി (നേരിയ ഗോരമ്പുരവു കൂടിച്ചേർന്നു പച്ചക്കറുവായ പരത്തി നെയ്യിൽ വാറ്റിയെടുത്ത ഒരു ഭക്ഷ്യം) കഴിച്ചു സംതൃപ്തനായി. അതു കഴിക്കുമ്പോൾ 'അമ്മ! കൈവർത്തന്റെ ഭക്ഷ്യം എന്നെക്കൊണ്ടു തിരിപ്പിക്കുന്നല്ലോ' എന്നു ദുഃഖസമയം പറയുമായിരുന്നു. ഇതേ കാരണം കൊണ്ടു ദക്ഷിണേശ്വരക്ഷേത്രത്തിൽ അക്കാലത്തെ വെച്ചുനന്നെവെച്ചും അധികം ഗദ്യം പശുവിനു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു. എന്നു പിന്നീട് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഏതെങ്കിലും വളരെ പ്രിയപ്പെട്ടവനായിരുന്നെന്നു ഏതെങ്കിലും പറയാമായിരുന്നു. എപ്പോഴും അവർ കൂട്ടായിരുന്നെങ്കിലും രാജകുമാരനെത്തന്നെങ്കിലും ഭക്താശ ചെല്ലുന്നതിനോ ഉച്ചയിലിത്തലും വശ്രമിക്കുന്നതിനോ വൈകിട്ടു ദീപാരാധന തൊഴുന്നതിനോ ഏതെങ്കിലും സമയം അവിടെ നിൽക്കാതെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ എവിടെയോ പോയി ഭ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. മടങ്ങി ഏതെങ്കിലും വിവരം അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ 'ഞാനെങ്ങും പോയില്ല, അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു' എന്നുത്തരവും ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ശിവാപുര നടത്തുവാൻ ആശയുണ്ടായി. ഗംഗാതടത്തിൽനിന്നും ചെല്ലി കൊണ്ടുവന്നു സ്വന്തം കയ്യാലെ ശിവാവിഗ്രഹവും വൃഷ്ടവും ത്രിശൂലവുമുണ്ടായി അദ്ദേഹം ചുവടുകൾ തുടങ്ങി. പുറത്തു നടന്നു

കൊണ്ടിരുന്ന മറ്റൊന്നാലൻ പെട്ടെന്നടുത്തുവന്നു ഉപസംഭവത്തോടൊന്നു നോക്കി. ആ ചെറിയ വിഗ്രഹം മനോഹരമായി മനത്തെത്തീർത്തു. ഇത്രയും ദൈവികമായ മിഴിവുള്ള വിഗ്രഹം അങ്ങാടിയിൽ കിട്ടുകയില്ലെന്നു മറ്റൊന്നാലൻ കണ്ടു. അടുത്തു വിഗ്രഹത്തോടു നിൽക്കാനും മുറിഞ്ഞവയുടെ അറകുറുത്തു നന്നാക്കാനും ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ കഴിയുമെന്നു ഏതെങ്കിലും പറഞ്ഞു മറ്റൊന്നാലൻ ആവശ്യപ്രകാരം ചുരുക്കിത്തുടർച്ചയായി വിഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തു. അതുകണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ മറ്റൊന്നാലൻ കാണുന്നതിനായി അതു കൊടുത്തു. ക്ഷേത്രത്തിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെ നിയമിക്കണമെന്നുള്ള മറ്റൊന്നാലൻ ആശയം അദ്ദേഹം കിട്ടിയപ്പോൾ പ്രബലമായി. സേവാവൃത്തി ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ വെറുക്കുകയായിരുന്നു. അന്യർക്കു ദാസ്യം വഹിക്കുന്നതിലും ഭേദം മരണമെന്നുള്ളതിൽ ശിഷ്യരെ അദ്ദേഹം പിന്നീട് പരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏകിലും സ്വാർത്ഥരായവരായിട്ടല്ലാതെ മാതാപിതാക്കളോടൊന്നു സന്താനങ്ങളെയും മറ്റും രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ദാസ്യവും അദ്ദേഹം വിധിച്ചിരുന്നു. ആധ്യാത്മികവിതം അനന്യഭാവത്തിൽ നയിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചുവരോടു മാത്രമേ അദ്ദേഹം ദാസ്യപ്രവൃത്തി വിധിക്കുകയുള്ളൂ. തന്നെ ക്ഷേത്രപ്രവൃത്തിയിൽ നിയമിക്കുന്നതിനു മറ്റൊന്നാലനാഗ്രഹമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭ്യർത്ഥന നിരസിച്ചു. മനോവേദനയുണ്ടാക്കിയതെന്നു ഉദ്ദേശത്തിൽ മറ്റൊന്നാലൻ ദുഃഖിതനായിരുന്നു. ഒഴിഞ്ഞുമാറി നടക്കാൻ തുടങ്ങി. ഗുണവാനായ മറ്റൊന്നാലൻ ആഗ്രഹം വിഗണിച്ച് ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നതദ്ദേഹത്തിനു ഉപേക്ഷിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അങ്ങാടിയിൽനിന്നും വെറും ബാലൻ മാത്രമായിരുന്ന അദ്ദേഹം എങ്ങിനെയാണ് മറ്റൊന്നാലനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പ്രധാനിയുടെ മുമ്പിൽ പോകുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷ നിരസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു സമയം ദക്ഷിണേശ്വരക്ഷേത്രത്തിലെ വാസം നാലുതോളം അദ്ദേഹത്തിനു അധികമായിട്ടു പ്രിയമാകുകയും ചെയ്തു. കാമർപ്പുരിയിലേക്കു മടങ്ങാനുള്ള വാസന തന്നെയും.

മുളഭിവാസം മറ്റൊന്നാലൻ ഗോവർണ്ഡേശ്വരം

ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഏതെന്നോടൊപ്പം ദൂരത്തിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെക്കണ്ട് ആളയ്യ വിളിപ്പിച്ചു. അനിമകൊണ്ടു മറുപറ്റാകാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും 'നിങ്ങളെ അമ്പലത്തിൽ പുജകനായി ആവശ്യം നിയമിച്ചാൽ സ്വീകരിക്കാൻ ഭവിക്കുന്നതെന്തിനാണ്?' എന്നു ഏതെൻ ചോദിച്ചു. ഉത്തരമായി ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'ജീവിതം മുഴുവൻ അന്യർ പണിമൊഴുത്ത് എനിക്കിഷ്ടമില്ല. പുജകനാകണമെന്നാൽ ദേവിയുടെ കിരീടമാണെന്നു സൂക്ഷിപ്പ് ബഹു പ്രയാസമാണ്. ആ ചുമതല നിങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്ത് തൽക്കാലം പുജ മാത്രം ചെയ്യാൻ എനിക്കു വിരോധമില്ല.' നാട്ടിൽനിന്നും മോടി തേടിവന്ന ഏതെൻ ഇതു കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ മറ്റൊരൻ സമീപമെത്തി. അമ്പലത്തിൽ പ്രവൃത്തി സ്വീകരിക്കാൻ മറ്റൊൻ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെക്കിട്ടു. തിരുവാണത്തിന്റെ കയ്യിൽ വേറെ വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കുന്ന പക്ഷം ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രവൃത്തി സ്വീകരിക്കുമെന്നോർ. മറ്റൊരു സന്തോഷമായി, ദേവിയുടെ വിഗ്രഹം ചാർത്തുന്നതിനു ശ്രീരാമകൃഷ്ണനോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം തന്നെ ഉദ്ദേശിക്കാൻ ഉദ്യോഗത്തിനു ശേഷം മൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിലാണ്. ആ വർഷത്തിലെ അയ്യമിരോഹിണി വന്നു. അതിന്റെ മുൻതൂണിലാണ് നന്ദോത്സവം. അന്നു മുഴുവൻ രാധാഗോവിന്ദ പുജയും സേവയും കഴിഞ്ഞ് അച്ഛൻ ശയനോപചാരം നടത്താൻ തുടങ്ങി. ശ്രീരാധാദേവിയെ ശയിപ്പിച്ചിട്ട് മടങ്ങിവന്ന് ശ്രീഗോവിന്ദവിഗ്രഹം അർച്ചകൻ കയ്യിലെടുത്തപ്പോൾ താഴെ വീണ് ഒരു കാൽ മുറിഞ്ഞു. അമ്പലത്തിൽ കോലാഹലമായി. പണ്ഡിതന്മാർ പലതും പറഞ്ഞു. മറ്റൊൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ അഭിപ്രായം തേടി അന്തർജ്ജവനായി ഭാവസമാധിയിൽ കാണപ്പെട്ട ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ വിഗ്രഹം മാറ്റണമെന്നു അറക്കി. തീർത്താൽ മതിയെന്നും മറ്റൊന്നോട് പറഞ്ഞു. മറ്റൊൻ അപേക്ഷപ്രകാരം വിഗ്രഹത്തിന്റെ മുറിഞ്ഞ കാൽ അദ്ദേഹം ചേർത്തുകൊടുത്തത് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നവർക്കുപോലും മുറിഞ്ഞതാണെന്നു അറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവക്കുമായി വിഗ്രഹം കൈകാര്യം ചെയ്ത ക്ഷേത്രനാ

ഥൻ എന്ന അർച്ചകനെ അവർ പുറത്തു, പകരം ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെ രാധാഗോവിന്ദപുജക്കു നിയമിച്ചു. ക്ഷേത്രഭരണാധികാരിയായ മറ്റൊരാൾക്കു ശ്രീരാമകൃഷ്ണനും കൂടി ദർശനത്തിനു പോകുകയായിരുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിലെ ദുരവസ്ഥ കണ്ട് രണ്ടു തുലാം അരിയും രണ്ടു രൂപയും പുജക്കു കൊടുക്കാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ മറ്റൊന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടത് അദ്ദേഹം സന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു. ഒരു ദിവസം അവിടെനിന്നും മടങ്ങുമ്പോൾ പരിചിതനായ ഒരു തൊഴിലാളിയെപ്പോലെയായെന്നെക്കണ്ട് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ അടുത്തുചെന്നു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെ വന്ദിച്ചു ആ ധനികൻ 'കാളി ക്ഷേത്രത്തിലെ ശ്രീ ഗോവിന്ദൻ ഭക്തിയുപോയോ?' എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ അതിനത്തരമായി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'കൊള്ളാം നിങ്ങളുടെ അറിവുവിശേഷംതന്നെ. അഖണ്ഡനായ ആ ഏകൻ ഖണ്ഡനായിത്തീർക്കോ?' അനന്തരം വീഷയം മാറ്റി അസാരമായിട്ടുള്ളതുള്ളി സാരമായിട്ടുള്ളതു സ്വീകരിക്കാൻ ഉപദേശിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം മടങ്ങി.

രാധാഗോവിന്ദക്ഷേത്രത്തിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ നടത്തിയ ആരാധന മനു പ്രത്യേകംതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു കണ്ടിട്ടുള്ളവർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഭാവപൂർണ്ണമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തനഗാനം കേട്ടിട്ടുള്ളവർ സംഗീതം തോഴിയായി അഭ്യസിച്ചവരുടെ കൃത്രിമതയെന്നും അതിലില്ലെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഗാനത്തിൽ ലയിച്ച് താളവും സ്വരവും അല്ലവും പിശകാതെ സമ്പൂർണ്ണം തന്മയനായി മധുരകണ്ഠാത്താടെ അദ്ദേഹം പാടുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും തരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. റാണി രാസമണി ക്ഷേത്രഭരണാധികാരിയായിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ വരുത്തി പാടിച്ചു കേൾക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാനത്തിലുള്ള മറ്റൊരു മനോഹര്യം ഇതായിരുന്നു. ഗാനരസത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി മുഴുകിയിരുന്നതുകൊണ്ട് മറ്റൊരാൾക്കുപോലും അതു രസിപ്പിക്കുന്നതോ എന്ന ചിന്ത അല്ലവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചില്ല. പാടുന്ന പാട്ടിൽ ഇത്രയും ഉത്കൃഷ്ടതയെന്നതിന് ശേഷിയു

ഇ പാട്ടുകാർ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. പാട്ടുകഴിഞ്ഞ് അതിന്റെ മധ്യത്തു്തെപ്പറ്റി ആരെങ്കിലും പ്രശംസിച്ചാൽ അത് ആ പാട്ടിന്റെ സഗ്ഗുണമാണെന്നും അല്ലാതെ പാടിയതിന്റെ മഹത്വമല്ലെന്നും പറയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എത്രേതിലുണ്ടായ ദുഃഖം ചിലപ്പോൾ ആനന്ദശ്രവണാദി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പൂജ കഴിക്കുമ്പോഴും തദാത്മ്യംകൊണ്ട് ചുറ്റപാട് നിശ്ശേഷം മറന്നിരുന്നതിനാൽ ആരെങ്കിലും സമീപം വന്നാൽ അറിയാൻ പോലും അദ്ദേഹത്തിന് ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാധാരണ പൂജകന്മാർ അവനപോലുമില്ലാതെ വെറുമാളെ പടങ്ങായി ചെയ്യുന്ന അംഗന്യം കരന്യം, പ്രോക്ഷണം, ധ്യാനം മുതലായ കൃത്യങ്ങൾ രഹിതവും, സ്വാഭാസുപുണ്യവുമായി അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവമായി. അർച്ചകന്മാരിൽ സാധാരണ കാണാത്ത ഈ പുതിയ മനോഭാവവും അതോടൊപ്പം പ്രത്യക്ഷമായ ഏകാന്തവാസപ്രീതിയും ചൈതന്യത്തിലുള്ള മോഹാസിന്ധ്യയും രാമകുമാരനിൽ അനുജനെപ്പറ്റി പല ചിന്തകളുമുളവാക്കി. കാമർപ്പട്ടറിൽ പോയി അത്തരയെ കാണാനുള്ള വാഞ്ഛയോടൊന്നു തന്നെ കാണമെന്നു സംഭവിച്ചു. അതേപ്പറ്റി ചോദിച്ചപ്പോഴും വിട്ടിൽ പെരുകണമെന്ന ആഗ്രഹം ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. എങ്കിലും പലപ്പോഴും പഞ്ചവടിയിൽ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതും പുലർച്ചക്കും സന്ധ്യക്കും ഗംഗാതീരത്തു ചുറ്റി നടക്കുന്നതും അടുത്തുള്ള വെളിച്ചമിയിൽ ഏറെനേരം കഴിക്കുന്നതും മറ്റുംകണ്ട് രാമകുമാരൻ പലവിധത്തിൽ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. ഉപജീവനമാർഗ്ഗമുണ്ടായെന്നു കണ്ട് വാല്യകൃത്തിൽ തനിയ്ക്കു ചെയ്യാവുന്നതെല്ലാം അനുജനെ ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹം കാംക്ഷിച്ചു. കാളികാപുഷ്പം

മണ്ഡികാസപ്തശതീ പാരായണവും വിവിപ്രകാരം ഗദായരണ പഠിപ്പിച്ചു. പൂജ പഠിപ്പിച്ചാലും മുമ്പെത്രത്തിൽ ഭിക്ഷിതനാകാതെ കത്താധികാരമില്ല. അതുകൊണ്ട് ശ്രീ കേനരാജേന്ദ്രാചാര്യ എന്തൊരു അഭിവന്ദ്യനായ ഭക്തസന്ധകനിൽനിന്നും ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ മന്ത്രഭിക്ഷ സ്വീകരിച്ചു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു മോഹസമാധിയുണ്ടായെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അനന്തരം രാമകുമാരനും ശ്രീരാമകൃഷ്ണനും ശ്രീരാധാഗോവിന്ദാക്ഷത്രത്തിലും കാളിക്ഷേത്രത്തിലും പൂജനടത്തിവന്നു. രാമകുമാരന് ചിലപ്പോൾ അസുഖം നേരിട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടും അനുജനെക്കൂടി പൂജ പരിശീലിപ്പിക്കണമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതിനാലുമാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെ ദേവിപൂജക്കു നിയമിച്ചത്. ഇതിനിടത്തലുറനാഥൻ റാണിയുടെ അനുവാദത്തോടെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെത്തന്നെ കാളിക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജകനായിരിക്കുന്നതിനും രാമകുമാരൻ വിഷ്ണുപൂജ നടത്തുന്നതിനും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഏതെങ്കിലും വിഗ്രഹം ചാത്തുന്ന ജോലിയും ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പൂജയും ഏറ്റെടുത്തു. ഷിബംകൊണ്ടു കഴിവു കുറഞ്ഞുവന്ന രാമകുമാരൻ ഈ മാറ്റം സന്ദേശം സ്വീകരിച്ചു. തന്റെ അനുജനെ സമീപത്തിരുന്നു പൂജാക്രമം ചിട്ടപ്രകാരം അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. രാധാഗോവിന്ദമൂർത്തിയുടെ പൂജക്കായി തല്പ്രാപ്തരായ എട്ടുവയസുള്ള ആൺകുട്ടികളെക്കൂടി കൂട്ടുകാരായതോടൊന്നു നാട്ടിലേക്കു പോകാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. കല്പട്ടായുടെ വടക്കുഭാഗത്തുള്ള ശ്യാംനഗർ മുഖത്തോർ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഏതോ കാഴ്ച പ്രമാണിച്ചു പോയ രാമകുമാരേന്ദ്രാചാര്യൻ അവിടെവെച്ച് മരണം പ്രാപിക്കുകയാൽ ഭക്തിഭാഗവതത്തിലേക്കു മടങ്ങിയില്ല.

സ്വാമി വിജ്ഞാനം.

പ്ര പ ത്തി .

സംസാരം പ്രവഹരൂപത്തിൽ നിത്യമാണ്. പ്രതിഷ്ഠണം അസംഖ്യം പ്രാണികൾ ജനിക്കുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാരനിൽ പറഞ്ഞുവന്ന ധൂളികണം ഈ നിമിഷത്തിൽ കാണുകയും മറന്നിമിഷത്തിൽ

കാണാതാകുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ലോകത്തിൽ വരുന്ന പ്രാണികൾ സമയം കഴിഞ്ഞ് അപ്രത്യക്ഷനാകുന്നു. എവിടെനിന്നു വരുന്നുവെന്നോ എവിടെക്കു മടങ്ങുന്നുവെന്നോ ഉള്ള സംഗതി എല്ലാ കാലത്തും

വാദവിഷയമാണ്. ഈ ലോകത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവർക്കും കാലവും ഒരു പ്രാണിയെപ്പോലെയാണ്. മറ്റൊരു പ്രാണിയെപ്പോലെയാണ് പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. ധനികനും ദരിദ്രനും അരോഗിയും നിത്യരോഗിയും അജ്ഞനും പ്രാജ്ഞനും ദുഷ്ടനും ബലവാനും എല്ലാം ലോകത്തിലെവരിടെയും കാണാൻ കഴിയും. ഒരുവന്റെ ജീവിതസരണി സുഖവും സുഖമയവുമായിരിക്കുന്നു. അല്ലയതുകൊണ്ട് അയാൾക്ക് വേണ്ടതെല്ലാം കൈവരുന്നു. മറ്റൊരുവൻ എത്രതന്നെ ബുദ്ധിമാനും പ്രയത്നശീലനുമായാലും ആഗ്രഹിച്ചതു കിട്ടാതെ വിഷമിക്കുന്നു. ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം ജീവിതത്തിൽ എങ്ങനെ വന്നു നല്ലവരായി കാണുന്നവർ കയ്യെപ്പുകയും ദുഷ്ടന്മാർ സമൃദ്ധിയിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? ഈ അനിതിക്കു കാരണമെന്ത്? ഈ വിധമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉത്തരമായി കർമ്മത്തെ പറയണം. പ്രാചീനദർശനകർമ്മങ്ങൾ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നത്. ജീവൻ ചൈതന്യസ്വരൂപിയാണ്. ദിവിനും അത്യന്തമാണ്. പക്ഷെ ജഡശരീരത്തിന്റെ ബന്ധത്തിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. അതിനു കാരണം കർമ്മത്തിന്റെ ശക്തിതന്നെയാണ്. ഈ കർമ്മശക്തി പുറമേനിന്നു വന്നതല്ല. തന്നിൽതന്നെയുള്ളതാണ്. പലരിലും പലതരത്തിലുള്ള പരിണാമമുണ്ടാകുന്ന ഒരു ബാഹ്യശക്തി സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം സർവ്വശക്തനായ ഗേവന്റെ നിതിപരായണത്വം ചോദ്യംചെയ്യണമെന്നും, എന്തും മാത്രമല്ല, കാര്യകാരണനിയമമെന്നെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നവരും.

കർമ്മമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇക്കാലയളവിലുള്ള പ്രവൃത്തിയെന്നർത്ഥം. പ്രവൃത്തി ശുദ്ധമായാലും അശുദ്ധമായാലും ജീവനെ ബന്ധിക്കും. ഒരു ജീവന്റെ ഈ ജന്മത്തെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം മുൻജന്മങ്ങളിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലമാണ്. കർമ്മവശ്യമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം പുനർജന്മം അനിവാര്യമാണ്. സർവ്വകർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം സുഖവും ദുഷ്ടകർമ്മങ്ങളാൽ ദുഃഖവുമാണ്. മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ ആഗാമിയെന്നും സഞ്ചിതമെന്നും പ്രാബല്യമെന്നും കർമ്മത്തെ മൂന്നുപ്രകാരം വിഭജിക്കാറുണ്ട്. മുമ്പുള്ള കർമ്മങ്ങളുടെ

ആകെത്തുകയിൽ ഈ ജന്മമെടുക്കുന്നതിന് കാരണമായിട്ടുള്ള ഭാഗത്തിന് പ്രാബല്യമെന്നു പറയുന്നു. ബാക്കി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുണ്യകർമ്മത്തിന് സഞ്ചിതമെന്നു പേര്. ഇവിടെ കർമ്മമെന്നു പറയുന്നത് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്ന പ്രവൃത്തിയല്ല. മുൻകാലത്തു ചെയ്തിട്ടുള്ള കർമ്മത്തിന്റെ ഫലകാരിയായ നിത്യവ്യാപാരമാണ്. ആഗാമികർമ്മമെന്നു പറയുന്നത് ഇതിനേക്കാൾ ചെറുതാണെന്നു കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലമാണ്. ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ അതും സഞ്ചിതത്തോടു മുൻകൂട്ടി കഴിയും. മുൻകാലത്തു ചെയ്ത കർമ്മബന്ധത്തിൽനിന്നും പുറത്തു വരണം. ഒരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്താൽ വേറൊരുതരത്തിൽ ആകാം സാധ്യമല്ല. ഫലം സാധിക്കാതില്ലാതെ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം ഒരുവനെ ബന്ധിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഗീത പറയുന്നു. ഫലം പക്ഷെയാണ് കർമ്മത്തെ ബന്ധകരമാക്കിത്തീർത്തത്. മുൻകാലത്തു ചെയ്ത കർമ്മങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയല്ല, സഞ്ചിതവും പ്രാബല്യവും അനുഭവിക്കുകയല്ല. ഇല്ലാത്തപക്ഷം ഈശ്വരനിൽനിന്നും മറ്റുവാങ്ങി അറയിൽനിന്നും വിട്ടുപോകുന്നതാണ്. ഈശ്വരനാണെന്നു പറയുന്നത് കർമ്മബന്ധത്തിൽനിന്നും വിട്ടുപോകുന്നതിനുള്ള ഉപായമാണ്. പ്രപഞ്ചം, ഗേവന്റെകൈകളും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നവർ കൈമുഖമായോ പ്രപഞ്ചമുഖമായോ ഗേവനെ പ്രാപിക്കുന്നു കൈയുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന പടിക്ക് പരമകൈയെന്നു പറയുന്നു. പരമകൈയെന്നു പറയുന്നത് സർവ്വാധികവും അവിശ്വദീപ്തിയായ ഗേവന്റെ പ്രപഞ്ചമാണ്. ഈ വിധമുള്ള പ്രേമത്തിൽ ഫലകാരണമായ വിഷയമോ കൂടുതൽ കറവോ ഉണ്ടായിരിക്കുകയല്ല. ഈ കൈയുടെതന്നെ ക്രിയാത്മകമാണ് പ്രപഞ്ചം. അഹങ്കാരമകാരശൂന്യമായ ഗേവന്റെ സമർപ്പമാണ് പ്രപഞ്ചം. വിശിഷ്ടാഭേദാതസിദ്ധാന്തത്തിലെ നമുക്കുറപ്പാക്കുന്നത് പ്രപഞ്ചം. യാതൊരു തരത്തിലുള്ള അധികാരമേവുമില്ലാതെ സർവ്വപ്രാണികൾക്കും പ്രപഞ്ചാധിപതിയിൽ അധികാരമുണ്ട്. മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കുള്ള ഏകമാർഗ്ഗവും പ്രപഞ്ചംതന്നെ. അനന്തകലയാണെന്നു നിശ്ചയിച്ച പ്രപഞ്ചാധിപതി തന്നെയാണ് പ്രപഞ്ചം. ഗേവൻ ധർമ്മസ്വരൂപിതന്നെയാണ്.

ബ്രഹ്മപ്രഭാകരൻ

ഒരു രാജാവിന്റെ ചിലവേറേ പ്രകൃതിയെ ഉപകരണമാക്കി അദ്ദേഹം ചില നടത്തുന്നു; പ്രപഞ്ചമെല്ലാം ഭഗവദ്വിധയാണ്. ഈ ലോകം ഭഗവാന്റെ രംഗമാണ്.

പശുനിയ്യ ശുതിയ പരിതഃ
സുരിവൃന്തേനസാർധം
മദ്ധ്യേകൃത്യത്രിഗുണഫലകം
നിർമ്മിതസ്ഥാനഭരം
വിശ്വാധിശപ്രണയിനി സദാ
വിദമ ദ്യുതവൃത്തേ
ബ്രഹ്മശാസ്ത്രം ദേവതീയവായോ
രക്ഷശാലപ്രചാരം.

ശുതികളും, വൈകുണ്ഠവാസികളായ നിത്യസുരികളും ചുറ്റും പ്രേക്ഷകരായി നിൽക്കുമ്പോൾ ത്രിഗുണമയമായ ഒരു പലകയിൽ കള്ളികളുണ്ടാക്കി അതിനെ നടുവിൽവെച്ച് ജഗന്നാഥനും ലോകജനനിയും കൂടി അവരുടെ പകിടകളിൽ നടത്തുന്നു അതിൽ സർവ്വപ്രാണികളും ബ്രഹ്മാവിന്റെ കീഴോട്ടുള്ളവരെല്ലാം കരുക്കളാണ്. സർവ്വജ്ഞാതനായ ഈശ്വരൻ അനഗ്രഹം കാണിക്കുന്ന ജീവികൾക്ക് ശ്രേയസ്സിനു വേണ്ട പ്രയോഗം നൽകുന്നു. ഈശ്വരവിരുദ്ധനായിട്ടുള്ളവരെ സ്വപക്ഷവും സ്വാന്തരവു പോലെ പ്രവർത്തിക്കാൻ വിടുന്നു. നിത്യമായ ലോകത്തിൽ പരമപുരുഷന്റെ നിത്യസേവനം തന്നെയാണ് ഈ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം മോക്ഷം. ആ അവസ്ഥ കൈവന്നാൽ സൗഖ്യം കടന്നുകഴിഞ്ഞു. ജീവൻ ഈശ്വരാംശമാണെങ്കിലും അവിദ്യയും അജ്ഞാനവും കൊണ്ട് ആ വസ്തുത മറന്ന് സംസാരത്തിൽ ഭ്രമിക്കുന്നു. ബലജീവികൾ ലോകജീവിതം തന്നെയാണു സുഖപ്രദമെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടു, മുക്കുക്കൾ അതിലും ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു സ്ഥലമുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നു. ബലനായിട്ടുള്ളവനും മരിക്കൽ മുക്കുവായി, മുക്കനായിത്തീരാൻ സാധിക്കും.

വേദാന്തോൽപ്പാദന രാജകുമാരൻ വഴിതെറി

ജൂലൈ 1963

എകാകിയായി കിരതന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ വളർന്നുവന്ന് കിരതന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികളും വാസനകളും വശപ്പെടുത്തി. താനൊരു രാജകുമാരനാണെന്നുള്ള അവന മനസ്സിൽനിന്നു മാഞ്ഞു. കയ്യിൽ ഒരു കിരതനായിത്തന്നെ ജീവിതം മുഴുവൻ കഴിച്ചു. ഈ ചുറ്റുപാടിൽ തന്റെ യഥാർത്ഥതയിൽ ഒരു രാജകുമാരനാണെന്ന ബോധം എപ്പോഴെങ്കിലും ഉണ്ടാകാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ, ആരെങ്കിലും ആ സാഹചര്യത്തിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി വാസ്തവം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തെങ്കിൽ തന്റെ പുറംവസ്ത്രമായിരിക്കട്ടെ വരുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം നിശ്ചയമായും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുമായില്ലായിരുന്നു. പരിശീലനംകൊണ്ടും പുനഃസംസ്കാരംകൊണ്ടും പുറംവസ്ത്രമായിത്തീർന്നു കഴിയും. ജീവത്തോടിന്റെ കയ്യിൽ ഇപ്രകാരമാണ്. സംസാരിച്ച ജീവിതം മുമ്പുണ്ടായ അജ്ഞാനം തന്നിലുള്ള പൈതൃകത്തെ മറച്ചു. ദേഹാത്മകാവം മൂലം തന്റെ അനശ്വരസ്വരൂപം മറന്ന് നശ്വരജീവിതമാണ് തന്റെ എന്തെങ്കിലും വിചാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഗുരുവുമായും ഈശ്വരകരുണാപൂർവ്വം കൊണ്ട് നേർപിടിച്ചെടുത്തുമ്പോൾ തന്റെ സ്വരൂപം മനസ്സിലാകുന്നു.

സംസാരബലനായ മുക്കുക്കു പ്രയത്നിക്കാനാരംഭിക്കുമ്പോൾ കരുണാസാധിതമായ പരമേശ്വരൻ അവന്റെ ദോഷങ്ങളെയെല്ലാം അകറ്റി തന്നിലേക്കുവന്നു എടുക്കിക്കൊണ്ടു. ജഗന്നിതന്മാരിന്റെ അപാരകരുണയും എല്ലാ പ്രാണികളെയും വിഷയമാക്കിക്കൊണ്ട് എപ്പോഴും പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പാത്രമായിട്ടുള്ളവരിൽ മാത്രമേ അത് പ്രകാശിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നുള്ളത്. എല്ലാ പ്രാണികളും ഈശ്വരകൃപക്ക് പാത്രീഭവിക്കാൻ നിരന്തരം പ്രയത്നിക്കുന്നു. കരങ്ങിന്റെ കിട്ടി എപ്പോഴും അത്ഭുതം പിടിച്ചു തുടങ്ങിക്കൊണ്ടു. അത്ഭുതകൈവിട്ടാൽ അതു നശിക്കും. സ്വതഃവേദിക്കലും അത്ഭുതം കൈവരുന്നതല്ല. ഈ മർദ്ദകീശോരന്യായം സ്വപ്രയത്നത്തിനും ഈശ്വരനഗ്രഹത്തിനുമുള്ള സ്ഥാനമെന്തെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കണ്മുക്കുക്കു ബലമായി പിടിച്ചു തുടങ്ങിക്കൊണ്ടു.

നാൽ ഏതു മരക്കൊമ്പുകൾ വേണമെങ്കിലും മാറി സുരക്ഷിതസ്ഥമാക്കേണ്ടതാണ്. മാതൃകാദികൾക്കു നൽകാവുന്ന യാതൊരു പ്രയത്നവുമില്ലെങ്കിൽ കര തട്ട് അതിന്റെ കട്ടിയെ കെട്ടിക്കുറുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പുഷ്പപ്രയത്നവും മനുഷ്യാവശ്യമായ ശ്രമമാണ്. അശക്തനായ ജീവൻ ഈശ്വരാനുഗ്രഹം കൂടാതെ അസമർത്ഥനാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഭാവി സഫലമാക്കുന്നതിന് ഈശ്വരാനുഗ്രഹം മാത്രമാണ് കാരണമെന്ന് വിശിഷ്ടാഭൈരവസിദ്ധാന്തം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മറ്റവലംബങ്ങളെല്ലാം ദുർബ്ബലമാണ്. അന്തര്യങ്ങളെ ദുരികരിച്ച് പരമാത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നത് ഈശ്വരകാര്യം മാത്രമാണ്. അതിലധരവേണി ശരണാഗതി അല്ലെങ്കിൽ പ്രപത്തി വിശിഷ്ടാഭൈരവ മാതൃകയായി സ്വീകരിക്കുന്നു. സമ്പന്നമായ ആത്മസമർപ്പണമാണ് പ്രപത്തി. അതിനു കഴിവുള്ളവർക്ക് ഇതിലും സുഖഭയം ദുഃഖമായ മറ്റൊരു മാതൃകയില്ല.

പ്രാതിധർമ്മത്തിന് ആറംഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാ
 മതായി ആനുകൂല്യസമ്പത്തി, രണ്ടെ ഗേവാമകൽ സമ
 രൂപിക്കുന്നതിന് അർഹനാക്കിക്കിട്ടിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ
 സമ്പാദിക്കുകയെന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. രണ്ടാമ
 തായി പ്രാതികൂല്യവർജ്ജനം. അതായത് ഗേവാത്പ്രീ
 തിഷ വിതലമായ ആചരണങ്ങളെ വർജ്ജിക്കുക. മൂ
 ന്നാമത്തേത് ഗേവാൻ രക്ഷിക്കുമെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാ
 സമാണ്. നാലാമതായി ഗേപ്തുരൂപവരണം, രണ്ടെ
 രക്ഷിക്കണമെന്ന് ഈശ്വരനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്
 പത്തമാം ചെട്ടിയ്ക്കത്. അഞ്ചാമതായി ആത്മനിഷ്ഠ
 വം. അതായത് രണ്ടെ ഈശ്വരനിൽ അടിയറ വെ
 കുക. ആറാമത്തേത് കാർപ്പുണ്യം. അതായത് തന്റെ
 അശക്തിയും അജ്ഞതയും അല്പതവും മറക്കുക. എത്ര
 തന്നെ ധനവാനായാലും ഏതെങ്കിലും സമ്പദ്തലിൽ
 താനശക്തനാണെന്ന ബോധം വരാതിരിക്കുകയില്ല.
 തന്റെ കുറവുകളെപ്പറ്റി നിരന്തരം ചിന്തിക്കുന്നതി
 ന്റെ ഫലമായി സമൃദ്ധകരുണോടു എല്ലാം നിരക്കുന്ന
 യാണെന്നു ഭേദിപ്പുന്നു. ഈ മനോഭാവം തന്നെയാ
 ണ് പ്രാപത്തി, മഹാവിശ്വാസമില്ലാതെ പ്രാപത്തി

സാധുപ്രജ. ശിക്ഷിതർ പറയുന്ന പരമകീര്യക്കാരെ കടന്നു പടിയാണ് പ്രവർത്തി. എന്നുമാത്രമല്ല, പരമകീര്യക്കാരും ശ്രേഷ്ഠമാണ്. പ്രവർത്തനം കൈനിലായും പൊലും ദേവപ്രിയനായിരിക്കുന്നതിനായിരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയും ദേവന്റെ സന്താനമായിത്തീരുന്നതിനും വേണ്ടിയും നിരന്തരം പ്രയത്നിക്കുന്നു. ദേവദീപ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അയാൾക്കു തലിക്കുന്നില്ല. ദേവാൻ സർവ്വദാ പ്രവർത്തനേയും പ്രവർത്തനൻ ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നേരിട്ട് ദേവദീപ്യം സർവ്വദാ മെഴുതാൻ അറിവും ബലവുമില്ലാത്തവർ ഒരു പ്രവർത്തനൻ മാധുര്യംവഴി ദേവനെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു. ഇതിനാണ് സദാപരമപ്രവർത്തി എന്നു പറയുന്നത്. സദാപരമമായി പ്രവർത്തി സ്വീകരിക്കുന്നവരും ഭഗവാൻതന്നെയാണ്. ഏകരക്ഷകനെന്നു മറ്റൊരു ശ്ലോകമുള്ളതാണ്. ശരണം പ്രാപിച്ച ഗുരുവിൽ ഉപാധിശ്ലോകം അവർക്കുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു അധികാരശ്ലോകം തന്നെ. ഒരു സിംഹത്തിന്റെ പുറത്തിരിക്കുന്ന ഈച്ച കാടുകളിലും കുന്നുകളിലും തലയടിക്കുന്നു. അതുപോലെ ഗുരുവിൽ സർവ്വദാ ശിഷ്യൻ ഉപാധിപരമായ അവസ്ഥകളിൽ സന്തുഷ്ടനാകുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ദേശികൻ ശിഷ്യൻ ഇതേപോലെ പൂജനാർത്ഥം. ഉത്തമഗുരുവിനെ ആശ്രയിക്കുന്നതെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

അന്യോന്യസംഗ്രഹണവശം
ഗോയാതികൾക്കുശേഷമുപേകർ
പൗ. ഗുണന്തുകാകിഹര നിഹിതൗ
നിയതേ നാവികേന
ഉണ്കേരക്കോശാൻ അവിദിതസ്തവഃ
സേവകസ്യാർക്കകാദി
തപസം പ്രാപ്തൗ പ്രകാതി തഥാ
ദേശികാ മേ ദയാലുഃ

ഹേ മണ്ണനാഥ, അന്യനല്ലാത്തവന്റെ സഹായംകൊണ്ട് അന്യൻ യാത്രപോകുന്നു. തോണിക്ക

ജിൽ ഉത്തരവ് മുടക്കൽ നാവികനാൽ എങ്ങനെ സ്ഥലത്തേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നു. രാജസേവകന്റെ സന്താനങ്ങളും മറ്റും രാജാവാരാണെന്നറിയാതെ ഒരു രാജഭംഗത്തും അനുഭവിക്കുന്നു. അതേ പ്രകാരം യോനിയായ എന്റെ ദേശികൻ എന്ന അമ്മയുടെ സമീപം പ്രാപിച്ചിരുന്നതിന് സമർത്ഥനാണ്. ഇതാണ് സദാചരപ്രവർത്തിയും സാധിക്കുന്നത്. അപ്രകാരമുള്ള പ്രവണതയ്ക്ക് യോഗക്ഷേമം ഭഗവാൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

അനന്തപ്രധിപതിയന്തോ മഠം യേ

ജനാഭ പർവ്വതപ്രസാദൻ

മതം നിഷ്പാദിപ്പിക്കണം

ഔഷധശാസ്ത്രം, വിദ്യാഭ്യാസം.

പ്രചാരണത്തിന് ജീവിതം വളരെ ചെലവാണ്. അതുകാര്യം മെക്കാരവുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഗർവ്വം പെരുപ്പിക്കാത്തവനായിത്തീരുന്നു. മഹവത് കൈകയ്ക്കു

മരണ മാത്രമെ പ്രചന്നൻ കേട്ടെന്നുള്ളു. സർവ്വസൗഖ്യങ്ങൾക്കും മൃഗമായ പരമപുരുഷചരണങ്ങളെ അഭിരുചിക്കുന്ന അദ്വൈതത്തിന് മോക്ഷസുഖങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും ഗണ്യമല്ല. സർവ്വശക്തന്റെ താഴെത്തുണിയിൽ മോക്ഷത്തിൽ ഏതൊരു ബലമുള്ളവനെന്നോടൊ ബലവാനാണ് അദ്വൈതം, കഷ്ടതയ്ക്ക് ഭീനനും ഹീനനുമെന്നെന്നു തോന്നിയാലും, അദ്വൈതത്തിന് ആരും അനുരല്ല. സർവ്വഭൂതങ്ങളിലും യോഗാനന്ദമാണ്. പ്രചന്നൻ ഹമാരപേക്ഷകളാതെ സ്വധർമ്മമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. മാനവസേവ മാധവസേവയായി കരുതുന്നു. ത്രികരണങ്ങളിലും വൈതല്യം ഉണ്ടാകരുതെന്നു തീർന്നിരിക്കുന്നു. മോക്ഷത്തിൽ നിവരലുള്ള അനന്യമുദേശമേയൊക്കയാൽ താനിഹൈത്ത് അതു കിരേക്കുള്ളി നന്നാക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് പ്രചന്നൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. പ്രചന്നന്റെ കരുണയും പവിത്രതയും പ്രവൃത്തിയും തനിക്കും അനുയോജനയും ശ്രേയസ്സുണ്ടാക്കുന്നു.

(ശ്രീ. എം. കെ. താരാചാൺ്റ്റ് നോറോക്കേസ
മിയിൽ എഴുതിയതിന്റെ സാരം.)

ഇ യ ശ്വരൻ .

ഹിന്ദുക്കൾ പൂജിക്കുന്ന ദേവന്മാർ അസംഖ്യമാണെങ്കിലും ഹിന്ദുമത സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ഈശ്വരൻ ഒന്നേയുള്ള നേതൃപറഞ്ഞാൽ പരമാർത്ഥവസ്തു ഈശ്വരൻ മാത്രമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈശ്വരൻ എല്ലാകാരമാണെന്ന് ആദ്യം വ്യക്തികൾക്കായി പറയുവാനോ ചിന്തിക്കുവാനോ സാധ്യമല്ല. ഈശ്വരന്റെ യഥാർത്ഥരൂപം അവാങ്മനസഗോചരമാണ്. വാക്കു മനസ്സും ഈശ്വരനിൽ ചെന്നെത്താതെ മടങ്ങുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് തൈത്തിരീയോപനിഷത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നാം അറിയുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാനോ മനസ്സിലാക്കുന്ന ഈശ്വരൻ, പ്രകൃതിയിൽ നാം പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളെല്ലാം ദേശത്തിനേറിയം കാലത്തിനേറിയം പരിധിയിൽ പെട്ടതാണ്. അവ കായ്കാരണസംബന്ധത്തിനുള്ളിലാണ്. അവയെല്ലാം ഉണ്ടായി നില്ക്കുന്ന വളർന്ന് മരിക്കുവാൻ

നശിക്കുന്നവയാണ്. അവയെല്ലാം പലവെ അംശങ്ങൾ
ചേർന്നതായിട്ടുള്ളവയാണ്. അച്ഛൻവസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം
വാശമുള്ളവയാണ്. പരമാർത്ഥവസ്തുവായ ഈശ്വരൻ
അഖണ്ഡനും പൂർണ്ണനാണ്. ദേശകാലനിമിത്ത
ങ്ങൾക്ക് അന്ധനാണ്. ഒരിക്കലും മാറാത്തവനും
എന്നും നിഖങ്കൊള്ളുന്നവനും വരമ്പില്ലാത്തവനും സദാ
സ്വതന്ത്രനുമായ ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ
പരിധിയിൽ വരികയില്ല. രൂപമാകട്ടെ, ഗുണമാക
ട്ടെ, ഈശ്വരനെ സിദ്ധിക്കനാക്കുന്നില്ല. ശ്രുതി ഈശ്വ
രനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഇതല്ല ഇതല്ല എന്നു പറ
ഞ്ഞ് എല്ലാ നിഷേധങ്ങളുടേയും അവസാനമായിട്ടാ
ണ് ഈശ്വരനെ പ്രസംവിക്കുന്നത്.

ഇതാണ് ശാസ്ത്രപ്രതിപാദ്യമായ ചരിത്രവും,
മനുഷ്യന്റെ അറിവിനുള്ളിൽ ഇവകാരുള്ള പരമാത്മം

അവർ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിവില്ലെങ്കിലും അത് ശൂന്യമോ ജഡമോ ആണ്. ആ പരമവസ്തു സച്ചിദാനന്ദ സ്വരൂപമാണ്. ഇങ്ങിനെയാണ് ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങൾ ഈശ്വരസ്വരൂപം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സത്തായ ഏകവസ്തു മാത്രമേ പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അദ്വിതീയമായ ഏക വസ്തു ബ്രഹ്മം മാത്രമായിരുന്നു. ആ ബ്രഹ്മം സത്യവും ജ്ഞാനവും അനന്തവുമാണ്, ആനന്ദസ്വരൂപമാണ്. സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രങ്ങൾ, മിന്നൽ, തീയ് ഇവയുടെ പ്രകാശം ബ്രഹ്മവസ്തുവിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. ബ്രഹ്മവസ്തുവിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് പ്രകാശിക്കുന്ന ഈ വസ്തുക്കൾക്കെല്ലാം പ്രകാശമുണ്ടാകുന്നത്. ആ പരബ്രഹ്മം ചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രകാശംകൊണ്ടാണ് എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും നാം അറിയുന്നത്. നമ്മുടെ കണ്ണിനു കണ്ണും കാതിനു കാളും മനസ്സിനു മനസ്സും അതുതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ എല്ലാത്തിനും ഉള്ളിലായി പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു മാത്രമല്ല ഈശ്വരൻ തന്നെ. ആ ചൈതന്യത്തിന്റെ സത്തുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളും മനസ്സും ശരീരവും ചേർന്ന ജീവജാലമെല്ലാം കർത്താക്കളായും ഭോക്താക്കളായും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

ഇങ്ങിനെതെല്ലാം ശാസ്ത്രം ബോധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവതെല്ലാം പരബ്രഹ്മത്തിന്റെ സമ്പന്നരൂപമെന്നാണെന്നു പറയുന്നില്ല, പരബ്രഹ്മത്തെ ഒരു തരത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. തിരമാലകൾ ഇരമ്പുന്നതു കേട്ട് സമുദ്രം കണിയില്ലാത്തവൻ അതിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം മനോഭൂമിയിൽ കാണാൻ സാധ്യമാകുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ ശാസ്ത്രങ്ങളും അവയുടെ ഘോഷണങ്ങളെക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ ഈശ്വരനെ കാട്ടിത്തരുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടത് ഇതെന്നുമാത്രമാണ്. നിർഗുണബ്രഹ്മം ശൂന്യമല്ല, ജഡവുമല്ല പ്രകൃതിയിലുള്ള മാരോ പരാമർത്തിനും അനുഭവത്തിനും മുമ്പും ആധാരവും അതു മാത്രമാണ്. അത് രണ്ടില്ലാത്ത ഏകവസ്തുവാണ്. ഞാനെന്നും നിന്മെന്നുമുള്ള ദേഹം അതിലില്ല. അറിയുന്നവനും അറിയപ്പെടുന്ന പൊരുളും അതിൽ വേറെയില്ല. ഈശ്വരന്റെ നിർഗുണസ്വരൂപം

പരായ പരബ്രഹ്മത്തെ അന്തർനാമം ശാസ്ത്രം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

നാമകരമായ ഉണ്മയാണ് പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിക്കുമുമ്പെന്ന് ശാസ്ത്രം നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നുദ്ഭവിച്ച് ബ്രഹ്മത്തിൽതന്നെ നിവർക്കുന്നത് ബ്രഹ്മത്തിൽതന്നെ പ്രപഞ്ചം മയം പ്രാപിക്കുന്നതായി ഉപനിഷത്തുകൾ ഘോഷിക്കുന്നു. ഇതെന്നും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചിലന്തി ഉള്ളിൽനിന്നും നൂൽ വലിച്ചു വലകെട്ടി അതിലിരുന്ന് മറ്റവിൽ തന്നിലേക്കുതന്നെ വലിച്ചെടുക്കുന്നപോലെയാണ് ഇത്. ഭൂമിയിൽനിന്നും മരങ്ങളും ചെടികളും വെളിപ്പെടുന്നു. ശരീരത്തിൽനിന്നും രോഗങ്ങൾ മുളക്കുന്നു. അതുപോലെ ഈശ്വരനിൽനിന്നും പ്രപഞ്ചം വെളിയിൽ വരുന്നു. ഈശ്വരൻ പ്രകൃതിയിലെവിടെയും പരന്നിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിമുഴുവൻ ബ്രഹ്മത്തിൽ നിവർക്കുള്ളതാവെന്നു മാത്രമല്ല, ബ്രഹ്മംവഴിയായി മാത്രമേ പ്രകൃതിക്കു നിവർത്തിപ്പെള്ളൂ. സൂക്ഷ്മവസ്തുവിൽനിന്നും സ്ഥൂലമായൊട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നല്ലാതെ ശൂന്യത്തിൽ നിന്നും ഒന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അങ്ങിനെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിമിത്തകാരണവും ഉപാദാനകാരണവും ഈശ്വരനല്ലാതെ വേറില്ല.

നാം അറിയുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം ഈശ്വരന്റെ സത്തായ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. പ്രപഞ്ചം ഈശ്വരനിലാണ് നിവർക്കുള്ളതെന്ന് എന്നിരുന്നാലും ഈശ്വരൻ പ്രപഞ്ചം തന്നെയല്ല. നിത്യവും പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയില്ലാതെ പ്രപഞ്ചാതീതനായി ഈശ്വരൻ നിവർക്കുള്ളതും. ഈശ്വരന്റെ രംഗം മാത്രമാണ് പ്രപഞ്ചം ശ്രവണമെന്ന് വേദവും ഗീതയും പറയുന്നു.

ഈശ്വരൻ നിഷ്പ്രപഞ്ചതത്ത്വമാണ്. അതേ സമയത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തിൽ അന്തർലാഭിയുമാണെന്നു ശാസ്ത്രം പറയുന്നു. നാമരൂപവികാശശൂന്യനാണെങ്കിലും പ്രകൃതിയിൽ എണ്ണമില്ലാതെ കാണപ്പെടുന്ന വികാരങ്ങൾക്കെല്ലാം ആധാരം ഈശ്വരൻതന്നെ. അന്തർലാഭിയായ ഈശ്വരന്റെ ശക്തിക്കധീനമായിട്ടാണ് പ്രകൃതിയിലെ മാരോ അംശവും അതതു സ്ഥാനത്തിൽ

പ്രസൂതകേളം

നിന്ന് അനുഭവമായ പ്രവൃത്തികൾ തുടർച്ചയായി ആ പ്രകാരം ചെയ്തപ്പോഴാണ്. മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, ഇവയൊക്കെ ഒരിക്കലും അറിയാൻ സാധിക്കാത്ത പരബ്രഹ്മം മാത്രം വസ്തുവിന്റേയും ഉള്ളിൽ അന്തർലീനമായിത്തന്നെക്കൊണ്ട് അതിനെയെല്ലാം ഭരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ദൈവഭക്തിയുടെയും ആത്മാവും ആ അന്തർലീനതയാണ്.

നിരപ്പികളുസരമായിയിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ ജഡപ്രപഞ്ചമായി കാണാതെക്കേവരും നിർഗുണവും നിരാകാര്യമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപം അറിയാത്തവരാണ്. എന്നാൽ ഏതുവരെ നമുക്കു പ്രപഞ്ചബോധമുണ്ടോ അതുവരെ പ്രപഞ്ചത്തെ തോന്നിപ്പിക്കുന്നതും അടക്കുന്നതും സംരക്ഷിക്കുന്നതും ഈശ്വരൻതന്നെയാണ്. ആ അവസ്ഥയിൽ ഈശ്വരനെ ശക്തി എന്നു നാം വിളിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മവും ശക്തിയും ഒന്നാക്കി പിറിക്കാവുന്നതല്ല. ദൈവതത്വത്തിന്റെ രണ്ടു ഭവങ്ങളാണിവ. അഗ്നിയിൽനിന്നും മൂടും പ്രകാശവും വേറാക്കാവുന്നതല്ല. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചകാരണമായ ശക്തിയെയും ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നും വേറാക്കാവുന്നതല്ല. ഈയുന്ന പാണ്യം ചലനമില്ലാത്ത ചുരുക്കിയിരിക്കുന്ന പാണ്യം ഒന്നുതന്നെയാണ്, രണ്ടല്ല. അനന്തമാകിയിരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ നടന്നുതടങ്ങിയാൽ വേറെൊരളായിത്തീരുകയില്ല. അതുപോലെ ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചകാരണമാകുമ്പോൾ ബ്രഹ്മമല്ലാതെയാകുന്നില്ല.

സഗുണബ്രഹ്മത്തെതന്നെയാണ് ശക്തിയെന്നും ഈശ്വരനെനും സാധാരണ പറയുന്നത്. പ്രപഞ്ചകാരണമായ ഈശ്വരൻ പ്രപഞ്ചത്തിലെവിടെയും നിറഞ്ഞ സർവ്വലോകമാഹാശ്വരനായിരിക്കുന്നു. സഗുണബ്രഹ്മത്തിന്റെ സർവ്വാത്മമായ നിമിശത്തന്നെയാണ് ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മമെന്നു പറയുന്നത്.

കിടപ്പോരും മരങ്ങളെല്ലാം സഗുണബ്രഹ്മത്തെതന്നെയാണ് സർവ്വാത്മമായ തപമെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നത്. സഗുണബ്രഹ്മം തന്നെയാണിത് നിരാകാരം. ആ പരമേശ്വരൻ തന്റെ അപ്രതിബദ്ധസങ്കല്പത്താൽ പ്രപഞ്ചത്തെയും അതിലുള്ള സർവ്വ വസ്തുക്കളെയും

മേയും വെളിയിൽ കാട്ടുന്നു. ഇതാണ് ഈശ്വരവിദ്യ. ഈശ്വരൻതന്നെ പിതാവും മാതാവും നിയന്താവും സ്രഷ്ടാവും. ഈശ്വരൻതന്നെ മാതൃവും ഖണ്ഡവും, ആദിയും അന്തവും. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ ബീജവും ഈശ്വരൻതന്നെ. സർവ്വവസ്തുക്കളിലും പ്രവേശിച്ച് ഈശ്വരനായും പുരുഷാത്മാനായും സർവ്വത്തെയും അങ്ങിനിക്കുന്നതു മറ്റൊരുമല്ല. എല്ലാവരും ഉപാസിക്കുന്നത് ഈ ഈശ്വരനെതന്നെയാണ്.

നിരാകാരനായ ഈശ്വരൻ മായയെ അവലംബിച്ച് പല വർണ്ണവേഷം, എല്ലാ നാമങ്ങളും രൂപങ്ങളും ഈശ്വരന്റെ തന്നെ. ഈശ്വരൻ പല ദിവ്യരൂപങ്ങളുമുണ്ട്. നിർമ്മലസ്വാന്തര്യം ഉറപ്പായിരിക്കുകയും രൂപത്തിൽ ഈശ്വരനെ ദർശിക്കാം. വിവിധരൂപങ്ങളിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന മൈതന്യം ഒന്നുതന്നെ. ഈശ്വരൻ വിവിധരൂപത്തിലുള്ള ധരിക്കുന്നത് ഭക്തന്മാർതന്നെ അനായാസേന പ്രാപിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള കാരുണ്യത്താലാണ്. അവതാരരഹസ്യവും ഇതുതന്നെ.

ഇങ്ങിനെ വേദശാസ്ത്രങ്ങൾവഴി നോക്കുമ്പോൾ ഈശ്വരൻ ഒന്നേ ഉള്ളവെങ്കിലും പലതായി കാണപ്പെടുന്നു. നിരാകാരനാണെങ്കിലും അസംഖ്യം രൂപങ്ങളിൽ കാഴ്ച നൽകുന്നു. നിർഗുണനാണെങ്കിലും എല്ലാ ഗുണങ്ങൾക്കും മൂലവും ആധാരവുമായിരിക്കുന്നു. സമീപനായ ഈശ്വരനെ എങ്ങിനെ പൂജിക്കാൻ കഴിയുമോ അതേപ്രകാരം തന്നെ നിരാകാരനായും അസംഖ്യം നാമരൂപങ്ങളോടുകൂടിയവനായും ഈശ്വരനെ മരിക്കാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ട് അജ്ഞാതവെന്നോ ഈശ്വരനെെന്നോ മറ്റൊരാളെങ്കിലും പേർകൊണ്ടോ കുറിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ ഒന്നേ ഉള്ളവെന്ന് ഹിന്ദുക്കൾക്ക് പൂർണ്ണവിശ്വാസമുണ്ട്.

ഇഷ്ടമുറപ്പി എന്നൊരു സങ്കല്പം ഹിന്ദുക്കൾക്കുണ്ട്. ഈശ്വരനെ പല രൂപത്തിൽ ഭവന ചെയ്യാമെന്നു പറഞ്ഞു. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഈശ്വരനാമത്തെയും രൂപത്തെയും തിരഞ്ഞെടുത്ത് അതിൽ ഏകാന്തഭക്തി വളർത്തുകയാണെങ്കിൽ കുറവില്ലാത്ത ഈശ്വരമാവാൻ

നമുക്കുതന്നെയാണ് അതെന്ന് ഹിന്ദുക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. മറ്റു മതങ്ങളിലാകട്ടെ ഏതെങ്കിലുമൊരു സമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള ഉപാസന മാത്രമാണ് പ്രാമാണികവും വാസ്തവ്യവുമെന്ന് പറയുന്നു. ചിലർ ഈശ്വരനെ നിരാകാരവും നിർഗുണവുമായി വിചാരിക്കുന്നു, മറ്റു ചിലർ നിരാകാരവും സഗുണവുമായി ഭവിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ സാകാരവും സഗുണവുമായി ഭവിക്കുന്നു. ഇതിലും പല ഉൾപ്പിരിവുകളുമുണ്ടാകാം. എല്ലാം ശരിയായ മാതൃകയെന്നതാണെന്നാണ് ഹിന്ദുമതസിദ്ധാന്തം. ഈശ്വരന്റെ മഹിമ അനന്തം. ഈശ്വരപ്രാപ്തിക്കുള്ള മാതൃക അസംഖ്യം. അതുകൊണ്ട് ഭാരതത്തിൽ തന്നെയും ഇപ്പോൾ വേദവേദാന്തമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഈശ്വരനെപ്പറ്റിയുള്ള ധാരണ പലതായി കാണപ്പെടുന്നത് ദുഷണമല്ല, ഭുഷണമാണ്. അവസ്ഥാഭേദവും അധികാരിഭേദവുമനുസരിച്ച് മാതൃഭേദം വ്യവസ്ഥചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഹിന്ദുമതത്തിലെ ഒരു പ്രധാനതത്വം. എന്തിനെന്നും തന്റെ നിമിഷപാത്ര മാത്രമാണു ശരിയെന്നും ദേവതയെല്ലാം തെറ്റെന്നും പറയാൻ ഹിന്ദുമതം വഴികൊടുക്കുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ചിന്തിപ്പാൻ അനുവാദം എടുത്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഹിന്ദുക്കളുടെയിടയിൽ അന്തർദ്വൈവിധ്യം പോരട്ടെവെന്നു പറയുന്നത്. അത് അജ്ഞാനമാണ്, അറിവല്ല. പരമാത്മയഹ്വത്തും മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും മറ്റുവശങ്ങളുമുള്ള മഹാസത്യം വൈദിക ദർശനമല്ലെന്നതാണ്. മറ്റു മതപിരിവുകളും ഈശ്വരനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം ഈശ്വരസ്വരൂപം മുഴുവൻ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഈശ്വരൻ അതല്ലാമാണ്, അതിനുമപ്പുറമാണ്. ഭാരതം നിലവിലിരിക്കുന്നത് ദൈവപ്രകാരം ഭാരതത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. ഭാരതത്തിൽ കേവലം കാഴ്ചപ്പാട് എത്തിയിട്ടുള്ളതല്ല ശരിയെന്നു. വാചാലശോചനയെ എതിർക്കുകയാണ് വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു വാചാല കാണിക്കുക. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് 'ഏകം സത് വിപ്രാ സ്വഹൃദഃ വദന്തി' എന്ന പ്രാശ്നം വെളിപ്പെട്ടത്. ഈ തത്വത്തെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ കീഴ്വരുന്ന ഉദാഹരണം മൂലം വ്യക്തപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

നാലുക്കണ്ണു പൊട്ടിപ്പോയ ഒരു ആനയെ മനസ്സി

ലാക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു. ഒരുവൻ ആനയുടെ കാലിൽ പിടിച്ചുനോക്കിയ ശേഷം ആന ഒരു തൂണുപോലെയാണെന്നു പറഞ്ഞു. രണ്ടാമൻ ആനയുടെ തൂണുക്കൊരു വലിയ ശേഷം ആന ഒരു കനത്ത തടിപോലെയെന്നു പറഞ്ഞു. മൂന്നാമൻ ആനയുടെ വയറിൽ തൊട്ടുനോക്കി, ആന ഒരു പിപ്പാലപ്പോലെയെന്നു പറഞ്ഞു. നാലാമൻ കാലിൽ പിടിച്ചുനോക്കിയശേഷം ആന ഒരു വലിയ മുറുപോലെയെന്നു പറഞ്ഞു. നാലുപേരും അവരുടെയിടയിൽ വാദം തുടങ്ങി. അവരുടെ വഴക്കുകേട്ട് വഴിപോക്കൻ ഒരു വൻ അവരുടെ സമീപം ചെന്ന് ഏകീകരണത്തിലായിത് നിങ്ങൾ വാദിക്കുന്നത് എന്നു ചോദിച്ചു. അയാളെ അവർ മധ്യസ്ഥനാക്കി വാദവിഷയം വിവരിച്ച് തീർപ്പാക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ പറഞ്ഞ ഉത്തരമാണ്. നിങ്ങളാരും ആനയെ കണ്ടിട്ടില്ല. ആന തൂണുപോലെയല്ല, ആനയുടെ കാലാണ് തൂണുപോലെയായിരിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം മുറുപോലെയല്ല, അതിന്റെ കാലുകളാണ് മുറുപോലെയായിരിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം തടിപോലെയല്ല, തൂണിന്റെയൊക്കെയാണ് തടിപോലെയായിരിക്കുന്നത്. കാലും, കാതും, വയറും, തൂണിന്റെയും അംഗങ്ങളായി ഒന്നു ചേർന്നുകിട്ടിയ ആനയാകയാൽ. ഇതുപോലെ ഈശ്വരനെപ്പറ്റി ഭാരതം മാത്രമറിയുന്നവരാണ് മതവഴക്കുകളിൽ ഏർപ്പെടുന്നത്.

രണ്ടുപേർ ഭാരതത്തിന്റെ നിർമ്മാതാക്കളായി വാദിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ പനയെക്കുറിച്ചാണ് മാത്രം അഴകായ ചുവപ്പുവസ്ത്രമാണെന്നു ഭാരതം പറഞ്ഞു. മറ്റൊരാളെന്ന് നീ പറയുന്നതു ശരിയല്ല, ആ മാത്രം നീയെയാണ്, ചുവപ്പുവസ്ത്രമല്ല എന്നു പറഞ്ഞു. വഴക്കിട്ടവർ രണ്ടുപേരും നിന്നുയർത്തിയെത്താൻ കഴിയാതെ ഏറ്റുവാഴ്ച മരത്തിനടിയിൽനിന്നു താഴെയിറങ്ങി. അതിന്റെ ഏറ്റുവാഴ്ച മരത്തിനടിയിൽനിന്നു താഴെയിറങ്ങി. ആ മരയുടനോട് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു. ആ മരത്തിനടിയിൽനിന്നു താഴെ നിന്നു ചുവപ്പുവസ്ത്രം അതെ അങ്ങിനെതന്നെ എന്നതൊരും പറഞ്ഞു മറ്റൊരു കക്ഷി ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു. നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതെന്താണ്

പ്രബുദ്ധകേരളം

നിശ്ചയമായും അതു ചുവപ്പല്ല, നീലയാണ്; ശരിക്കു
 എന്നയാണെന്നു് അപ്പോഴും മറുപടി പറഞ്ഞു. മേ
 ത്തിന്റെ നിറം ഇടക്കിടെ മറന്ന സ്വഭാവമുള്ളതാ
 ണ് എന്നറിഞ്ഞിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ രണ്ടുപേരോടും
 ഒരേ രീതിയിൽതന്നെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. സച്ചിദാന
 ന്ദവന്യു അതുപോലെ പല രൂപമുള്ളതാണു് ഭഗവത്
 സ്വരൂപം ഒരു തരത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ അതു
 മാത്രമാണു് ശരിയെന്നു പറയുന്നു. പല രൂപത്തിൽ
 സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഇതെല്ലാം ഒരേ ഈശ്വ
 രന്റെ തന്നെയാണു്. ഈശ്വരന്റെ നാമരൂപങ്ങൾ
 അനന്തമാണു്, ഈശ്വരൻ സാകാരനും നിരാകാരനു
 മാണു്, ഈശ്വരരൂപങ്ങളെല്ലാം ആർക്കറിയാം എന്നു
 പറയും.

ഹിന്ദുക്കൾ അസംഖ്യം ദേവതകളെ പൂജിക്കുന്ന
 തിന്റെ കാരണം ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നും വ്യ

ക്തമാണു്. എത്ര രൂപത്തിൽ ജീച്ചാലും ജനനിയൻ
 ഒരേ ഈശ്വരൻ തന്നെ. ഇതരദേവതകളെല്ലാം ഉയന്നു
 തരം ജീവികൾ മാത്രം. അവർ പുണ്യഫലമായി മേൽ
 ഗതിയടങ്ങാവതെന്നയുള്ളു. ജീവരാശിയിൽ ഒന്നാമ
 ത്വ വരുന്നത് ഹിരണ്യഗർഭനാണു്. പ്രപഞ്ചം ഹിരണ്യ
 ഗർഭന്റെ ശരീരമാണു്. അഗ്നി, ആദിത്യൻ മുതലായ
 വയും ഹിരണ്യഗർഭന്റെ ശക്തിതന്നെ. അവരെല്ലാം
 ഒരേ ഹിരണ്യഗർഭനിൽ അടങ്ങുന്നു. അണ്ഡാധിപതി
 യായാലും ഹിരണ്യഗർഭനും ഒരു ജീവിതന്നെ. ഇങ്ങി
 ന്ന അവാന്തരദേശങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടെങ്കിലും പരാ
 ത്പരനായ പരമേശ്വരൻ ഒന്നു മാത്രമേയുള്ളുവെന്നു്
 ഹിന്ദുമതം ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

(സ്വാമി പരമാത്മാനന്ദരുടെ തമിഴ് കൃതിയിൽ
 നിന്നും തർജ്ജിമ.)

സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ 'ശക്തി'യുടെ പ്രവാചകൻ

പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ശേഷിയെ പ്രഭാനം ചെയ്യു
 ന്ന ഒരു പദാർത്ഥവിശേഷമാണു് ശക്തി. അത്യന്തം
 വിസ്തൃതവും എന്നാൽ അതിലധികം ഗഹനവുമാ
 യൊരു വിഷയമാണിതു്. ശക്തിയുടെ ആപേക്ഷിക
 മായ വികാസമല്ലാതെ ഒന്നുംതന്നെ ലോകത്തിൽ കാ
 ണാൻ സാധ്യമല്ല. ചെറിയവയും വലിയവയും ഒരേ
 കാര്യവും ശക്തിയുടെ കൈകളാൽ അധിഷ്ഠിത
 മാണു്.

ശക്തിയുടെ യഥാർത്ഥരൂപമെന്താണു്? ശക്തി
 ഏകമാണോ? അതോ അനേകം വസ്തുക്കളുടെ ഒരു
 സങ്കലിത രൂപമാണോ? സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ
 വിശ്വസിക്കോണത്തിൽകൂടി ശക്തിയെപ്പറ്റി ചുരുക്ക
 മായൊന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.

ശക്തി ഒന്നേയുള്ളൂ; രണ്ടില്ല. വിവിധങ്ങളായി
 കാണപ്പെടുന്ന ശക്തിസ്വരൂപങ്ങളെല്ലാം തന്നെ
 ഒരേ ഒരു ശക്തിയുടെ പ്രതിഭാസം മാത്രമാണു്. മനു

ഷ്യക്ക് ദൈവശോചകവും അല്ലാത്തതുമായ എല്ലാ
 ശക്തിസ്വരൂപങ്ങളെയും കോർത്തിണക്കുന്ന മൌലിക
 മായൊരു മഹാശക്തിയുണ്ടു്. അതെന്താണെന്നു സ്വാ
 മിജി പറയുന്നു. "Infinite strength is religion
 and God" എന്നു്. ഇവിടെ strength എന്ന
 പദത്തിനു് ഭാഷയിൽ സാധാരണ കണക്കാക്കിവ
 രുന്ന അർത്ഥത്തിൽ കവിഞ്ഞ മൌലികമെന്നുള്ളതു്
 ആദ്യമായി ധരിക്കേണ്ടതാണു്.

ശക്തിക്കൊരിക്കലും നാശമില്ല. അതു നശി
 താണു്; സ്വാഭാവികവുമാണു്. 'ഇൻവെൻഷൻ'
 എന്നും 'ഡിസ്കവറി' എന്നും ആംഗലഭാഷയിൽ വിഭി
 ന്നാർത്ഥങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും അ
 ധികമധികം ചിന്തിക്കേണ്ടതാകാം അവകൊണ്ടു് മെക്കി
 കരിക്കുന്നവ രണ്ടും ഒന്നിലേക്കുതന്നെ എത്തിച്ചേരുന്ന
 കാരണാണു് കാണുന്നതു്. ആകർഷണതത്വവും ധ്വനന
 തത്വവും മറ്റും സ്വാഭാവികമായുള്ളവ തന്നെയാണു്.
 മൈവദ്യുതിയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വം പുതുതായി നി

കിട്ടി കണല്പ. വൈദ്യുതിയുടെ ആവിഷ്കരണത്തിന് മുമ്പും, അതേകാലത്തും വെള്ളം വെള്ളം അതേ നന്നെന്നാണ്. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് 'കണ്ടു പിടിച്ചു' എന്ന പദം പ്രയോഗിക്കുന്നത് എന്നു ചോദിക്കുക. അത് അധ്വാനമെന്നു പറയാതെ സാധിക്കുകയല്ല. സാധാരണയായ ചില ശക്തികളെ പോലുള്ളവയെ കാണിച്ചു കൊടുത്ത വ്യക്തികളെ അവകളുടെ ആവിഷ്കരണങ്ങളായി കണക്കാക്കണമെന്നു മാത്രം. ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട ശക്തികളുടെ വിവിധ രൂപങ്ങൾ കൂടാതെ ഇനിയും എത്രയോ സൂക്ഷ്മമായ വാസ്തവികതകൾ മനുഷ്യശോചരങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ളതിന് അനുഭവമെന്നോണം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു "കണ്ടുപിടിക്കൽ" എന്നതല്ല.

കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടവയെല്ലാം ആത്യന്തികവണ്ണം ആ അനന്തശക്തിയുടെ സാക്ഷാത്കാരമാണ്. ഏതൊരു ശക്തിയിൽനിന്നും ലോകത്തിൽ ദർശിക്കാവുന്നതായ എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളുടെയും ആ പരമമായ ശക്തിയെ അറിയണം. മറ്റൊരു ജീവിമർദ്ദം ആഹരിച്ചതും, അത്യധ്വാനത്തിനുശേഷം കണ്ടുപിടിച്ചതും, ആധുനികവൈജ്ഞാനികർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതും എന്നാൽ ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ച പരിശുദ്ധിയിട്ടും കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുമായ ആ ശക്തിയെന്നാണ് ഈശ്വരൻ അഥവാ ബ്രഹ്മം.

മറ്റൊരുതരം സത്യമാണ് ശക്തിയെന്നു പറയുന്നതിനോടൊപ്പംതന്നെ സ്വാമിജി പറയുന്നു "ശക്തിയാണ് ജീവിതം; അശക്തിയാണ് മരണം" എന്നും. മനുഷ്യന്റെ മണ്ഡം ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരമാണ്. ഈശ്വരൻ ശക്തിസ്വരൂപനാണ്. മറ്റൊരാളായിരുന്ന ഈശ്വരനിമിത്തമല്ലെന്നതിന് പ്രധാനമായി ആവശ്യമുള്ളത് ശക്തിസംരക്ഷണമാണ്.

മനുഷ്യകായം ശക്തിയെ പൊതുവെ മൂന്നായി തിരിക്കാം; കായിക, വാചിക, മനസ്സികം. സൂക്ഷ്മമായ ഒരു ശക്തി ശക്തിസാക്ഷാത്കാരത്തി

ന്നനുസരണപ്പെടുകയാണ്. സാക്ഷാത്കാരമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ആധ്വാനികാധിഭാവം വർദ്ധിക്കുകയും അനവധി വിപത്തുകളുണ്ട്. അവയെ സധീരം അനുഭവിക്കുന്നതിന് ശാരീരികമായ ബലം അനിവാര്യമാണ്. ബലമുള്ള ശാരീരികശക്തികൾ മറ്റൊരുതരം ചെറുതാൻ സാധിക്കുകയും അവയെ അറിയാത്തവർക്കു മുമ്പെത്തുന്ന അഗാധഗർഭങ്ങളിൽ പതിച്ചു നശിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടാണ് സ്വാമിജി പറയുന്നത് "ശക്തിയാണ് ജീവിതം, അശക്തിയാണ് മരണം" എന്നും. മാത്രമല്ല, "ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല വഴികാട്ടിയെന്ന ശക്തി"യെന്നും സ്വാമിജി പറയുന്നു.

ശാരീരികശക്തി മാത്രം മതിയോ? അതോടെ എല്ലാം അവസാനിച്ചോ? ഇല്ല. മാനസികമായ ശക്തിയില്ലാത്തവന് ശാരീരികബലംകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്നു. തന്റെ ബലത്തെപ്പറ്റി സദാസമയവും സംശയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ എങ്ങനെ ജീവിതത്തിൽ വിജയിക്കും? തനിക്കുള്ള ചെറുതാൽപ്പര്യങ്ങളെ ശക്തിയുണ്ട് എന്നൊരു മാനസിക സങ്കല്പം ഉണ്ടാകണം. അസ്ഥിമയമായ വിചാരമാണ് മനസ്സിന്റെ കെല്പ് അഥവാ ശക്തി.

ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ബലവും ശക്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതോടെ വാക്കുകളിലും സ്വയമുള്ള പ്രതിഫലിക്കുന്നു. പ്രത്യേകമായൊരു ശ്രമമതിന്നാവശ്യമില്ല. കാരണം മനസ്സിലുള്ളതിന്റെ ബാഹ്യസ്ഫുടനമാണല്ലോ വാക്കുകൾപോലും സാധിക്കുന്നത്.

പ്രധാനമായൊരു സംഗതി കാണേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. മാനസികം, വാചികം, കായികം എന്നീ ശക്തിയെ ചുരുക്കത്തിൽ വിഭജിക്കുമ്പോൾ അവ തമ്മിൽ മോശികയായി നോക്കുമ്പോൾ അധികം ദൈർഘ്യം കാണുന്നു. അവയെ വേർതിരിക്കുന്നവയായ ഉപാധികൾ വിരളമാണ്. ഇവ മൂന്നും പരസ്പരം കോർതിണക്കിയാണിരിക്കുന്നത്. ശാരീരികബലമില്ലാത്തവന് വാചികമോ മാനസികമോ ആയ ബലവും, മാനസികബലമില്ലാത്തവന് ശാരീരികമോ

വാചികരോ ആയ ബലവും, വാക്യബലമില്ലാത്തവൻ കായികരോ മാനസികരോ ആയ ബലവും സംഭാവ്യമല്ലതന്നെ.

ശാരീരികവും മാനസികവും വാചികവുമായ ബലം മനുഷ്യനിൽ ഉണ്ടാകുകയെന്നത് ഒരു അപ്രായോഗിക സിദ്ധാന്തമല്ലെന്ന് സാമി വിവേകനന്ദൻ തന്റെ ജീവിതപാഠം ലോകക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാരീരികബലം ചെറുപ്പം മുതൽക്കു തന്നെ, സഹപാഠികളുമായി ഗുസ്തിപിടിക്കുന്നതിലും മറ്റും വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. ഫിമാലയ്ക്കിന്റെ ഉന്നതതലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിലും കടലിൽ കയറി തിരമാലകളെ തുണവട്ഗമായിച്ചുകൊണ്ട് തിരുന്നതിലും ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ബലത്തിന്റെ സാമഞ്ജസമല്ലാത്ത മറ്റൊന്നാണ് നാം കാണുന്നത്.

രോഗികൾക്കിടയിൽ അത്യുന്നത സോപാനത്തിൽ കയറി രാജകീയമായ സുഖഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, സയ്യവും പരിത്യജിച്ചു, പരിപ്രാജകനായി തീർന്ന്, ലോകസേവ ചെയ്ത് തന്റെ ഹൃസ്വജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ച സാമിജിയുടെ മനോബലത്തെപ്പറ്റി പറയേണ്ടതുണ്ടാ? തന്റെ പ്രസംഗപരമ്പരകളെക്കൊണ്ട് ലോകത്തെ സംസ്കാരികമായി ഉയർത്തിയെടുത്ത സാമിജിയുടെ വാക്യബലത്തെപ്പറ്റി സംശയിക്കാതെത്തുല്യ.

കാരോ ജീവിയുടേയും ഉള്ളിൽ അപ്രമേയമായ ശക്തി അന്തർവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പേരാണ് ഐതര്യം. അഥവാ ഈശ്വരൻ. മടിയിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന മലിശ്ശീലയെ തിരഞ്ഞു തടക്കുന്ന ഭരതവനപ്പോലെ മനുഷ്യൻ ശക്തിയെയും അന്വേഷിച്ചു ചുറ്റി തിരിയുന്നു. ശക്തി ഉള്ളിൽ തന്നെയുണ്ടെന്നായിരുന്നു. ഐതര്യം പരന്നുകിട്ടാൻ തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

മനുഷ്യൻ മോചികമായി ഇത്രയും ശക്തനാ

ണെങ്കിൽ അവനെന്തുകൊണ്ട് അധഃപതിക്കുന്നു? അഥവാ അന്തർവിചിന്തനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവനെന്തുകൊണ്ട് നിത്യം അന്തർവിചിന്തനം അനുഭവിക്കുന്നില്ല? ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കെല്ലാം മറ്റേ ഒരു സമാധാനമാണ് 'അജ്ഞാനം'. നമ്മുടെ ഉയർച്ചക്കും താഴ്ചക്കും കാരണക്കാർ നാം തന്നെയാണ്. അതിൽ മറ്റൊരേയും ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല. ആട്ടിൻപറ്റത്തോടു ചേർന്ന് സിംഹമെടുക്കുക തന്റെ വാസ്തവിക സ്ഥിതിയെ പറിയുള്ള അറിവില്ലായ്മയെക്കൊണ്ട് പരമസാധുവിനെപ്പോലെ ജീവിച്ചതും, സിംഹമാണെന്ന ജ്ഞാനമുണ്ടായിട്ടും കിടന്നു കിടന്ന സിംഹമായിത്തീർന്നതായ ഒരു കഥ സാമിജിയെ പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഇത്തരത്തിൽ സ്മരണാർഹമാണ്. ഈ അജ്ഞാനംതന്നെയാണ് 'അശക്തി'. ശക്തിയില്ലായ്മയല്ല വാസ്തവത്തിലുള്ളത്, ശക്തിയെപ്പറ്റി അറിവില്ലായ്മയാണ്. 'എന്റെ വിധിക്കു കാരണക്കാർക്കു അർത്ഥമുണ്ടാകുന്നു', എന്നുള്ള നല്ലതിനെ സമ്പാദിക്കുന്നതു അതാണ്. അർത്ഥമെന്നതാണ് ചിന്തയെ കൊണ്ടുവരുന്നതും എന്ന് സാമിജി പറയുന്നു. "ഐതര്യവെല്ലാത്തതും വ്യത്യസ്തതയെ വെല്ലാത്തതും" (അർത്ഥമെന്നതാണ് തനിക്കു ബന്ധവും ശത്രുവും.) എന്ന ഗീതാവാര്യവും പ്രതിപാദിക്കുന്നതില്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്? സ്വയം കണ്ടിൽ ചെന്ന ചാടി കയ്യെടുക്കുന്നതിന്, മറ്റൊരുവനെ പാടി കയ്യെടുക്കുന്നതിൽ അതു വ്യത്യാസം. അതവനെ കീഴ്ത്തൽ അശക്തിയാക്കുകയല്ല. "അതുകൊണ്ട് തമ്മിൽ തെറ്റിന് മറ്റൊരേയും കിരപ്പെടുത്താതിരിക്കുക. നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം കാലിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുകയും സ്വയം ഏറ്റെടുക്കുക". എന്നിട്ടെന്തു ചെയ്യണമെന്നാണെങ്കിൽ അതു സാമിജിയെ നിയോഗിക്കുക. "പറയുക, അന്തർവിചിന്തനം ഉണ്ടോ എന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ അതു ചെയ്യപ്പെടുന്നതെന്നു അവ രാജാജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നത്." വന്ദപോയ മറ്റൊരു മനസ്സിനു ചാടി അതാവർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം, മറ്റൊരു കളി തിരഞ്ഞുനടക്കുന്നതിനോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരിക്കണം. "അൻ ഉണ്ടാക്കിയവയെ അൻ തന്നെ നശിപ്പിക്കണം. മറ്റൊരുവൻ വരുത്തിവെച്ചു

വയെ നഗ്നീകൃതവാൻ എനിക്കൊരിക്കലും സാധിക്കുകയില്ല." എന്നു സ്വാമിജി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

ശക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള പരിജ്ഞാനം മനുഷ്യനെത്തിരെയുണ്ടാകും! അശക്തിയെപ്പറ്റി വീണ്ടും വീണ്ടും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു ശക്തിയുണ്ടാവുകയില്ല. "ഞാൻ അശക്തനാണ്", ഞാൻ അശക്തനാണ്" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് കാലക്രമത്തിൽ അശക്തിബോധം മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുകയും അശക്തിനായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. "നമ്മൾ പാപികളും അശക്തരുംതന്നെ കളിക്കാലും മുതൽക്കേ മനുഷ്യൻ പാടിക്കുന്നു." സ്വാമിജി പറയുന്നു, ഇതിൽ അടിയറച്ചു വളരുന്ന മനുഷ്യൻ താൻ അശക്തനാണെന്നും മനസ്സിൽ കൊള്ളുതൊങ്ങലുണ്ടെന്നും ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൽ അടിക്കടി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരാജയങ്ങൾ ഈ വിചാരത്തിൽ വളരെയായിത്തീരുന്നു. ഈ സമയമായ വിശ്വാസം അവയെ ശരിക്കും അശക്തിനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. "ഞാൻ അശക്തനാണ്", ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവനാണ്" എന്നു പറയുമ്പോൾ സ്വയം ബന്ധിക്കപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു സ്വാമിജി പറയുന്നു.

ശക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധം മനുഷ്യനെ ശക്തനാക്കുന്നു. സ്വാമിജി പറയുന്നു "മനുഷ്യനെ അവനിൽത്തന്നെയുള്ള ശക്തിയെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കുക". അശക്തിയെന്ന വാക്കുപോലും ഒരു കർമ്മം കേൾക്കാതിരേണ്ടതല്ല. നേരെമറിച്ചു 'ശക്തി'യെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കണം. എല്ലാ പാപങ്ങളും എല്ലാ ചീത്തകളും 'അശക്തി' എന്ന ഒരേ വാക്കിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ചീത്ത പ്രവൃത്തികൾക്ക് പ്രചോദനം നൽകുന്ന ശക്തിയാണത്. അഹങ്കാരത്തിന്റെ ഉൽപത്തി സ്ഥാനമാണത്. അന്യരെ ഉപദ്രവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും അശക്തിയാണത്. വാസ്തവികതയിൽനിന്നു അന്യരെയൊരു രൂപം കൈക്കൊള്ളാൻ സഹായിക്കുന്നതും ഇതാണ്." എന്നു സ്വാമിജിയുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. മുൻപറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടാണ് അശക്തിയെപ്പറ്റി

കേൾക്കാൻപോലും ഇടവരുത്തരുതെന്ന് സ്വാമിജി പ്രത്യേകം പറയുന്നത്. "അമ്മയുടെ മുഖപ്പാലിനോടു കൂടിയെന്ന ഈ ശക്തിയുടെ ആദർശവും മനുഷ്യൻ പാപം ചെയ്യട്ടെ— 'ഞാൻ ആത്മാവാണെന്ന്. ഞാൻ ആത്മാവാണെന്ന്' എന്നു".

വാസ്തവത്തിൽ ഇവയെല്ലാം സ്വാമിജിയുടെ സ്വന്തമായ ആശയങ്ങളാണോ? പുതുതായി സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ ലോകത്തിൽ നൽകിയ സന്ദേശമാണോ? ഒരിക്കലുമില്ല. പഴയയുടെ മുദ്രപടമണിഞ്ഞിരുന്നവയെ പുതുയുടെ മുദ്രപടമണിയിച്ച് കൂടുതൽ ആക്ഷിപ്തങ്ങളാക്കി ലോകജനതയെ കാഴ്ചവെക്കുക മാത്രമാണ് സ്വാമിജി ചെയ്തത്. ഭാരതീയരുടെ ജീവിതശ്രമികരണത്തിന്നടിസ്ഥാനഭൂതമായ ഉപനിഷത്തുക്കളുടെ സന്ദേശമാണിത്. ഉപനിഷത്തുക്കളിലുടനീളം അന്തർവിച്ഛിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും മുഖ്യമായൊരാൾ ശാമനാണിത്. ഉപനിഷത്തുകൾ അശക്തിയെ—ബലമില്ലായ്മയെ അന്തരം വെക്കുന്നു. അശക്തിയെ എപ്പോഴും അകറ്റി നിർത്താൻ ഉപനിഷത്തുകൾ അനുശാസിക്കുന്നു. "അശക്തിയാണു" എല്ലാ ദുഃഖങ്ങൾക്കും നിദാനം. കഷ്ടപ്പാടിൽ കാരണഭൂതമായിട്ടുള്ളത് അശക്തിയാണു്. നമ്മൾ ദുഃഖിതരായിത്തീരുന്ന എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാം അശക്തരാണ്. നമ്മൾ നന്മപറയുന്നു, മോഷ്ടിക്കുന്നു, ഹിംസിക്കുന്നു, മറ്റൊരാൾക്ക് കിറുത്തു ചെയ്യുന്നു, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാം അശക്തരാണ്" എന്ന മുഖവുരയോടെ സ്വാമിജി ഉപനിഷത്തുക്കളുടെ 'അഭയ'രൂപമായ സന്ദേശത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. നാം ഒരിക്കലുമുപോലും അശക്തികൊണ്ടാണ്. അശക്തിയുടെ അഭാവത്തിൽ അഥവാ ശക്തിയുടെ പ്രഭാവത്തിൽ നമുക്കു ദുഃഖമോ മരണമോ ഒരിക്കലുമില്ല.

യാതൊന്നിൽനിന്നും ഈ ജഗത്ത് ഉദ്ഭവിക്കുകയും യാതൊന്നിനാൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുകയും യാതൊന്നിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്യുന്നവെ ആ വസ്തുവിനെപ്പറ്റി—ആ ആത്മാവിനെപ്പറ്റി— അറിയാനാഗ്രഹിച്ച ശോഭകേതുവിനോടു് ചിതറ

പ്രബുദ്ധകേളം

പറയുന്നതെന്നു നോക്കുക. “ശ്ലാഘകേരം, മറ്റേ നിയമം.” സദാസമയവും ആ ശ്ലാഘകേരം വിതരണ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ അറിവു സംഭരണമാകുന്നതോടെ—തന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റി അറിയുന്നതോടെ—കൃതാർത്ഥനാകുന്നു.

ഉപനിഷത്തിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കുന്ന മതവേദം അടിക്കടി അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഒരു പദമാണ് ‘അഭയ’മെന്നത്. യം അശക്തിയാണു്, അഥവാ അശക്തിയുടെ പരിണതഫലമാണു്. യേതേന കൈവെദിയാൻ ഉപനിഷത്തുകൾ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. മനുഷ്യനു യേപ്പെടേണ്ടതായൊന്നുമില്ല. കാരണം, മനുഷ്യൻ പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടു് ധൈര്യമല്ല, ആത്മാവാണ്. ആത്മാവൊന്നേയുള്ളൂ. ആത്മാവിൽനിന്നു ന്യായമായി മറ്റൊന്നില്ലാത്തപ്പോൾ ആയൊണു് യേപ്പെടുന്നതു്. ഭരണങ്ങളു് ഭാവമുണ്ടെങ്കിലല്ല യേത്തിനവകാശമുള്ളൂ. ഇതുതന്നെയാണു് ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിൽ പറയുന്നതു് “പ്രിതിയാഭൈ യം ഭവതി” എന്ന്. സ്വാമിജി പറയുന്നു ‘ഉപനിഷത്തുകളിൽ നിന്നും അജ്ഞാനികളുടെ സംഘത്തിലേക്കു ബോംബു

കുലപോലെ തുളഞ്ഞുകയറുന്ന ഒരു ഒരു വാക്കുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ‘അഭയ’മാണു്. മനുഷ്യനെ അഭ്യസിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു ഒരു മതമുണ്ടെങ്കിൽ അതഭയത്തിന്റെ മതമാണു്.” എന്ന് മറ്റൊരുമല്ല, ഭിക്ഷിയോടോ അശക്തിയോടോ പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനായിലും വിശ്വാസിക്കത്തക്കതാ സ്വാമിജി അഭിമുഖ്യമെടുത്തു. സ്വാമി പറയുന്നു “അന്നതു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. കാരണം അതിന്റെ പരിണതഫലങ്ങൾ യോനകളാണു്” എന്ന്.

ആധുനികയുഗത്തിൽ—പ്രത്യേകിച്ചും ഭാരതം അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അടിമത്തരാവസ്ഥയിൽ ആവശ്യമുള്ളതു് മാനസികവും ശാരീരികവും വാചികവുമായ ശക്തിയാണു്. അതിനുള്ള പ്രചോദനം ദേശാഭിമാനം മുൻപു് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. സ്വാമിജിയുടെ ആദർശങ്ങൾ പ്രായോഗികമാക്കാനുള്ള ഒരു സമ്പന്നമാണിതെന്നു കരുതി മാറ്റം ഭാരതീയനും അതിനായി തയ്യാറെടുക്കുക!!!

(ഇ. പി. അരവിന്ദാക്ഷപിഷാരടി എം. എ.)

ഇശ്വരാനന്ദം വിഷയസുഖവും.

ധാന്യവ്യാപാരിയുടെ പാണ്ഡിത്യശാലയുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോഴാകട്ടെ, അട്ടിയട്ടിയാൽ പലതരത്തിലുള്ള ധാന്യങ്ങളും വിവിധരീതിയിൽ ശേഖരിച്ചതിന്റെ അരികിലായി കച്ചവടക്കാർ ഒരു ഭരണിയിൽ കറ മാവു വെച്ചിരിക്കും. എലികൾക്കു് മാവു തിന്നുന്നതിൽ വളരെ പ്രിയമായതുകൊണ്ടു് പലതരത്തിലുള്ള എലികൾ മാവു തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ധാന്യച്ചാക്കുകൾ മുറിച്ചുതിരിച്ചു ധാന്യങ്ങൾ തിന്നുകയില്ല.

മനുഷ്യർ ഇശ്വരാനന്ദഭൂതിയാകുന്ന പരമാനന്ദം അനുഭവിക്കാനിടവരാതെ ക്ഷണികമായ പ്രപഞ്ചസുഖം മാത്രമനുഭവിച്ചു ജീവിക്കാലും കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു.

പ്രമാതാവിനെ മാവുതിന്നു രാത്രി കഴിഞ്ഞുപോകുന്ന എലികളെപ്പോലെയാണവ. വിവചിപ്പിച്ചു ആയുസ്സ് വിവചിപ്പിയാത്ത അതിവൃദ്ധനായ ആനയെന്നപോലെ റിയപ്പെടുന്ന ഭാരതഭൂമിയെക്കുറിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടണം. പ്രപഞ്ചകർത്താവിന്റെ വിവിധരീതിയിൽ പാണ്ഡിത്യം ഉള്ള അടിമത്ത പരമാനന്ദം ആസ്വദിക്കുവാൻ ഇടവരാതെ അനിശ്ചിതമായ ജീവിതകാലം കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. കഷ്ടമേ കഷ്ടം! രംഭയുടേയും, തിരോത്തരയുടേയും സൗന്ദര്യ സൗരസ്യ സൗജന്യംഗി ഗുണങ്ങൾ ഇശ്വരാനന്ദഭൂതിയുമായി ഉപമിച്ചപ്പോഴാണുതായാൽ ആദ്യംപറഞ്ഞതു് കേവലം ചട്ടലയിലെ വെണ്ണിർപോലെ യോവഹവും ദുഃഖദായകവുമാണു്.

സത്തും, അസത്തും ഈശ്വരസൃഷ്ടിയാണ്. സത്തായിട്ടുള്ളതിനെ പാടെ നിരാകരിച്ച് അസത്തായിട്ടുള്ളതിനെ മഴുവൻ സ്വീകരിച്ച് ആനന്ദം അനുഭവിച്ചു കഴിക്കേണ്ടതാണ് തൃപ്തിപ്പെടുന്നതാണ് മായാവിഭാവം. ആപൽക്കാരണം എന്ത് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് കമിനികാഞ്ചനശ്രദ്ധയിൽ മയങ്ങിപ്പോകുന്നതാണ് മായാവിഭാവം. ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽ ദേഹം നശിച്ചുപോകുമെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടറിഞ്ഞാലും മരിക്കലും നശിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ള ദുഃഖബോധത്തോടു കൂടി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതാണ് മായാവിഭാവം. ദിവ്യായ നന്മയിന്റെ കണികയൊന്നെന്നിടയും അനുഭവിക്കാൻ കരാൾക്കിടവെന്നാൽ ലൌകികസുഖത്തെ സ്വീകാൻ പോലും അയാൾക്കു സുഖമുണ്ടാകയില്ല. ഈശ്വരദർശനത്തിനുവേണ്ടി ഏതെങ്കിലും ക്ഷണമെങ്കിൽ ലൌകികസുഖത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധ മെതിയുണ്ടാകണം. അനന്തകാലത്തെ സുഖാനുഭവംകൊണ്ടുമാത്രമേ ചിമകൾ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധ വിട്ടുകയറ്റൂ. ചുരുക്കുപേര് അനുഭവാനുഭവിച്ചുള്ള വാസനാബലത്തിന്റെ ഫലമായി ഭഗവതു മിഥ്യയാണെന്നും സത്തായിട്ടുള്ളത് ഈശ്വരൻ മാത്രമാണെന്നുള്ള ബോധമുണ്ടാകും. ഏതെ

യഥാഃ കളിക്കോപ്പിച്ചുള്ള ശ്രദ്ധ വിട്ടുപോയതായതാണ് അത്തരയൊക്കെവാൻ കളി കഠിനമാണ്. അപോലെയ ഈശ്വരന്റെ മായാവിഭാസമാകുന്ന കളിക്കോപ്പിച്ചുള്ള ശ്രദ്ധ വിട്ടെന്നതുകൊണ്ട് മായാവിഭാസമനുഭവപീശ്വരന്റെ അഭാവം പ്രഭാവത്തിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാകണം. അസംഖ്യങ്ങളായ നക്ഷത്രവൈദ്യുതപഞ്ചരം തുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ച നീലമോളപ്പ് മിതയം ഗാഢമായ സമുദ്രവും പശ്ചാത്യം താഴെയും, ദിക്കുകളുള്ളതുമായ രണ്ടു ബാലകന്മാരുടെ കളിച്ചുകളിയെ പ്രകാശിക്കുന്ന സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ദിവ്യപ്രകാശം മാറിമാറി സർവ്വത പ്രകാശനം, ദിവ്യവും, സുഖവും, ബാധ്യവും, വാർദ്ധക്യവും സമസ്തപ്രപഞ്ചത്തിലും തുളുതുകാകുന്നതും ഇണങ്ങിനിട്ടുള്ള ഈ മഹാപ്രപഞ്ചം ഇത്രത്തോളം മധുരവും, അത്യുത്തമവും അമിതവുമാണെങ്കിൽ ഈ മായാവിഭാഹത്തെ ഇങ്ങിനെ അറിയുന്നതിനായതിനാൽ ഇത്രയും ഉത്തമമായ പരമാനന്ദസ്വരൂപിയുടെ അവസ്ഥ മാർത്താണ്ദം ആർക്കു കഴിയും.

(ശ്രീരാമകൃഷ്ണഭവന്റെ ആശയവിവരണം)

പ്രാർത്ഥന .

കേരിയോടു കൂടി എന്തെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെടുക എന്നതാണ് പ്രാർത്ഥന. നിമിഷവുമായ പെരുമാറ്റം എന്നും പ്രാർത്ഥനക്ക് അർത്ഥം കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരോടും സ്നേഹമായും കാരുണ്യമായും, വിശ്വാസത്തായും, സത്യത്തോടുകൂടി പെരുമാറ്റമാണ് പ്രാർത്ഥന. ദൈവവും—എന്തെങ്കിലും ഈശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് ഒരു ഫലവും സിദ്ധിക്കുമില്ല! പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളും, സ്നേഹങ്ങളും മറ്റുമായയിലായിരിക്കുന്നതാണുതരം. അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുക ഉപദേശിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഹൃദയബാഹ്യമായിട്ടു. അധികമൊന്നും അവർ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ അർത്ഥം ലഭിക്കുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും പ്രാർത്ഥനയാണെങ്കിൽ

മെ മിനിറ്റു മതിയാകും അല്ലാത്ത പ്രാർത്ഥനയോടെ
കിൽ ഇതുപത്തിനാലു മണിക്കൂർ പ്രാർത്ഥിച്ചാലും മേ
ഫലവും സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. നാം ഒരു പാപവും ചെയ്ത
കഴിഞ്ഞെന്നും, അറിയാതെ ചെയ്ത തെറ്റുകൾക്കു ക്ഷമിയ്ക്കു
ന്നെന്നും പ്രാർത്ഥനാരോളയിൽ ഈശ്വരനെ അറിയാ
ക്കുന്നതിൽ യാതൊരു തെറ്റും ഇല്ല. ഈശ്വരനോടുള്ള
സൗഹൃദമാണ്—ഐക്യമാണ് യഥാർത്ഥമായ ദൈവിക
ക്ഷയിധി. നമ്മുടെ ആത്മാവ് പ്രാർത്ഥനാരോളയിൽ
ഈശ്വരനോടു ഐക്യം പ്രാപിക്കുകയാണെങ്കിൽ ന
ങ്ങളും നഭ്രം ജന്മമുണ്ടാകുകയില്ല. ജന്മമുണ്ടാകുകയാ
ണെങ്കിൽ പല ദുഃഖവും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. മ
മില്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ ദുഃഖമുണ്ടാകുമില്ലല്ലോ! പക്ഷെ
തിഫലത്തെ ആഗ്രഹിച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥന ഇങ്ങനെയ

புதுச்சேரி.

ല്ലോ! ഈശ്വരന്റെ സങ്കല്പംപോലെയാണ് സകലതും നടക്കുന്നതെന്നും, കശവന്റെ കയ്യിലെ മണ്ണുപോലെ ഈശ്വരന്റെ ഹസ്തങ്ങളിൽ ലോകം സ്ഥിതിചെയ്യുകയാണെന്നും അറിയാൻ പ്രാർത്ഥന ഉപകരിക്കുന്നു. ചെമ്പുപോയ നൈറകൾ പശ്ചാത്താപത്തോടു കൂടി പ്രാർത്ഥനയിൽ ഈശ്വരസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുക, അഹങ്കാരമുഖത്തോടെ പ്രാർത്ഥന നിഷ്പ്രയോജനമാണ്!

പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുള്ള സമയവും സ്ഥലവും കൈഞ്ഞെടുക്കുന്നത് ഇഷ്ടവും സൗകര്യവുംപോലെ ആകുമെങ്കിലും, അധികം ആളുകളും പ്രാർത്ഥനയിലും പ്രദോഷത്തിലുമാണ് പ്രാർത്ഥിക്കാറുള്ളത്. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ദേവാലയങ്ങളിൽ പോകണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. സ്വന്തം വേനത്തിൽവെച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു നൈറമില്ല. ദേവാലയങ്ങളിൽപ്പോയി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർ ഉത്തമ ക്ഷേത്രാരാണെന്നും വീട്ടിലിരിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർ ഭക്തിയില്ലാത്തവരാണെന്നും വിചാരിക്കരുത്. അതുപോലെതന്നെ ദേവാലയങ്ങളിൽപ്പോയി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് അന്ധവിശ്വാസമാണെന്നും അതിലൊരർത്ഥവുമില്ലെന്നും ചിലർ ആക്ഷേപിക്കാറുണ്ട്. അതും മറുതരമാണ്. ഒരു കാര്യം തീർത്തുപറയാം. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ദേവാലയങ്ങളും, മറ്റൊരായനാകേന്ദ്രങ്ങളും, ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായതാണ്. സാധാരണക്കാർക്കു വീട്ടിലിരിക്കുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനെക്കാൾ മനസ്സിനു തൃപ്തിയും സന്തോഷവും ഉണ്ടാകുന്നത്

കുന്നത് ദേവാലയങ്ങളിൽപ്പോയി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതാണ്.

അതിനാൽ നാം പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ദിനചര്യകൾ ആരംഭിക്കുക, പ്രദോഷപ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ദിനചര്യകൾ അവസാനിപ്പിക്കുക. ആ പ്രാർത്ഥനകൾ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേരട്ടെ! ദീതികളെ അകറ്റുന്നതിനും, സുഖമായ നിദ്രയ്ക്കും, പ്രാർത്ഥന അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു.

പ്രാർത്ഥനയുടെ രൂപം എന്തുമായിരിക്കാമെങ്കിലും ബൈബിളിലോ, ഖുറാനിലോ, ഗീതയിലോ ഉള്ള വാക്യങ്ങൾ, ശ്ലോകങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ഉപായഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഏതിലെ വാക്യമായാലും ശരി അത് ആത്മരത്നമായൊരു നിവൃത്തിക്കുണ്ടാകും. പ്രാർത്ഥന വെറും ഒരു പ്രകടനമായി ഭവിക്കരുത്. ഏകാഗ്രതയാണ് പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ഏറ്റവും അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഉപകരണം. പ്രാർത്ഥനാഗാനങ്ങൾ ഉരുവിടുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സ് അതിൽ ലയിച്ചു ചേർന്നിരിക്കണം. ഹൃദയത്തിൽ ആ സമയത്തു് മറ്റൊരു ചിന്തയും സ്ഥാനം അനുവദിക്കരുത്. ശാന്തമായും, സുഖമായും, ക്ഷേമമായും നമ്മുടെ ജീവിതം നയിക്കാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയ മാർഗ്ഗമാണ് പ്രാർത്ഥന! ജീവിതം സഫലമാക്കാൻ അതല്ലാതെ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല!

(പ്രഭിമുഖ് ലക്ഷ്മണൻ)

മ ന്ര ശ ക്തി .

ശബ്ദങ്ങളുടെ അചിന്ത്യശക്തിവിശേഷത്തെ ആസ്പദിച്ചാണ് മന്ത്രങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണം. അനുരന്ധ്രത്തെയുള്ള കാര്യംപോലൊന്നും ഉപയുക്തമാക്കേണ്ടതാണ് അവ. ഇന്ദ്രൻ, അഗ്നി തുടങ്ങിയ ദേവകളെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളവ വൈദികമന്ത്രങ്ങളും, ശിവൻ, ശക്തി, വിഷ്ണു മുതലായ മുർത്തികളെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ളവ താന്ത്രികമന്ത്രങ്ങളാകുന്നു. പ്രാധാന്യം കൂടുതൽ താന്ത്രികമന്ത്രങ്ങൾക്കാണ്. മനുഷ്യൻ പരമകർമ്മവരയെ

ള്ളവ ബീജമന്ത്രങ്ങളും, പതിനൊന്നുമുതൽ ഇരുപതുവരെയുള്ളവ മന്ത്രങ്ങളും, ഇരുപതിൽ കൂടുതലുള്ളവ മാലാമന്ത്രങ്ങളാകുന്നു. വിധിപ്രകാരമുള്ള ജപം സിദ്ധിയിലെത്തിക്കും.

പ്രപഞ്ചോല്പത്തിയുടെ ആദ്യസ്പർശമാണ് ശബ്ദമെന്ന ശ്രുതിപാരമ്പര്യം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു. നാലു വിധത്തിലാണ് ശബ്ദപരിണാമം: പരം, പശ്യന്തി,

മലയാളം, വൈഖരി, ദേവതാ പ്രസാദത്തിനുള്ള മന്ത്രങ്ങൾ വൈഖരിരൂപങ്ങൾ എന്ന വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നവയാണ്. വാക്കും അർത്ഥവും തമ്മിൽ അഭേദ്യബന്ധമാണുള്ളത്. ശരിയായ ജപം അഭ്യസിക്കുന്നതിനാൽ ദേവതാസ്വരൂപപ്രകാരം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതിനാണ്. ദിവ്യവും ശക്തിയുള്ളതായ മന്ത്രങ്ങൾ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നും—പരമ സത്യവസ്തുവിൽനിന്നും—സംഭവമായവയാണ്. ഏതെങ്കിലും അവയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ബുദ്ധിമുട്ടാണ് അവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ ബാഹ്യാഭ്യന്തരകർമ്മങ്ങൾ തികച്ചും ഫലപൂർണ്ണമാകും.

ഈശ്വരബോധോദ്ദീപകമായ മന്ത്രം വ്യക്തിമനസ്സിനേയും സമർപ്പിക്കേണ്ടതായതും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന കനകസൂത്രമാണ്. മനസ്സിന്റെ ഏകാഗ്രതയെ സമഗ്രമാക്കി. ശരീരംകൊണ്ടും മനസ്സുകൊണ്ടും ചെയ്യപ്പെടുന്ന കർമ്മങ്ങൾ ഫലപ്രദമാക്കുവാൻ ഇതിവേദമുള്ളതാണ്.

ഈശ്വരബോധകരമായ മന്ത്രം മനനത്തിനായുപകരിക്കേണ്ടതാണ് സംസാരസമുദ്രത്തിൽനിന്നു കരകയറി ആത്മാവിൽ അധിഷ്ഠാനമുറപ്പിക്കുവാൻ മന്ത്രത്തെപ്പോലെ ആശ്രയിക്കാവുന്ന ഭരണരണിമൂലം. മറ്റേതെങ്കിലും മറ്റൊരു ദേവതാസ്വരൂപത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ളതാണ്. സ്വരൂപഭേദങ്ങൾക്കെല്ലാം ആധാരം മറ്റേ ഈശ്വരൻതന്നെ ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളുടെ അഭേദ്യബന്ധംകാരണം അതാതു ദേവതയുടെ മേലകന്യയെ ഉണർത്തുവാൻ അതിനു തക്ക മന്ത്രത്തിനു ശക്തിയുണ്ട്. ഉറപ്പിക്കിക്കിടക്കുന്ന മനുഷ്യനെ പേരുപോലെയോ വിളിച്ചുനേർത്തുപോയെയാണ് സാധകൻ ഇയ്യദേവതയെ മന്ത്രപാരാ ഉപാസിക്കുന്നത്. ജപരൂപത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ് മന്ത്രം. പുനഃജന്മമില്ലാതെയെന്നതും സർവ്വ പാപനാശകവുമാണ് ജപം. മൂന്നു വിധത്തിലാകാം മന്ത്രജപം. തനിക്കുമാത്രം കേൾക്കാവുന്ന വിധത്തിലുള്ളത് ഉപാശ്രവം, അനുഭവ്യം കേൾക്കാവുന്ന തരത്തിലുള്ള വാചികവും, മനസ്സിൽ മാത്രം അവനാചെയ്യുന്ന മനസിക്വമാകുന്നു. അ

ജപംഗങ്ങളുണ്ട് മന്ത്രസിദ്ധി വരുത്തുന്നതിൽ: ജപം, ഹോമം, തപ്തം, അഭിഷേകം, ബ്രാഹ്മണാശയനം, ജപംകൊണ്ടുമാത്രം ഇതെങ്ങനെ നേടാം. അക്ഷരവക്തം ഏകാഗ്രതയോടെ ജപിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മന്ത്രസിദ്ധി വരുത്തുന്നതിലാണിരിക്കുന്നത്.

ആത്മാരാജനായ മനസ്സിന്റെ ഭക്തി നൂപവും ഉദിച്ചിട്ടുള്ള നാമരൂപങ്ങളാണ് മന്ത്രങ്ങൾക്കധിഷ്ഠാനം. മന്ത്രദൃഷ്ടാക്കളാണല്ലോ മഹാർത്ഥശാസ്ത്രം മനനത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാണ് മന്ത്രങ്ങൾ. വിവിധകാരമുള്ള അവയുടെ ജപം അനുഭവസിദ്ധി കൈവരുത്താൻ കഴിയും.

ചിന്തയുടെ സൃഷ്ടിപരമായ ശക്തി കടക്കാനുവാത്തതാണെന്നു പാശ്ചാത്യതത്വചിന്തകളും സത്തരിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അനുഭവ വിചാരങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുക; സ്വന്തവിചാരങ്ങൾ അന്ധരിൽ സംക്രമിപ്പിക്കുക; തന്റെ ചിന്താശക്തികൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരെ വശവർത്തികളാക്കുക തുടങ്ങിയ പല പ്രവർത്തനങ്ങളും ചിന്താശക്തിയുടെ ചില പ്രത്യേക പ്രകാരങ്ങളാണല്ലോ. മറ്റൊരു മന്ത്രശക്തികൊണ്ട് ശാരീരികസമ്പന്നം കൂടാതെതന്നെ ഗോർത്തപാദനാമാവാമെന്നാണ് മന്ത്രശാസ്ത്രം ഉദ്ദേശിക്കിയിട്ടുള്ളത്. മന്ത്രശക്തികൊണ്ട് ഹോമാഗ്നിയെ സ്വതന്ത്ര ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുമെന്നതിനു ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ടായിട്ടുള്ളതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ശബ്ദബ്രഹ്മത്തിന്റെ പ്രകടരൂപമായ മന്ത്രം മനനത്തിനു പ്രത്യേക കഴിവുള്ള മനുഷ്യനെ ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നതാണ് ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നതാണ് വാസ്തവം. വിവേചനംകൂടാതെ മന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ ഇവരാരെത്തന്നെ കരുതിയാണ് അവയിൽ പലതും ഗോപ്യമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. മുച്ഛയ്ക്കു കത്തി വികൃതിയുടെ വശം കൊടുത്തുകൂടല്ലോ.

ശബ്ദത്തിന്റെ നിമിത്തം തരത്തിലാണ്,— വർണ്ണാത്മകമെന്നും ധ്വനാത്മകമെന്നും, വർണ്ണാത്മക ശബ്ദത്തിന്നാധാരം അക്ഷരങ്ങൾ, അക്ഷരമില്ലാതെ ധ്വനിയുമാത്രം ആകശത്തോടു ചേർന്നുവോഴ്ത്തുന്ന ധ്വനാത്മകശബ്ദത്തിന്റെ ഉല്പത്തി. അനാഹതശബ്ദം—

ശ്രീപരമേശ്വര അക്ഷരമാലാസ്തവഃ

അതുതവിഗ്രഹ അഭയശിരഃ
 അഗ്നിതഗ്നൗന അഭിശിരഃ-ഹര-
 ആനന്ദതര ആശ്രിതരക്ഷക
 ആത്മാനന്ദ ഭവേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ഇന്ദ്രകുലയര ഇന്ദ്രാഭിപ്രിയ
 സുന്ദരരൂപ സുരേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ഊശ സുരേശ ഭവേശ ജനപ്രിയ
 കേശവസുവിര കീർത്തിശിവ-ഹര-സംബ
 ഉഗ്രാഭിപ്രിയ ഉഗ്രവിഭുജണ
 നരകവിനാശ നരേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ഉപരികരണവനാശ പരാക്രമ
 ആർജിതപാപവിനാശ ശിവ-ഹര-സംബ
 തുഗ്ഗപരശുരതി ഭരണി വിഭുജണ
 രവിചന്ദ്രാഗ്നിതീന്ദ്ര ശിവ-ഹര-സംബ
 ജ്വലനരാജി പ്രപഞ്ചവിഖണ്ഡണ
 താപനിവാരണ തപശിവ-ഹര-സംബ
 ശുദ്ധിസ്വരൂപ സഹസ്രകരോത്തര
 വാഗീശ്വര വരേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ശ്രീതയീശ്വരരൂപ പ്രിയഹര
 വേദാന്തപ്രിയ വേദേശിവ-ഹര-സംബ
 ഏകാനന്ദസ്വരൂപ സരശിവ
 രോഗാഭിപ്രിയ പുണ്യശിവ-ഹര-സംബ
 ഐശ്വര്യശ്രോത്ര ചിന്തയ ചിന്താമുഖ
 സച്ചിദാനന്ദ സുരേശശിവ-ഹര-സംബ
 ഭാങ്കാരപ്രിയ ഉഗ്രവിഭുജണ
 ഹ്രീകാരപ്രിയ ഊശശിവ-ഹര-സംബ
 ഭരണസമാധിത കൃഷ്ണകന്യാശന
 ഗൗരീസങ്കേത ഗിരീശ ശിവ-ഹര-സംബ
 അംബരാനന്ദ ചിരംബരനായക
 ഉഷ്ണത നാരദസേവ്യ ശിവ-ഹര-സംബ
 ആഹാരപ്രിയ അഷ്ടഭിഗീശ്വര
 യോഗിഹൃദിപ്രിയവാസ ശിവ-ഹര-സംബ

കലാസന്ത കലാസന്തിവത്സക
 കരുണാസംഗര കാശിശിവ-ഹര-സംബ
 കല്പശ്രുദ്ധൃഗഭയനർയര
 വിമുക്തരൂപ വിശ്വേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 സംബസരശിവ സംബസരശിവ
 സംബസരശിവ സംബശിവ.
 ഗംഗാധര ഹര വല്ലഭ ശങ്കര
 ഗണഹിത സർവ്വജ്ഞേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ഘാതകപഞ്ചപാകനാശന
 ദിനജനപ്രിയ ദീപ്യശിവ-ഹര-സംബ
 ജാതസ്വരൂപാനന്ദജനാശ്രയ
 വേദസ്വരൂപ വേദേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ചണ്ഡവിനാശന സകലജനപ്രിയ
 ഭണ്ഡലാശിര ഭവേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 അതുകിരീട സുകണ്ഡലാഭിപ്രിയ
 പുത്രപ്രിയ ദുർവ്വതേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ജനജനോദ്യോഗി വിനാശന
 കർമ്മജനഹിത കാശിശിവ-ഹര-സംബ
 സ്വകാരാശ്രയ ഭംഗിരീപ്രിയ
 രാങ്കാരേശ വിശ്വേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ജ്ഞാനാനന്ദാനന്ദവിനാശന നിർമ്മല
 ദിനജനപ്രിയ ദീപ്യശിവ-ഹര-സംബ
 ഭക്തസ്വരൂപ സഹസ്രകരോത്തര
 വാഗീശ്വര വരേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 രാങ്കാരായുധസേവിത സുരഗണ
 ലാവണ്യോദ്യമസീത ശിവ-ഹര-സംബ
 ഡംഭവിനാശന ധൃണ്ഡുഭിഭുജണ
 അംബരവനസ ചിരേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ഡാഡംഡമേക ഡജ്ഞാനിർമ്മല
 ധൃണ്ഡുവിനായകസേവ്യ ശിവ-ഹര-സംബ
 അംബരാനന്ദിഗണ ഭുജണനിർമ്മല
 നരജനപ്രിയ സന്തഥ ശിവ ഹര-സംബ

കപടസ്യാദിവാക്യസ്വരൂപ
 തിത്യസ്വരൂപ നിശ്ചയ ശിവ-ഹര-സംബ
 സ്ഥാവരജംഗമ ഭവനവിചക്ഷണ
 അപനിവാസേന കപശിവ-ഹര-സംബ
 നേരിവിനാശന ഭൂമിതരോന്മത
 ചന്ദനമേപിചരണ ശിവ-ഹര-സംബ
 യരണീയരൂഢ യവളവിഭാസക
 തന്തരോദിപ്രിയ യശശിവ-ഹര-സംബ
 നളിനവിഭോചന നന്ദനനോന്മത
 അളികമളയണ അരിശിവ-ഹര-സംബ
 പാശ്ചതിനായക പന്നഗഭൃഷണ
 പരമാന്തര പരേശശിവ-ഹര-സംബ
 ഹാമവിഭോചന അനുകോദിപ്രഭ
 ഹാമാഹമയര അരിശിവ-ഹര-സംബ
 ബന്ധവിഭോചന ബ്രഹ്മതീപാവന
 സ്തന്ദ്രോദിപ്രിയ കനകശിവ-ഹര-സംബ
 മന്യുവിഭോചന വേദയഭോചന
 വിസ്മയരൂപ വിശേഷ ശിവ-ഹര-സംബ
 മന്ദനാശന മധുതാനപ്രിയ
 ചർവ്വിഭോചന സാക്ഷിശിവ-ഹര-സംബ
 യാദീനനാഹുതോദിനവാസ
 വിധിവിഷ്ണുപാദിസുരേശ ശിവ-ഹര-സംബ

രാജേശ്വരപുര രണമുഖാംബുജ
 സോമേശ്വര സുകൃതേശശിവ-ഹര-സംബ
 മങ്കായിപരസേവീതസുഗന്ധ
 മാവണ്യമൃതമസിതശിവ-ഹര-സംബ
 വരദ യേങ്കര വന്ധുകിഭൃഷണ
 വനമാമാദിവിഭൃഷ ശിവ-ഹര-സംബ
 ശാന്തിസ്വരൂപ സഹസ്രകരോന്മത
 വാഗീശ്വരവരേശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ഷൺമുഖമനക സുരേന്ദ്രമുനിപ്രിയ
 ഷാഡ്ഗുണ്യോദി സമേത ശിവ-ഹര-സംബ
 സംസാരാസ്തവനാശന ശാശ്വത
 സംധൂജനപ്രിയവാസ ശിവ-ഹര-സംബ
 ഹര പുരുഷോത്തമ അരോഹണമൃത
 മുരരിപുരുസവ്യ കൃഷ്ണശ ശിവ-ഹര-സംബ
 ഭൂമിതരോന്മതശ്ചരകാളി
 തരജനപുത്രസന്ദഥ ശിവ-ഹര-സംബ
 അക്ഷരമാമാദിപ്രിയ സുന്ദര സാക്ഷാത്
 സ്വാമിന്നംബാസമേത ശിവ-ഹര-സംബ
 സംബന്ധസദാശിവ സംബന്ധസദാശിവ
 സംബന്ധസദാശിവ സംബന്ധസദാശിവ.
 ഇതിശ്രീപരമേശ്വരഅക്ഷരമാമാസ്മദ്വദ്-
 സന്യസ്തഃ

ശ്രീ മഹർഷി വെങ്കിട്ടമണൻ.

“എന്റെ പിതാവിനെയെത്തി അവരോട് ഉത്ത
 രപ്രകാരം ഇവിടെ വിളി പുറപ്പെടുന്നു. നല്ലകാര്യ
 ത്തിൽരന്ന പ്രാവശ്യമിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ
 കാര്യത്തിൽ മരുത്തം വ്യസനിക്കണം. ഇതു ക
 ണെൻ പണവും ചിലവറക്കരുത്. തിന്റെ ശമ്പളം
 കൊടുത്തിട്ടില്ല. രണ്ടുരൂപ ഇതെന്നിപ്പുണ്യം—”

ശ്രീ വെങ്കിട്ടമണൻ (രണമഹർഷി). തന്റെ
 ബുദ്ധ്യസ്ത് തിരികെ എഴുതിവെച്ച കത്തിന്റെ ഉള്ളട

കമാണിട്ട്, കത്തിൽ അവരോട് ഉത്തരവ് പിതാവ്
 എന്നെഴുതിയ വാചകങ്ങൾ സാക്ഷാൽ ഇശ്വരനെ
 കുറിക്കുന്നു. കോളേജിൽപഠിക്കുന്ന ബുദ്ധ്യന്റെ ഹിന്ദു
 കൊടുപ്പാൻ അഗ്രജൻ എല്ലിപ്പിടുന്ന അഞ്ചുരൂപ്പിക
 തിൽനിന്നു് മൂന്നുരൂപ്പിക കളിൽ വെച്ചാണ് രണ്ടു
 ബാലൻ വിളി വെച്ചിത്തരുന്നത് വ്യക്തമായല്ലോ—
 കത്തിന്റെ ഉള്ളട രണ്ടുരൂപ്പിക വെക്കുകയും ചെയ്തു.

ആ കാലം രണ്ടൻ ധൈര്യമില്ലാത്ത അമ്മിരിക്ക

ദൈവസ്തുതിക്ക് പത്താംതൃതിയ്ക്ക് പാറിക്കയറിക്കൊണ്ടു
 മരണാനന്തരം തിരക്കിലെത്തിയപ്പോൾ 29-8-1898
 ശനിയാഴ്ച ആ ഫാദർ തന്റെ പാർക്കിൽ ചെന്ന്
 കരളോടെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കേണോ കഴിച്ച് പകൽ 12
 മണിക്ക് മുമ്പ് 'ബേഡിഡനം' ലിക്കറിന് 2-13-0
 കൊടുത്തുവാങ്ങി മാറ്റി വിഴുത്ത് 'മാമ്പഴപ്പേട്ട' സ്ത്രീ
 ധനിൽ ഇറങ്ങി. കൈവശം കാശുവെച്ചു—10 നാഴിക
 നാണ് 'അരക്കണ്ടവല്ലഭ'ത്തി. രാവിലെ 'പാലാ
 റിൽ' കളിച്ച് അവിടുത്തെ ക്ഷേത്രത്തിൽ തൊ
 ള്ളത് പുഴകണ് 'സുപ്രസിദ്ധമായ 'തിരക്കാരവ
 ലൂർ' 'വീരേട്ടശാല'ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്ന് ഭഗ്ഗനം
 ചെയ്തു താൻ ഗർഭാശയത്തിലേക്കു നോക്കിനോക്കി
 കണ്ണുനീർച്ചെന്ന് മോതിസ്സു കണ്ടതായി പിൽക്കാല
 ു്റ് ഹെർഡി പത്രകയ്യെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അന്ന് ആഗ
 സ്റ്റ് 31-ാംതീയതി തിങ്കളാഴ്ച ശാകുമാരപ്പുഴി വൃന്ദാ
 നരായിതന്നു. പുറപ്പെട്ട ശശം കണ്ടു വെമ്പൽ അ
 ന്നരമില്ലാതെ നോക്കി വെമ്പൽ കണ്ടുവെമ്പൽ
 ബാലൻ വീരേട്ടശാലക്ഷേത്രത്തിൽ പുലകനായ
 'പുലക'നോട് നോക്കിപ്പോയിപ്പോയി ആവശ്യപ്പെട്ടു.
 ആ ശിവലിംഗൻ പട്ടേച്ചറിയ്ക്കിനിന്ന് പകുതി കൊ
 ടത്തു. ആ കേട്ടിച്ച് മരണസ്ഥിതിയിലായി.
 മരണാനന്തരവും മരണശയ്യയും വെട്ടിച്ച് ആർത്തിയോ
 രെ പരതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിന്നു ക്ഷേത്രമേ
 ലക്കാരൻ ബാലന്റെ ആശ്രയം കണ്ട് തിരികെ പ
 തിവുവോടെത്തു കൊടുപ്പാൻ അപ്പകനോട് പറഞ്ഞു.
 അതായി. ക്ഷേത്രത്തോടെ പരിചരിച്ചിരുന്നതായ നെടു
 ഗ്രാമാധിപതിക്ക് ചെന്ന്—ഒത്തുക്കണ്ണുമാശ്വതയെ
 ഗ്രാമാധിപതിയിൽ കേറിനിന്ന്—അന്നം തരച്ചിട്ടു. വി
 ശപ്പിപ്പൻ വിളിക്കുക നോക്കിയ. മഗ്ഗമുതൽ അത
 ന്നും മോട്ടിപ്പൻ അനുബന്ധമെന്റെ കൊള്ളകളെ
 കൊണ്ടും വെട്ടിപ്പൻ അവതവശംകൊണ്ടും, കറുത്ത
 നിണ്ടു തകളിങ്ങാട്ടു പാർക്കുകയും പുറത്തുവും വാ
 ലിവാശിക്കു വെക്കയും അവതവശം കണ്ടു കളിക്കു
 നോക്കിത്തന്നു. ആർക്കുവെക്കുകയായിത്തന്നു അതായി
 നിൽക്കുകയും അതുകൂടി വിളിച്ചു. ആ സാധനത്തി
 ന്നും ഗോകുമാരപ്പുഴി വൃന്ദാതിന് കേടുന്നതിൽ വൃ
 പ്തതായിത്തന്നുകിട്ടും വന്നു നോക്കി. ആ ക്ഷേത്രം

റി വട്ട; വിശ്വ വാടിക: വടനൗയി: നൗയികിനി
 ന് അന്നം ചോദിക്കേണ്ട കേട്ടപ്പോൾ അതുവേണ്ട
 കനാൽ കരിവുടം തിരിച്ചാൽ ഉഴിഞ്ഞു അന്നവത
 പ്പെട്ടതി, തൃക്കൈക്കായൽ ചോദിക്കുകയും അ
 വാതെ സുരിച്ച് അങ്ങനെ അങ്ങവേഴുന്നളിനിത്ത്
 കര എടുത്ത് അരിയി പുക്കുവെട്ടു തുപ്പനാക്കി. അ
 ന്നും കുറച്ച വിശ്രമിച്ചശേഷം തന്നെ കാതിൽ അ
 ന്നിത്തറന്നു. കടക്കൻ അഴിപ്പെട്ടത്ത് മാഗവതയെ
 അടുക്കൽവെച്ച് നാലുരപ്പിക തരണമെന്നാവശ്യ
 പ്പെട്ടു. മാഗവതർ സമ്മതിച്ചില്ല—കടക്കൻ അഴിക്ക
 തരണം നാലുരപ്പിക തരണമെന്നും ആ സമീപതി
 കൾ നിർബന്ധിച്ച പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നാലുരപ്പിക
 കൊടുത്തു. മെണ്ണൻ സമ്മതിക്കാതെ കടക്കൻ അവി
 കെ കൊടുത്തിട്ട് അകലുന്നതല്ലാതി വന്ന ദിക്കുരെ
 ട്തിട്ട് തിരിവണ്ണാലെ സ്റ്റേഷനിൽ ഇറങ്ങി. ഇങ്ങി
 നെ യാത്രചെയ്താൻ തക്കതായ ഒരു കർക്കണമുണ്ടായി
 തന്നു.

ശ്രീ രാജാജിറ പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടു കാലം തിരുച്ചേരിയിലുള്ള സ്വരോധനത്തിലേക്ക് ബന്ധുവായ ഒരു വൃദ്ധൻ വന്നിരുന്നു. രാജാജിറ അദ്ദേഹത്തെ വണിച്ച് സ്വീകരിച്ച് കുശലവസ്തുക്കൾ ചെയ്യുമ്പോൾ "രാജാ"! നിങ്ങൾ എവിടെ വരുന്നു? എന്താ ചോദ്യം. ഞാൻ അരുണാചലത്തിലിരുന്നു വരുന്നുവെന്നും അരിഥി പറഞ്ഞു. അരുണാചലം എന്ന ശ്രവിയ്ക്കുമ്പോൾ ഉള്ളതിൽ രാജാജിറ തുറന്ന് ആനന്ദമുണ്ടായി. അരുണാചലരാജാജിറയെന്നു ബാലൻ ചോദിച്ചു. വൃദ്ധൻ; അപ്പോ! അതു നിനക്കറിയില്ല; തിരുവണ്ണാമലയെന്ന അരുണാചലം. അതു കേട്ടപ്പോൾ കിട്ടി രാജാജിറ ചിന്തയുടേടി. "പുറപ്പെട്ടവൻ എന്ത് ആരോ പറയുന്നതുപോലെ കേൾക്കണം. ആ വാക്ക്, ചിന്താപരം ദിവ്യസമ്മതി കൂടാത്ത കേൾക്കേണ്ടതെന്നുവന്നു" അന്നന്ദകാലത്തു് കൈമാറി പറയുകയുണ്ടായിട്ടു്.

അതിർപ്പില്ലാത്ത പ്രതിരോധം ചരിച്ചിൽ ശ്രദ്ധ
കൊണ്ട്, അതോടൊപ്പം തന്നെ അന്യരോട് കീഴടക്കി

പ്രശ്നപരിഹാരം

നായി എപ്പോഴും എകാമവാസത്തിനിയുണ്ടു. അ
 തന്നാമലസ്താമനസ്സിൽ ഇഴകിപ്പിടിച്ചു. ഈശ്വര
 ഘോരരംഭിച്ചത് പരിനാശത്തെ വയസ്സിമാണെ
 കിലും 1891 മുതൽക്കും, പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായപ്പോൾ
 തന്നെ പുരണപാരായണം ചെയ്യുന്നവരുടെ അടുക്ക
 ലിരുന്നു കേൾക്കുകയും 68 നായന (ശിവഭക്തൻ)നു
 തുടങ്ങിയ ചരിത്രമെഴുതിയ “പെരിയ പുരാണം” മുതലായ
 ഭക്തികാശ്വതൃഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും
 മറ്റിവി കിട്ടുമ്പോൾ തിരുച്ചിയിലുള്ള വഴിയമ്പല
 ത്തിൽ തെങ്ങുന്ന സാധുക്കളെക്കണ്ടു സംസാരിക്കാൻ
 ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ശ്രീ വെങ്കിട്ടമണന്റെ ജനനം 1879 ഡിസം
 ബർ 30-ാം തീയതി—പ്രഭാദിവഷം ധനുമാസം ആ
 ര്ദ്രാമാസം പ്രവൃത്തിദിനം രാത്രി മൂന്നുമണിക്ക് തൃശ്ശൂർ
 മലം മിഥുനത്തിലായിരുന്നു. അമ്മൻ തിരുച്ചി വ
 ക്കിൽ സുന്ദരന്റെ ശ്രമത്തിൽ സാധി അട
 ക്കാൽക്കു ജനിച്ചു ഈ പുത്രന്റെ പരിവർത്തനത്തെ വ
 യസ്സിൽ പിതാവ് അനുഭവിച്ചു. തിരുച്ചി ഹോഷേതു
 തിലെ ‘തിരുമേനി നാഥ’രെയും ‘ദേവി തുരന്നെ
 മലനായകി’യെയും ശ്രീനം ചെയ്ത് തീർത്ഥാടന
 ക്കാർ അവിടുത്തെ സത്രത്തിൽ താമസിച്ചു് മധുരമാ
 ക്കും രാമേശ്വരത്തേക്കും മറ്റും പോകുന്നത് പരിവ
 യായിരുന്നു. മധുരം സുമാർ മൂപ്പൻ നാഴിക ദൂരം
 കാണും.

നമ്മുടെ യാത്രക്കാരനായ മമ്മൻ,

“സുഹൃദ്സംഗ്രഹം രാമേശ്വരം

സ്വരംഗേശ്വരവേ പഥ്യം.

മേവവർണ്ണശ്രേ പൂജയം.” ഇതാദി രാവ
 സ്ഫുടിയനായി പ്രേക്ഷകഹൃദയത്തെ ആകർഷിച്ചു
 കൊണ്ടു് തിരുവണ്ണാമല-അരുണാമല-കേന്ദ്രഗോപു
 രമായിലൂടെ അകത്തേക്കു കടക്കുമ്പോൾ സ്വാമി
 ‘മോളെട്ട പോളെന്മാര’ എന്ന് ഒരു ക്ഷുരകൻ വിളി
 ച്ചുപറഞ്ഞതു കേട്ടു് അയാളുടെ കൂടെ പോയി തലമു
 ടി മുണ്ഡനം ചെയ്തു രണ്ടു കൊടുത്തു. സ്നാനം ചെയ്തു്

ജൂലൈ 1963

യ്ക്കു് മോവാവേശമേക്കി കയ്യിലുണായിരുന്ന ചിലുറ
 സംഖ്യ കളത്തിലൊരിക്കൽ ഭക്തിപരവശനായി ഭഗ
 വത്സന്നിധാനത്തിൽ ചെന്നുനിന്നു. “അപ്പാ എൻ
 കൂപ്പിട്ടിർകൾ” എന്നൊരു തിരുവചനം മണനിൽനി
 നു പുറപ്പെട്ടതല്ലാതെ പിന്നെ ആരോടും ഉരിയടിയീ
 മല്ലെന്നാണു് അറിഞ്ഞവർ പറഞ്ഞതു്.

ശ്രീമമ്മൻ തൊഴുതുമ്മേൽ കൈപിനശരിയ
 യിൽ കുറച്ചുനാൾ അന്നോപ്പിലും മേയിലേ ചില ഗുഹ
 കളിലും ഇരുന്നു മനമായി ധ്യാനിച്ചുവന്നു. ചില
 കന്നാഡി മേയ്ക്കുന്ന പിള്ളേരും, തേന്താടികളും നോ
 ക്കിനിൽക്കുകയും കോലമുട്ടത്തടിക്കുകയും കല്ലെടുത്തുറി
 യുകയും ചെയ്തു് ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നു. ആരും ഉപദ്രവം
 ഉപദ്രവം—അധികധനികരായപ്പോൾ നമ്മുടെ ബാല
 യോഗി ആരുമൊരിക്കലും പാക്കളവിടുന്ന ഗുഹ
 യിൽ ചെന്നു് ധ്യാനനിഷ്ഠനായി. ആ സ്ഥലം വൃത്തി
 കേടാക്കി വിളമ്പിയായിരുന്നു. പെരുപല്ലികളും,
 അട്ടികളും, തേളും, എറമ്പും, പാമ്പും, ചെറുപക്ഷിക
 ളും, ചെങ്കിടികളും നിറഞ്ഞു ഏകദേശം വലിയൊരു സ്ഥ
 ലത്തു് സ്ഥിരവാസമുറപ്പിച്ചു്, ദൂരത്തു വൃത്തികളെ
 വെടിഞ്ഞിരുന്നിരുന്നെങ്കിൽ ജയിച്ചിരുന്ന യോഗിയുടെ
 നിശ്ചലതയിൽ

ആകാശങ്ങളവിഞ്ഞ പോയി

കാലമതന്നു കലങ്ങിപ്പോയി

കാരണമായും സ്വപ്നവുമായി

തൂണിപ്പടി മുടിഞ്ഞതായ ചിന്തയായി—

അഹോ ആശ്ചര്യം! ഗുഹയിൽ സ്ഥിരതാമസ
 കാരായ ജീവികളുടെ അതിഥിയായ കാണിച്ചു ഹേള
 നവും ഭണ്ഡനവും ദംശനവുമൊക്കെ വകവെക്കതെ
 ഉണച്ചുവറ്റവനായുള്ള പാകികാക്കിയുടെ മുടിയും
 നഖവും വളൻ ചിട്ടേടുകയും ദേഹത്തിൽ ഉറപ്പുകൾ
 പുറമെക്കുകയും മറ്റു മറ്റു പാർപ്പിമുറപ്പിക്കു
 കയും ചെയ്തു.

ക്ഷേത്രക്കേന്ദരം തിരുവകേരം ബദ്ധയോഗി
യെ അന്വേഷിച്ചുവെത്തതും കാണാതെ ഇതുക്കര
കുറെ നീങ്ങിയെങ്കിലും അവരിൽ ചിലർ വെളിച്ച
വും വടിയുമെടുത്ത് പാതാളവിജ്ഞാപനത്തിലിറങ്ങി
പരതിനോക്കിയപ്പോൾ അതുതവിസ്തൃതയചകിതര
യി വിറച്ചുകയ്യാതെ പുറത്തുപോയിക്കിടന്നു. തി
രുമേനിയെക്കണ്ടു നമസ്കരിച്ചു. മേന്മയനുപോ
ലെയുള്ള ശരീരത്തിൽ നിറച്ചും കുമിട്ടുയിരങ്ങളായ
വൃണങ്ങളും, ജരയും, ഭദ്രകിൽ ചോരയൊലിക്കുന്ന
തെ വലിയ പുള്ളും പാർത്തവരൊക്കെ കണ്ണീർവിട്ടു
കഴുകി, തന്നേത്തരം ബാദ്ധയോഗിയെ എടുത്ത് ഗുഹ
യിൽനിന്ന് വെളിയിലേക്കു കൊണ്ടുവന്ന് ശുശ്രൂഷ
കൾ നൽകി മരിക്കു ക്രമേണ ഉണർച്ച വന്നു.

നിരപേക്ഷനായി ലോകക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ചെ
യ്ക്കുന്ന മരണധ്വാനയോഗത്താൽക്കുപോലും സാധനകൾ
വെള്ളിൽ ആത്മയാത്മികാദിതാപത്രയവിപ്ലവങ്ങളാൽ
അനുഭവമാകുന്ന ദുസ്സഹദുഃഖങ്ങളിത്രമെന്നു ചാകവ
ല്ലാം. ശ്രീ രമണമഹർഷി അതിലും മികരമായി
ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസഭാവനം ഉണ്ടായ അനുഭവ
ങ്ങൾ കറിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളത് വായിച്ചറിഞ്ഞാൽ
ഇത്തരം കാരാസംവനാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ഫലമായി
നേടിയ ആത്മസംക്ഷായ്ക്കാരപ്രകാശവിമിയിര
സംസാരസന്തപ്തരായ പലരെയും പ്രശാന്തമനസ്സരം
ക്ഷിത്തിർത്ത ശ്രീ രമണമഹർഷി തിരുവണ്ണാമലയിൽ
വിജയിച്ചിരുന്നുവെന്നു സ്മരിച്ചിരിക്കണമല്ലോ.

(കെ. രാമദാസ്, പാലക്കാട്.)

ആഗസ്റ്റ് 1963

പ്രബുദ്ധകേരളം.

ഉത്തിഷ്ഠത! ജാഗ്രത! പ്രാപ്യ വരൻ നിബാധത!
വിദ്യയാ അമൃതം അശ്നതേ

കാലടി [എറണാകുളം ഡിസ്റ്റ്രിക്ട്] കേരളം

PRABUDDHA KERALAM

ADVERTISEMENT RATES

		ORDINARY INNER PAGES		
		FULL PAGE	HALF PAGE	QUARTER PAGE
12 insertions in 12 months	:	Rs. 750	Rs. 400	Rs. 275
6 insertions in 9 months	:	Rs. 400	Rs. 220	Rs. 150
3 insertions in 6 months	:	Rs. 210	Rs. 120	Rs. 80
ONE INSERTION	:	Rs. 75	Rs. 45	Rs. 30

COVER PAGES

		BACK COVER		2ND COVER		3RD COVER	
		Full	Half	Full	Half	Full	Half
12 insertions in 12 months:	Rs. 2500	Rs. 1500	Rs. 2000	Rs. 1200	Rs. 1800	Rs. 950	
6 insertions in 9 months:	Rs. 1400	Rs. 800	Rs. 1100	Rs. 650	Rs. 950	Rs. 500	
3 insertions in 6 months:	Rs. 725	Rs. 425	Rs. 575	Rs. 350	Rs. 500	Rs. 275	
ONE INSERTION :	Rs. 250	Rs. 150	Rs. 200	Rs. 125	Rs. 175	Rs. 100	

The above rates are for advertisements in one colour.

25% extra for special position & 30% extra for each additional colour.

The above rates for advertisements are effective from 1st April 1962 and are not applicable to current advertisements booked before that date.

Deadline for Advertisements is 1st of Every Month for the Following Month's Issue.

SPECIAL CASH DISCOUNT FOR PAYMENT OF FULL ADVERTISEMENT CHARGES IN ADVANCE: 5%

PHONE

21818

KAMDAR'S TELEPHONE BRAND

FOR QUALITY STAINLESS STEEL PRODUCTS

For anything and Everything in Stainless Steel, Please write to:-

M/s KAMDAR'S:- INDO METAL INDUSTRIES

23-ERRABALU CHETTY STREET, MADRAS-1

പ്രബുദ്ധകേരളം

വാല്യം 48

1963 ആഗസ്റ്റ്

ലക്കം 8

അമൃതവാണി

- 1 കൃഷ്ണ കൃഷ്ണ കൃപാലുസ്തപാഗതിനാം ഗതിഭവ
സംസാരാർണ്ണവമഗ്നാനാം പ്രസിദ പുരുഷോത്തമ
- 2 അഭിധാവതി മാം മുത്യരയമുടഗുർണമുടഗരഃ
കൃപണം പുണ്യരീകാക്ഷ രക്ഷ മാം ശരണാഗതമ്.
- 3 യത്ര യത്രാഭിജായേയം യദി ങ്ങാകലേ കലേ
തത്ര തത്രാക്ഷയം മേഘസ്തു മാധവാരാധനം ധനമ്
- 4 ഗമതസ്തിഷ്ഠതോ വാപി ജാഗ്രതഃ സ്വവതോഽപി വാ
മാജ്ഞനഃ കടാപിന്മേ തപയാ വിരഹിതം ഹരേ.
- 5 ആതേതാ മത്സദുശോ നാനുസ്തപത്തോ നാനുഃ കൃപാപരഃ
തുല്യ ഏവാവയോജ്യാഗഃ കഥം നാഥ ന പാസി മാം.
- 6 അലബ്ധാന്തഃ പ്രവേശസ്യ താരമാ ക്രന്ദതോ ബഹിഃ
പ്രഭോ കരുണയാ കർണേ ക്രിയന്താം കൃപണോക്തയഃ
- 7 ജയ കൃഷ്ണ മഹാബാഹോ സംസാരനിഭാപതാപഘനസമയ
നന്ദക ജലധരധാരാശമിതാസ്മരേർപഭാവാഗേ.

ആഗസ്റ്റ് 1963

8 ആപന്നോ/സ്തി ശരണ്യോ/സി സർവാവസ്ഥോ/സ്തി സർവ്വാ
ഗേവംസ്തപാം പ്രപന്നോ/സ്തി രക്ഷമാം ശരണാഗതമ്

9 യദി നാസ്തി മഹാപാപി യദി നാസ്തി യോക്തവ്യം
യദി നേന്ത്രിയ സംസക്തസ്തത്കോർത്ഥം ശരണേ മമ

1 കൃഷ്ണാ കൃഷ്ണാ കൃപാലുനായ അവിരണം സംസാരസംഗതത്തിൽ വെക്കുത്തിലെത്താൻ കഴിയാതെ ആഴ്ന്ന അന്തരംഗ് ഗതിയായി ഭവിച്ചാലും. പരമപുരുഷൻ അങ്ങു അങ്ങുളിൽ കനിഞ്ഞാലും.

2 മൃത്യു മൃതാ കൈക്കൊടുത്തേർത്തിക്കൊണ്ടു് മിന്നനായ എന്തെന്തെന്നു് കാടിവരുന്നു. അല്ലയോ പുണ്യരീകാക്ഷാ ശരണം തേടുന്ന അഭിയനെ അങ്ങു രക്ഷിക്കണം.

3 ഞാൻ ഇനിയും ജനിക്കാൻ പോകുന്നത് എവിടെയെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ, ദുഃഖം നിറഞ്ഞ കിമത്തിലും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, അവിടെയെല്ലാം അവസാനമില്ലാത്തവിധം ഭഗവദാരാധനം എനിക്ക് ഭഗവതായിത്തീരട്ടെ.

4 നഭഃസ്തേനോഴം ഇരിക്കുമ്പോഴും ഉണരുമ്പോഴും ഉറങ്ങുമ്പോഴും എന്തെന്തെന്നു് അല്ലയോ ഹരേ മരിക്കല്ലേ അങ്ങുതീർന്നിനും പിരിവുള്ളതാകാതിരിക്കട്ടെ.

5 എനിക്ക് സമുദയമായിട്ടു് ആർത്തൻ വേറെയില്ല. അങ്ങയെക്കാൾ കൃപാപരനായിട്ടും വേറെ യാരുയില്ല. നമ്മുടെ സംയോഗം വളരെ ചെറുതാണ്.

6 നാഥാ എന്നെ എന്തുതൊക്കുന്നുണ് അങ്ങു രക്ഷിക്കാത്തതു്? ഹേ! പ്രഭോ ഉള്ളിൽ പ്രവേശം ചെയ്താൽ പുറത്തെന്നെ നിന്നുകൊണ്ടു് ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിക്കുന്ന ഈ കൃപണന്റെ വചനങ്ങൾ കരുണാ പൂർവ്വം ചെവിക്കൊള്ളണമേ.

7 ഹേ കൃഷ്ണാ മഹാബാഹോ സംസാരമാകുന്ന വേനൽക്കാലത്തെ ചൂടിനു് വർഷകാലമായിട്ടുള്ള വരനെ, നന്മകൾ ആകുന്ന ജലധാരകൊണ്ടു് അസുരന്മാരുടെ അഹങ്കാരമാകുന്ന കാട്ടുതിയെ ശമിപ്പിച്ചുവരനെ, അങ്ങു ജയിച്ചാലും.

8 ഞാൻ ആപത്തിൽ പെട്ടവനാണ്. അങ്ങു് എനിക്ക് ശരണുനാണ്. എപ്പോഴും എല്ലാ അവസ്ഥയിലും ഞാൻ പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭഗവാനെ ഞാൻ പ്രാപ്തനായിരിക്കുന്നു. ശരണാഗതനായ എന്നെ രക്ഷിക്കണമേ.

9 ഞാൻ ഒരു മഹാപാപിയോ യോക്തവനോ ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളിൽ വിവശനോ അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങയെ ശരണം പ്രാപിച്ചുതൊക്കുന്നു എന്തു പ്രയാജനമാണ് നേടാനുള്ളതു്?

(സുഭാഷിതാവലിയിൽനിന്നും.)

പാരമാത്മിക വിഷയത്തിലുള്ള ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ അത്യുൽക്കടമായ ഉൽക്കണ്ഠ.

ലോകം അനിത്യവും അസുഖവുമെന്നുള്ള ചിന്ത ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നതിന് പിതൃതുലയും താൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന രാമകുമാരന്റെ മരണം കാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കാം. ഏതായാലും ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞതുമുതൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ തന്റെ ഉപാസനയിൽ കൂടുതൽ താൽപ്പര്യമുള്ളവനായി കാണപ്പെട്ടു. തന്റെ പരവേദയെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ദാഹം അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി. പുഷ്പ അവസാനിപ്പിച്ചശേഷവും വളരെനേരം അമ്പലത്തിൽ ദേവിയെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കഴിക്കുമായിരുന്നു. രാമപ്രസാദം കരളാകാത്തതും മെച്ചപ്പെട്ട കേരളീകരായ പാടിക്കൊണ്ട് തന്നത്താൻ മറന്ന് കേരളാവത്തിൽ മുഴുകി അദ്ദേഹം വളരെ നേരം കഴിയുമായിരുന്നു. തന്റെ ദേവതയെപ്പറ്റി നിരന്തരധ്യാനം ചെയ്യുന്നതിന് തടസ്സമായി വന്ന വൃഥാലാപം ഒരു നിമിഷംപോലും അദ്ദേഹം സഹിച്ചില്ല. ഉച്ചനേരവും നേരം ഇരുട്ടിയ ശേഷവും ക്ഷേത്രത്തിലെ ശ്രീകോവിലിൽ അദ്ദേഹം പഞ്ചവടികു ചുറ്റും നിബിഡമായി വളർന്ന തരുവതാലികളുടെ മധ്യത്തിൽ ആരും കാണാതെ പോയി ഇരുന്നു അദ്ദേഹം ലോകമാതാവിന്റെ ധ്യാനത്തിൽ തന്മയനായിത്തീർന്നിരുന്നു. നാൾ പോകുംതോറും ഈ ലോകവൈമുഖ്യവും പാരമാത്മികതയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രവൃദ്ധമായിത്തീർന്നു. ശുചിമാനായ ആ യുവാവിനെ ദൃഢനിശ്ചയത്തിൽനിന്നും പിൻതിരിപ്പിക്കാൻ ആക്കാണ് കഴിയുക പക്ഷെല്ലാം വൻതോതിലുള്ള ദേവിപുരയുടെ പരിശ്രമം. രാത്രിയാകട്ടെ ഉറക്കമില്ലാതെ കിടക്കയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ് എവിടെയോ പോയി മറയുക. കഴിക്കുന്ന ആഹാരവും നാൾക്കുനാൾ കുറവായി കാണപ്പെട്ടു. ഇതെല്ലാം കണ്ട ഹൃദയൻ അന്വേഷണം നടത്തി വേണ്ടതത്ര ഉറങ്ങി ശരീരാരോഗ്യം കളയാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഏതു പ്രകാരമാണ് വശപ്പെടുത്തുക എന്ന് ആലോചിച്ചു.

കിന്നും കഴിയും കാടും പടലംകൊണ്ട് പകൽപോലും മണ്ഡലവേശമായ ആ പ്രദേശത്തു് ഒരു നെല്ലിമരത്തിന്റെ കീഴിൽ എല്ലാവരുടേയും കണ്മറവിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പോയിരുന്ന് ധ്യാനിയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നെന്ന് ഹൃദയൻ അനുമാനിച്ചു. ഒരു രാത്രി ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെ പിൽക്കുറുത്തു. അദ്ദേഹം പ്രവേശിച്ച കാട്ടിനുള്ളിൽ കടക്കാൻ ഭയന്ന ഹൃദയൻ ദൂരെനിന്ന് ചുറ്റും കല്ലെറിവുവാൻ തുടങ്ങി. അതെല്ലാം നിഷ്പലമെന്നു കണ്ടു് ഹൃദയൻ സ്വന്തം മുറിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. മറ്റൊരാൾ അദ്ദേഹത്തോടു് രാത്രി ആ കാട്ടിൽ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു ചോദിച്ചു. അതിന് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അവിടെ ഒരു നെല്ലിമരമുണ്ട്. അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരുന്ന് ഞാൻ ധ്യാനിയ്ക്കും. നെല്ലിമരത്തിന്റെ അടിയിൽ ഇരുന്ന് ധ്യാനിച്ചാൽ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതെല്ലാം കിട്ടുമെന്ന് ശാസ്ത്രങ്ങൾ ചൊല്ലിയുണ്ടു്.

കല്ലെറിഞ്ഞും ഭയപ്പെടുത്തിയും ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെ ഉദ്ദേശത്തിൽനിന്നും പിൻതിരിപ്പിക്കാൻ കഴിയാതെ ഹൃദയൻ ഭയഭിവാസം ഒട്ടും മെച്ചയുണ്ടാക്കാതെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ പിന്നാലെ കാട്ടിനുള്ളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ നെല്ലിമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ജാതരൂപധരനായി ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ധ്യാനത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അതുകണ്ടു് ഹൃദയൻ സംശയിക്കാൻ തുടങ്ങി. അത്ഭവം ചിത്തഭ്രമമാണോ? ധ്യാനിയ്ക്കുന്ന മെങ്കിൽ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. അതിന് യജ്ഞാപവിതവും വസ്യവും മാറിക്കളയണമെന്നുണ്ടോ. അടുത്തു ചെന്നു് അതെപ്പറ്റി ചോദ്യംചെയ്തു. ഉറക്കം കുറേ പ്രാവശ്യം ചോദിച്ചപ്പോൾ ധ്യാനത്തിൽനിന്നും ഉണർന്ന് ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. തനിക്ക് അറിയാം. ഉപാധികളിൽനിന്നെല്ലാം അകന്ന് ധ്യാനം അഭ്യസിയ്ക്കണം. ജനനമുതൽ മരണമെന്ന കെട്ടു നിറുത്തു ബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ദേഹം, ഭയം, ലബ്ധ, ഹൃദയം

ണ, അഹങ്കാരം, ഗദ്യം, കവിനതാബോധം, ആചാരനിഷ്ഠനാണ് താനെന്ന വിചാരം ഇവ എട്ടും ബന്ധങ്ങളാണ്. ഞാൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ആയതുകൊണ്ട് എല്ലാവരിലും ഉയർന്നവനാണ് എന്നുള്ള അഹങ്കാരം, പുണൽ ശരീരത്തിലുള്ളപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ലോകമാതാവിന്റെ ഉപാസന ചെയ്യുമ്പോൾ എട്ടു പാശങ്ങളെയും അകറ്റി എകാഗ്രതയോടുകൂടി ധ്യാനിക്കണം. അതാണ് ഞാൻ അവയെല്ലാം മറന്നിരുന്നത്. ധ്യാനം കഴിഞ്ഞ് പിന്നീട് അവ എടുത്ത് ധരിച്ചുകൊണ്ടും മൻപ് കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഈ ഉത്തരം ഹൃദയനെ ആശ്വര്യപ്പെടുത്തി. ഒന്നും മിണ്ടാതെ അവിടേനിന്നും മടങ്ങിപ്പോയി.

തൂംഗശ്ലോം മനസ്സിൽ മാത്രം മതി എന്ന് നമുക്ക് സാധാരണ ഒരു ധാരണയുണ്ട്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണനാകട്ടെ ആചാരണത്തിൽ വ്യക്തമാക്കാത്തത് ഒരു തൂംഗം ആയി പ്രായേണ കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്ന് പല സംഭാവങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാവാനുണ്ട്. പന്തംകൊണ്ട് താൻ ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നുള്ള ഗദ്യം നശിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മററുള്ളവർ അശ്രദ്ധമെന്നു പറഞ്ഞ് അകന്നുപോകുന്ന സ്ഥലത്തും അദ്ദേഹം സ്വന്തം കൈകൾകൊണ്ട് ജാഗ്രതയോടെ അടിച്ചു വെടിപ്പാക്കുമായിരുന്നു. പൊന്നും രത്നവും മണ്ണാങ്കട്ടിപോലെയെന്ന സ്വഭാവ വിഖ്യാതനായിരുന്നതാണെന്ന് കാണാൻ കഴിവില്ലാത്ത മനസ്സിന് ഐഹികലോകങ്ങളിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങി യോഗാഭ്യാസം വഴി ഈശ്വരനിൽ സമ്പുഷ്ടമായ ധ്യാനനൈകാഗ്രത സമ്പാദിച്ചപ്പോൾ കഴിയുന്നതല്ല എന്ന് കേട്ടശേഷം ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഒരു കൈയിൽ കുറെ നാണയങ്ങളും മറുകൈയിൽ മണ്ണും എടുത്ത് രൂപം, മണ്ണാങ്കട്ടി-മണ്ണാങ്കട്ടി, രൂപം എന്ന് പല പ്രാവശ്യം ഉച്ചരിച്ച് ഗംഗാസിംഹസ്തൈരിയ്ക്കുക. ഈശ്വരൻ സമ്പുഷ്ടതയിലും കഷ്ടകൊള്ളുന്നു എന്നുള്ള ബോധം തന്നിൽ 'എത്രയും ഉറച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പരീക്ഷിച്ചു. അതിന് സ്വീകരിച്ച ഉപായം ഇതാണ്. കാലിപ്പക്ഷത്രത്തിൽ ദിവസവും പിച്ചിക്കാരായ പാവങ്ങൾക്ക് ആഹാരം കൊടുക്കുമായിരുന്നു. പ്രാവർ ഉണ്ടു കഴിച്ച് പുറത്തറി

ഞ്ഞ ഇലയിൽനിന്നും അല്പം വിരൽകൊണ്ടെടുത്ത് തന്റെ കയ്യിൽ വെയ്ക്കുകയും പ്രസാദം എന്നു പറഞ്ഞ് വായിൽ ഇടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനുശേഷം ആ ഇലയെല്ലാം കയ്യിൽ വാരി ഗംഗയുടെ തീട്ടയിൽക്കൊണ്ടെറിഞ്ഞ് ചുലുകൊണ്ട് സ്വന്തം കൈയാൽ സ്ഥലം വൃത്തിയാക്കി കഴുകി ശുദ്ധപ്പെടുത്തി. ഇപ്രകാരമുള്ള സംഭവങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നത് ഇതാണ്. മനസ്സുകൊണ്ട് സങ്കല്പിച്ച ഒരു ഗുണം പ്രവൃത്തിയുടേതും ആത്മാത്രം ദൃഢമായിട്ടുണ്ടെന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാതെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ തൃപ്തനായിരുന്നില്ല. ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരത്തിന് തടസ്സമായിത്തീരുന്ന മനോഭാവം അകറ്റുന്നതിന് ശരീരംകൊണ്ടും ഹൃദയംകൊണ്ടും മോശമുള്ളതെല്ലാം അവ എത്രതന്നെ നൈസർഗ്ഗികമായ പ്രേരണകൾക്ക് വിരുദ്ധമായിരുന്നാലും തന്റെ ഇമാംശത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചതെന്ന അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശസിദ്ധിയ്ക്കുമ്പോഴാണ് ചെയ്ത് ഇമ്മിച്ച വഴിയെ വശപ്പെടുത്തി ഇങ്ങിനെ പുരുഷസംസ്കാരങ്ങളെയെല്ലാം അതിനു വിരുദ്ധമായ നവീനസംസ്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ട് പാടേ ജയിച്ചു.

എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ സമ്പുഷ്ടവിജയം സിദ്ധിയ്ക്കണമെങ്കിൽ സർവ്വാത്മനാ അതിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കണം. കരണത്രയസമർപ്പണം കൂടാതെ ലൗകികലക്ഷ്യങ്ങൾപോലും വേണ്ടവണ്ണം കൈവരാൻ പ്രയാസമാണ്. ഈശ്വരപ്രാപ്തിയെപ്പറ്റിയോ പറയാനില്ല. മനസ്സും വാക്കും പ്രവൃത്തിയും ദൈവദീപ്തി കഴുകിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ഏതു സംഗതിയിലും പൂർണ്ണഫലം വേഗം സിദ്ധിയ്ക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് 'മനഃസ്യേകം വചസ്യേകം കർമ്മണ്യേകം ജ്ഞാതന്മാം' 'മനസ്യേകം വചസ്യേകം കർമ്മണ്യേകം ജ്ഞാതന്മാം' എന്ന് അഭിയുക്തന്മാർ പറയുന്നത്. ശബ്ദസ്പർശവിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സ് ഉദാഹരിക്കാത്തതാണ് ഈ തത്വം നേരെ തെളിവാക്കിയല്ലെന്നു വരാം. പ്രാചീനവാസനകളുടെ പ്രാബല്യംകൊണ്ട് ഒരു മനുഷ്യൻ തൂംഗം നല്ലതാണെന്നു പറഞ്ഞാലും പ്രവൃത്തിയുടേതുമായിക്കാൻ സന്നദ്ധനല്ല. ശരീരം എങ്ങിനെയുമിരിയ്ക്കട്ടെ ഉയർന്ന ചിന്തമതി എന്ന് അയാൾ വിചാരി

യൂണ. മോഗവും ത്യാഗവും കൂടി കൂട്ടിയിണക്കാനുള്ള ഈ ശ്രമം വെളിച്ചവും ഇരുട്ടും ഒരേ സമയം ഒരിടത്തു കാണാനുള്ള ശ്രമംപോലെയാണ്. ആത്മശ്രീയും അനാത്മശ്രീയും ഒരേ സമയം ആരെക്കൊണ്ടും സമ്പാദിക്കുവാൻ, സാധ്യമല്ല. ഗ്രഹിക്കേണ്ടത് മനസാവാചാ കർമ്മണാ ഗ്രഹിക്കണം. തൃണിക്കേണ്ടതും അതു പോലെതന്നെയാകണം. ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനും ഈ ഒരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ.

ലോകമാതാവ് നിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരം വരിയ്ക്കുവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ സാധനകൾ അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പ്രാരംഭം ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു. ദേവിപുഷ്പമുഖക അംഗമായി നിത്യവും രാമപ്രസാദൻ തുടങ്ങിയ ഭക്തകവികൾ നിർത്തിച്ച ഗാനങ്ങൾ ഏറെ നേരം പാടുക പതിവായിരുന്നു. പാട്ടുംസ്തോത്രം ഹൃദയം ഭക്തി പരവശമായിത്തീർന്നു. അപാരമായ ഉൽക്കണ്ഠ തിളച്ചുപൊങ്ങി. ഇങ്ങിനെ വീചാരികാൻ തുടങ്ങി. രാമപ്രസാദൻ തുടങ്ങിയ ഭക്തശിരോമണികൾ ലോകമാതാവിനെ സാക്ഷാൽക്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാക്ഷാൽക്കരിയ്ക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതിന് അതുതന്നെ തെളിവാണ്. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടെന്നിയ്ക്കും ആ വിധം ദർശനമുണ്ടാകുന്നില്ല. അത്മ അവിടുന്ന് രാമപ്രസാദൻ പ്രകൃഷ്ടയായി. എന്തുകൊണ്ട് എനിയ്ക്കും ദർശനം തരുന്നില്ല. എനിക്ക് ധനവും ബന്ധുചിത്രസമ്പത്തിയും മോഗങ്ങളുമൊന്നും വേണ്ട. അവിടുത്തെ കണ്ടാൽമതി. പുഴപോലെ കണ്ണുനീരൊഴുകിക്കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും നിവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മനസ്സിലുള്ള വിംമിഷും അല്പം കുറയുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നുമായിരുന്നു. ആശ്ചര്യകരമായി അപ്പോൾ ഒരു ബാലനെപ്പോലെ പാട്ടുപാടി പിന്നെയും ദേവിയെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ വളരെ ദിവസം മറ്റൊരാൾ മറന്ന് ഉപാസന, ധ്യാനം, കീർത്തനം ഇവയിൽ കഴിച്ചു. നാൾതോറും ഭക്തിപാരവശ്യം വളർന്നു.

ക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജ നിർദ്വിഷ്ണുസമയങ്ങളിൽ പരിമിതകാലംവരെ ചെയ്യുകയാണ് പതിവ്. നാൾ

ചെല്ലുംതോറും ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പുരയിൽ ചിലവറക്കിയ സമയം ഏറിയതുമായി. പുരപെട്ടാൻ ആസനത്തിലിരുന്ന ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ചടങ്ങുപുകാരം ഒരു പുണ്യ തലയിൽവെച്ച് ധ്യാനിച്ചു ആരംഭിച്ച് ചിലപ്പോൾ രണ്ടമണിക്കൂർവരെ നിശ്ചലമായിരിയ്ക്കും. സാധാരണ പൂജകന്മാരാരെന്നെങ്കിൽ ഈ പ്രാരംഭധ്യാനത്തിൽ കുറെ നിമിഷങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ചിലവറക്കുകയില്ല. അവരുടെ ഏകാഗ്രതയും പലപ്പോഴും ഗാഢമായിരിയ്ക്കുകയില്ല. നിവേദ്യം സമർപ്പിച്ച ശേഷം ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ വളരെ നേരം അത്മ അനുഭവകരമായൊന്നാണ് സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് ധ്യാനമുഷ്ടിയിൽ നിശ്ചലനായിരിയ്ക്കും. പൂജകൾക്കും പൊകിട്ടും വളരെ നേരം അദ്ദേഹം പുണ്യ മാധ്യമങ്ങളെക്കൊണ്ട് ദേവിവിഗ്രഹം ചാർത്തിക്കഴിയ്ക്കുമായിരുന്നു. രാവിലത്തെ പൂജകഴിഞ്ഞ് വളരെ നേരം തന്മയനായി പാടിത്തോണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും രാത്രി ദീപാരാധനയ്ക്കു ശേഷം വളരെ നേരം അവവിവശനായിത്തീരുന്നതും നിവേദ്യം സമർപ്പിയ്ക്കുന്നതിന് അമസം നേരിടുന്നതാണ് പിന്നെയും പിന്നെയും മാർത്തിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് ആ കൃത്യം ചെയ്യിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ പ്രേമഭക്തിയും നിഷ്ഠയുംകണ്ട് പുറം ഉള്ളവർ ആകൃഷ്ടരായി. ചിലർ പൂജയോണിതെന്നു കണ്ട് ആക്ഷേപിക്കാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും കാലക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടമറിയാത്ത പ്രയത്നംകണ്ട് കാലക്രമേണ ബഹുമാനിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അനൂതങ്ങളെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അദ്ദേഹംഗണിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെ ലോകമാതാവിന്റെ പദയുഗ്മങ്ങളിലേക്ക് പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മധുരൻ വസ്ത്രം ഗ്രഹിച്ച് നമുക്ക് ഒരു അസാധാരണ പൂജാരിയെ വരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വേഗം ദേവി പ്രസന്നയാകുമെന്നും രാസമണിയോടു പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മാനസികമായ ഈ അസാധാരണ ഭക്തിഭാവം ശരീരാവസ്ഥയിലും വ്യക്തമാകുവാൻ തുടങ്ങി. ഊണും ഉറക്കവും കുറഞ്ഞു. ചോര ഹൃദയത്തിലും തലയിലും തുടിച്ചു കയറിയതുകൊണ്ട് കണ്ണും നെഞ്ചും ചുരുപ്പായി കാണപ്പെട്ടു. മാതൃദർശനം

സിദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത് എന്നൊരു വെമ്പൽ എപ്പോഴും മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ധ്യാനപുരോഗികൾ നിക്ഷിപ്ത സമയത്തിൽ ഭരണത്തിനും ശാരീരികമായ അസ്ഥിരതയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിൽ കാണപ്പെട്ടു. ഒരു ദിവസം ദേവിവിഗ്രഹത്തിന് മുമ്പിൽ കീർത്തനം ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം കണ്ണിടാടുകൂടി ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചുവെന്ന് തുടങ്ങി. അമ്മേ ഞാൻ എത്ര പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അതിൽ അല്പവും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നില്ലല്ലോ. അവിടെനിന്ന് രാമപ്രസാദം പ്രത്യക്ഷമായി. എന്തുകൊണ്ട് എനിക്ക് അവിടെത്തന്നെ അനുഭവമുണ്ടാകുന്നില്ല. ഈ ഉൽക്കണ്ഠ അസഹ്യമായിത്തീർന്നു. തനച്ച തൂണി പിഴിയുന്നതുപോലെ ആരോ ഹൃദയം നിഷ്പിന്ദനം ചെയ്യുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. ദേവിദർശനം ഉണ്ടാകുന്നില്ലല്ലോ എന്നുള്ള നിരാശ അദ്ദേഹത്തിന് മരണവേദനയുണ്ടാക്കി. മാതൃദർശനം കൂടാതെ ജീവിതം നിഷ്പ്രയാസമനുഭവിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഓർമ്മിച്ചു. ശ്രീകോവിലിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു വാൾ ഇരിക്കുന്നത് പെട്ടെന്നുകണ്ടു. തൽക്ഷണം അതെടുത്ത് ജീവിതമവസാനിപ്പിക്കാൻ തോന്നി. ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ പാഞ്ഞെടുത്ത് അത് കൈയിൽ എടുത്തു. അപ്പോൾ ദിവ്യദർശനമുണ്ടായി. ബോധരഹിതനായി നില്പോടെ. എന്താണെന്നു മനസ്സ് മറർമ്മയില്ലാതായി. എങ്ങിനെ രാവു പകലും കഴിഞ്ഞു എന്ന് മറർമ്മയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഹൃദയോന്മർദ്ദംഗത്തിൽ മുൻ പന്തലിട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പരമാനന്ദപ്രവാഹമുണ്ടായി. ജഗത്താത്മാവിന്റെ ചെയതന്യം അപരാജയമായി.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കെട്ടിടങ്ങളും മറ്റുമെല്ലാം അദ്ദേഹമായി. ഇന്ദ്രിയഗോചരങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ ഒന്നും ഒരിടത്തും ഇല്ലെന്നുതോന്നി. അപ്പോൾ കണ്ടത് മറകരയില്ലാത്ത ചെയതന്യസംഗമം മാത്രം. എവിടെനോക്കിയാലും എത്ര ദൂരെ നോക്കിയാലും ഉജ്ജ്വലമായ തരംഗപരമ്പര അതിവേഗത്തിൽ തന്നിടമെന്ന് ആഞ്ഞടിച്ചുവന്ന് തന്നെ അതിൽ മുക്കി അജ്ഞാതമായ തലത്തിലേക്ക് ഇഴയുന്നതായി തോന്നി. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ബാഹ്യവസ്തുക്കളെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധമുണ്ടായില്ല. ഈ അനുഭവത്തിനുശേഷം ലോകജാതാവിന്റെ ദിവ്യനാമങ്ങൾ മധുരസ്വരത്തിൽ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം ആ സച്ചിദാനന്ദസംഗമത്തിൽ ശ്രീമാതാവിന്റെ ദിവ്യമംഗളവിഗ്രഹവും ദർശിച്ചിടം എന്ന് ഉജ്ജ്വലം. ആദ്യത്തെ ദർശനത്തിനുശേഷം ആ ചിന്തയുമുൾത്തി കാണുന്നതിനുള്ള അതിയായ ആകാംക്ഷ അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായി. വികാരാധിക്യത്താൽ വേദനകൊണ്ട് നിഖത്തു കിടന്നതുമായിരുന്നു. അതുകണ്ട് അന്യർ എന്തു വിചാരിക്കുമെന്നുള്ള ചിന്ത അല്പവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായില്ല. വട്ടമിട്ടു നിന്ന ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിഴലോ വരച്ചചിത്രമോ ആണെന്നു തോന്നിയുള്ള. അവരെക്കണ്ട് പരിഭ്രമവും ലജ്ജയും ഉണ്ടായില്ല. ഉൽക്കണ്ഠകൊണ്ട് ബാഹ്യബോധം പോയപ്പോൾ ചിന്തയുമുൾത്തിയായ ജഗത്താത്മാവ് വരാതെഹസ്തയായി കാതന്യൂർദ്ദസ്സിൽത്തോങ്ങ തന്ന പലപ്രകാരത്തിൽ ബോധിപ്പിച്ച് സാംത്വനം ചെയ്യുന്നതായിക്കണ്ടു.

സ്വാമി വിമലാനന്ദ

ക ത ണ റ വി ല റ സ റ

(1)

യസ്മാത്തരം സ്വരസതഃ കതന്താരസാർവ്വം
യസ്മാനനം മധുരമാഷണഹാസഹൃദ്യം
ഹസ്തം ച യസ്യ കൃപണാംബുജിദർശപൂരതഃ
തസ്യ പ്രസീദിനി ഹരിസ്സംഖ്യാന്തരാന്തരം.

യാതൊരുവന്റെ ഹൃദയമാണോ സ്വരവേന കതന്താരസംകൊണ്ടുവിടുന്നതെന്ന്, യാതൊരുവന്റെ മുമ്പാണോ മധുരമായ വാക്കുകൊണ്ടും ചിരികൊണ്ടും ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നത്, യാതൊരുവന്റെ കൈകളാണോ ദീനന്മാരുടെ കാൽ തലോടി ശുദ്ധത

പ്രബുദ്ധകേരളം

ളായിരിക്കുന്നത്, അവന്റെനേരെ സകലാത്മാക്കളാലും
വായ ഹരി പ്രസാദിക്കുന്നു.

(2)

മുക്താനന്ദസ്വരൂപിനാമനഭിപ്രദേഹം-
സ്വപ്നാനന്ദമേവ യദിവം ഭഗവതമേവ
ആപ്യമാന മവലോക്യ നയസ്യ ചേതഃ
കമ്പേത തസ്യ വയനപ്രണയോ കിയന്തേ?

ഉപകളഭ്യേയും രോഗികളഭ്യേയും കരുണാഭ്യേ-
യും ചെകിടന്മാരുഭ്യേയും മൃഗാന്മാരുഭ്യേയും ദരിദ്രന്മാരു-
ഭ്യേയും ശരീരങ്ങളിൽ അവനവനെത്തന്നെ അഥവാ
ഭഗവാനെത്തന്നെ സങ്കടപ്പെടുന്നതായി കണ്ട യാ-
തൊരുവന്റെ മനസ്സാണോ ഇളകാത്തത്, അവനു
ജ്ഞാനവും ഭക്തിയും എത്രമാത്രമുണ്ട്?

(3)

യല്ലാത്ത സർവ്വചരാചരേഷു
സ്വാത്മേശ്വരഭാവോക്തമാമനന്തി
തജ്ജ്ഞാനഭക്തി കൃപണപ്രഭേഷു-
കാരുണ്യ ശൂന്യസ്യ കഥം ഘടേ തേ?

എവയുടെ ലക്ഷണം സകല ചരാചരങ്ങളിലും
സ്വന്തം ആത്മാവിനേയും ഈശ്വരനേയും കാണുവാ-
യിട്ടു മാത്രമുള്ളതായാ, ആ ജ്ഞാനഭക്തികൾ ദീ-
നവശ്തങ്ങളിൽ കാരുണ്യമില്ലാത്തവൻ എങ്ങനെ ഘ-
ടിക്കുന്നു?

(4)

ന തത്ര ശുദ്ധീർത ച തത്ര ധർമ്മോ
ന തത്ര വേദോ ന ച തത്ര യോഗഃ
ന തത്ര മുക്തിർത ച തത്ര ഭക്തി-
ർത നേരേഹേ നയോ പ്രവൃത്തിഃ

എന്തതരംഗത്തിലാണോ യേയുടെ പ്രവാഹമി-
ല്ലാത്തത്, അവിടെ ശുദ്ധിയില്ല, അവിടെ ധർമ്മമി-
ല്ല, അവിടെ വേദമില്ല, അവിടെ യോഗമില്ല, അ-
വിടെ മുക്തിയില്ല, അവിടെ ഭക്തിയുമില്ല.

ആഗസ്റ്റ് 1963

(5)

പരേഷു സീദന്തു ദുരന്തഭയഭയൈഃ
സ്വയം യോഗം യോ ന കാരാതി മർത്യഃ
കൃപാകടാക്ഷം ഭഗവത്കാശാൽ
പ്രതീക്ഷിതം തസ്യ കരോധികാരഃ?

കരയറ അല്ലെങ്കൾ മൂലം മറ്റുള്ളവർ ഉപ-
ന്യോദം എത്ര മനുഷ്യനാണോ സ്വയം കനിവു കാ-
ണിയിക്കുന്നത്, അവനു ഭഗവാന്റെ അടുക്കൽനിന്നും
കരുണാകടാക്ഷം പ്രതീക്ഷിയിക്കുന്നവകാശമാണുള്ള-
ത്?

(6)

കൈവല്യസൗഖ്യം കൃപയൈവ ഹിതപാ
മത്സ്യാദിഭൂതൈർദ്വിവിധാവതാരൈഃ
സംക്രിശ്യാമാനസ്യ ഹരേ സ്സവിതപം
വിന്ദേൽ കഥം നിഷ്ഠതേണാ മനുഷ്യഃ?

മോക്ഷസുഖത്തെ കൃപകൊണ്ടുതന്നെ വെടിഞ്ഞു
മത്സ്യാദികളായ പല അവതാരങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു ക-
ഷ്ടപ്പെടുന്ന ശ്രീഹരിയുടെ സഖ്യം നിർദ്വയനായ മനു-
ഷ്യൻ എങ്ങനെ നേടും?

(7)

ജനാനി കർമ്മാണി സുഹൃന്ദാണി
നാമാനി രൂപാണുഷിഖാണി യസ്യ
കാരുണ്യപൂർണ്ണാനി ഭവന്തി, തസ്യ
വിഷ്ണോഃ പ്രിയഃ സ്മാൽ കിമനാർദ്ദധീർയഃ?

യാതൊരുവന്റെ ജന്മങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും സുഹൃ-
ന്ദിതങ്ങളും നാമങ്ങളും രൂപങ്ങളുമെല്ലാം കാരുണ്യപൂ-
ർണ്ണങ്ങളാണോ, ആ വിഷ്ണുവിനു ബുദ്ധിയില്ലാത്തവൻ പ്രിയനാകുമോ?

(8)

സംഖ്യാതീഗേ ഭക്തിമതഃ കടംബേ
സാംദ്രഷ്ടമേകോഽപി ന ശക്യതേ സഃ
യോ ഭൂതകാരുണ്യമഹാതരംഭഗ-
ർനാനോളീതോ നാകുലീതോ ന ദീപ്തഃ

ഭൂതദൈവങ്ങളുടെ വൻതീരകളെക്കൊണ്ട് ഉലയാതെയും
ക്ഷുഭങ്ങളെയും പിളരലെയും മരണാനുഭൂതിയെപ്പറ്റി
ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാതെ കിടന്നുറങ്ങാൻ കഴിയില്ല.

(9)

പശ്ചാത്താപം പുണ്യമാണെന്നേയും
തപസ്സും ദാനവും ശുശ്രൂഷയും ശമിക്കുന്ന
ഗർഭം മറ്റൊന്നും വിശുദ്ധം ശുഭം ച
സർവ്വം കൃപാശരണമായിത്തീർന്നു ചിത്താൻ

അംബരീഷനെയും പുണ്യവീരനെയും ഹനുമാനെയും
തപസ്സും ദാനവും ശുശ്രൂഷയും ശമിക്കുന്ന
ഗർഭം മറ്റൊന്നും വിശുദ്ധം ശുഭം ച
സർവ്വം കൃപാശരണമായിത്തീർന്നു ചിത്താൻ

(10)

വിഷ്ണുസ്വരൂപം ശബരീം യശോദാ
ഭീഷ്മാരുടെയും വസുദേവരുടെയും
പാണ്ഡവപുത്രീം വിശ്വസ്യപത്നീം
സർവ്വം മറ്റൊന്നും വിശുദ്ധം ശുഭം ച

സീതയെയും ശബരീയെയും യശോദയെയും
ഭീഷ്മാരുടെയും വസുദേവരുടെയും പാണ്ഡവരുടെയും
വിശ്വസ്യപത്നീയെയും നോക്കി: എല്ലാവരും കാരുണ്യ
ത്തോൽ കോളിളകി കരൾ പൊട്ടിപ്പൊടിഞ്ഞുവാൻ

(11)

പുണ്യാദൈവങ്ങളെപ്പറ്റി ചോ-
ദിക്കുന്ന പാണ്ഡവൻ നാരദാചാര്യൻ
സർവ്വം ച ചോദ്യം കരുണാമൂർത്തന
നിത്യം ദൂതന്മാരെക്കൊണ്ടു ചോദി

പുണ്യാദൈവങ്ങളെപ്പറ്റി ചോ-
ദിക്കുന്ന പാണ്ഡവൻ നാരദാചാര്യൻ
സർവ്വം ച ചോദ്യം കരുണാമൂർത്തന
നിത്യം ദൂതന്മാരെക്കൊണ്ടു ചോദി

കീർത്തനം കരുണാമൂർത്തനോടു സദാ നെഞ്ചലിഞ്ഞു
വരാകുന്നു.

(12)

അനുസ്യ സർവ്വസ്യ വേർതി ശാശ്വതം
തപസ്സും ദാനവും ശുശ്രൂഷയും ശമിക്കുന്ന
ഗർഭം മറ്റൊന്നും വിശുദ്ധം ശുഭം ച

മഹാജനങ്ങളെപ്പറ്റി ചോദിക്കുന്ന പാണ്ഡവൻ
നാരദാചാര്യൻ സർവ്വം ച ചോദ്യം കരുണാമൂർത്തന
നിത്യം ദൂതന്മാരെക്കൊണ്ടു ചോദി

(13)

ന ഭൂതദൈവങ്ങളെപ്പറ്റി ചോ-
ദിക്കുന്ന പാണ്ഡവൻ നാരദാചാര്യൻ
സർവ്വം ച ചോദ്യം കരുണാമൂർത്തന
നിത്യം ദൂതന്മാരെക്കൊണ്ടു ചോദി

കോപം മോക്ഷം തുടങ്ങിയ ചട്ടികളിലൂടെ
നോക്കി: എല്ലാവരും കാരുണ്യ
ത്തോൽ കോളിളകി കരൾ പൊട്ടിപ്പൊടിഞ്ഞുവാൻ

(14)

സർവ്വം ച ചോദ്യം കരുണാമൂർത്തന
നിത്യം ദൂതന്മാരെക്കൊണ്ടു ചോദി

അല്ലയോ ഭഗവാൻ, നിന്തിരുവടി സർവ്വം
നോക്കി: എല്ലാവരും കാരുണ്യ
ത്തോൽ കോളിളകി കരൾ പൊട്ടിപ്പൊടിഞ്ഞുവാൻ

(15)

ദീനേഷു കാതന്യു വിവർജതസ്യ
ശുഷ്കസ്യ ഭക്തസ്യ ദശാവിശേഷാൽ
ഭൂതാനുകമ്പാമൃതപേശവസ്യ
കാഷ്ഠം വരം ഭേവല നാസ്തികസ്യ

ദീനന്മാരിൽ കാതന്യുമില്ലാത്ത ശുഷ്കനായ ഭക്തന്റെ അവസ്ഥയേക്കാൾ ഭൂതാനുകമ്പാമൃതംകൊണ്ട് മൃദളമായ വെറും നാസ്തികന്റെ പദവിയാണു മേലം.

(16)

ജനാദിമുക്തോപി പരാവരേശോ
ഭക്താനുകമ്പാ വ്യഥിതാശയസ്സൻ
ഗോപായതേ സ്വൈര മനന്ത്യനാഥൻ
ഗോപായതി പ്രാകൃതധേനു യഥാൻ.

എല്ലാവരെയും മോക്ഷിപ്പിപ്പിച്ചു ഇടുങ്ങിയ മനോരാജമില്ലാതെ സമഗ്രജീവിതത്തെ ഉദ്ഗ്രഥനം ചെയ്യുന്ന ജീവിതദർശനവും സാക്ഷാത്കാരത്തിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗവും മിക്ക ഭാരതീയ സംസ്കാരങ്ങൾക്കുമുള്ള ഒരു സാമാന്യവേഷണമാണ്. വ്യക്തിയും സമൂഹവും ഭൂമിയും സ്വർഗ്ഗവും ഇഹവും പരവും ഒത്തിണക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന ഒരു അഭിവിഷ്ണുണം അതിൽനിന്നും നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഭൂവണ്ഡത്തിന്റെ ഒരു ക്യാമ്പയിനമായ ചിത്രം അതിൽനിന്നും നമുക്കു കിട്ടുന്നു. ഈ ചിത്രത്തിൽ വിവിധമായ ആത്മാനുഭവങ്ങളെ വളർത്തുന്ന അനേകം കേന്ദ്രങ്ങളും അവയോടു ചേർന്നുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളും വഴക്കുപ്രകാരമുള്ള പ്രത്യേക വേഷണങ്ങളോടുകൂടിയ പുണ്യപീഠങ്ങളും ചിത്രീകരിക്കുന്നതായി കാണാം. ജൈനമതത്തിലും ബൗദ്ധവിശ്വാസത്തിലും അദ്വൈതസമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള നാലുദിക്കിലുള്ള ദിവ്യക്ഷേത്രങ്ങളും വൈഷ്ണവപ്രധാനമായ പട്ടണങ്ങളും ശൈവതീർത്ഥങ്ങളും ശാക്തപീഠങ്ങളെല്ലാം ഉത്തേജനവും ഐക്യവും നൽകുന്ന മാരോ പ്രഭാകേന്ദ്രങ്ങളാണ്. പഴമൊഴിപ്രകാരം ദേഹത്യാഗംചെയ്ത സതീദേവിയുടെ ശരീരം ശിവൻ ശുദ്ധത്തിൽ മുക്കിയപ്പോൾ വേദവേദനായി അൻപത്തിരണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളിൽ വീഴുകയുണ്ടായെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. ദുർഗ്ഗാദേവിയുടെ മോഹാത്മ്യം ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. വിഷ്ണുവിനെ അല്ലെങ്കിൽ കൃഷ്ണനെ പുരുഷോത്തമനെന്നു പറയുന്നു. അതുപോലെത്തന്നെ ജഗജ്ജനനി മുൻപുപറഞ്ഞ ദിവ്യരൂപങ്ങളിൽക്കൂടി അഭിധാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ജഗന്മാതാവു് ഭാരതാതിലുടനീളം പൂടിക്കുളിപ്പടുന്നു. കേന്ദ്രീയ ഇൻഡ്യയിൽ കൊത്തിയെടുത്തിട്ടുള്ള ദേവീവിഗ്രഹങ്ങൾ ആദാംശതകംമുതൽ കാണാൻ കഴിയും.

ആഗസ്റ്റ് 1963

ജനം മുതലായ ഷഡ്ഭാവവികാരങ്ങളില്ലാത്ത സർവ്വേശ്വരൻ ഭക്താനുകമ്പകൊണ്ട് ഹൃദയംനൊന്തിട്ടു് സേപച്ഛയം ഗോപനാതിരീതകയും മറന്നശ്രയമില്ലാത്ത പ്രാകൃതങ്ങളായ കാലിപ്പട്ടങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

(17)

ജനാന ക്രിയാ ഭക്തി സമാധിയോഗം-
ശ്ശുഷ്കാ ഭവേയ്യുദസന്നിധാനാൽ,
കൈവല്യനാഥോഽവതരത്യഭിഷ്ണം
യൽ പ്രേരിത, സ്വം കരുണാം നമാമി

ജനാനകർമ്മകേന്ദ്രി രാജയോഗങ്ങൾ യാതൊന്നില്ലെങ്കിൽ ശുഷ്കങ്ങളാകുമോ കൈവല്യനാഥൻ, യാതൊന്നിന്റെ പ്രേരണയാലാണോ കൂടെക്കൂടെ അവതരിക്കുന്നത്; ആ കരുണയെ ഞാൻ പണിയുന്നു.

(രാട്ടൂർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടു്)

ദേവീമാഹാത്മ്യവും ദുർഗ്ഗാപൂജയും.

താന്ത്രിക ഉപാസന നാലു ചിരിവകുളോടുകൂടി

യതാണ്. ഗൗഡരീതിയിലുള്ള ഉപാസന പൂർവ്വശേഷം കേരളരീതിയിലുള്ള മധ്യശേഷം കശ്മീരിരിതിയിലുള്ള പശ്ചിമശേഷം വിശ്വരീതിയിലുള്ള എല്ലായിടത്തും കാണപ്പെടുന്നവെന്നു പറയുന്നു. മഹേശ്വരൻ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ള ആഗമങ്ങൾ മൂന്നുതരമുള്ള ആസ്ത്രമോക്ഷി വിഷ്ണുശ്രാവ്വ, രഥശ്രാവ്വ, അഗ്രശ്രാവ്വ എന്നീ മൂന്നു പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഇവ വിഷ്ണുന്റെ കീഴടക്കം തെക്കും പടിഞ്ഞാറുമാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. അവയുടെ വ്യാപ്തി ജാതാവശ്യം മഹാചിന്തശേഷം വശ്യം ഉണ്ടായിത്തന്നുവത്രെ. തന്ത്രാപാസന ബംഗാളിൽ ഉണ്ടായിട്ട് മിഥിലയിൽ യൗവനംപ്രാപിച്ചു മഹാശാസ്ത്രത്തിൽ ചിലയിടങ്ങളിൽ പ്രകാശിച്ചു ഗുർജരശേഷത്തിൽ ലോപിച്ചുപോയതായി ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ കാണുന്നു.

വഷ്ഗദേശം തന്ത്രപരമായ ഉപാസനയുടെ ഒരു കോട്ടയായിത്തന്നെങ്കിൽ മഹേശ്വരീയായി ഓർഗ്ഗാദേവിയെ അവിടെ ഏറ്റവുമധികം വൈഭവത്തോടു കൂടി പൂജിച്ചിരിക്കുന്നു. മാർക്കണ്ഡേയപുരാണത്തിലെ ഓർഗ്ഗാസപ്തശത അഞ്ചാംശതകത്തിനുമുമ്പ് രചിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്നിരുന്നാലും ദേവീപൂജ അതിപ്രാചീനമായ വൈദികകാലംമുതൽ നിലനിന്നിരിക്കുന്നു. ഹൃന്യരവിഗ്രഹത്തെപ്പറ്റി സപ്തശതകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. മഹാഭാരതത്തിൽ ദേവീസ്തോത്രം രണ്ടുപ്രാവശ്യം വരുന്നുണ്ട്. ദേവിയെപ്പറ്റി രാമായണത്തിലും സൂചനയുണ്ട്. കേനോപനിഷത്തിലും ദേവീസൂക്തത്തിലും ലോകമാരാവിനെ പ്രപഞ്ചശക്തികൾക്കെല്ലാം ആധാരമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ അന്ത്യോമികമാണ് സപ്തശതകത്തിലും വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നത്. ഇപ്പോൾ ബങ്കാളിൽ കാണുന്ന വൈവിധ്യപൂർണ്ണമായ ഓർഗ്ഗാപാസനാ പദ്ധതി ഉത്തരബംഗാളിലുണ്ടായിരുന്ന നേരമുതലുള്ളതെന്നു രാജാവിന്റെ കാലത്താണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു ചരിത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. മഹായാനുബന്ധത്തിലുള്ള പലമാതിരി വിഗ്രഹങ്ങൾ ഓർഗ്ഗാപൂജയിലെ നാനാപ്രകാരങ്ങളുടെ സമാഹാരത്തിനു സൂചന കൊടുത്തിരിക്കാം. എങ്കിലും ആദ്യത്തെ പ്രേമണ വേദത്തിൽനിന്നുതന്നെയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു സപ്തശതകം രായണത്തിനു മുമ്പായി ദേവീസൂക്തം പഠിക്കുന്നതിൽ തെളിവുവന്നുണ്ട്. വഷ്ഗദേശത്തും പൂജയും നവരാത്രിമഹോത്സവം നടത്തപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ പൂർണ്ണകുംഭം സ്ഥാപിച്ച് നവപത്രം എന്ന പേരിൽ ഒൻപതു ചെടികളുടെ ഇലകളും വേരുകളും പ്രതീകമായി സ്ഥാപിച്ച് പൂജനുള്ളതാണ്. ഇത് ശരത്കാലത്തിലെ ഒരു ധാന്യോത്സവമാണെന്നു കാണിക്കുന്നു. കലാമുഷ്ടിയോടുകൂടി പ്രധാന വിഗ്രഹങ്ങളെയും അംഗദേവതകളെയും ഏകരസമായി സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നത് വംഗദേശത്തെ ആശയമായിരിക്കാം. ഇന്ത്യയിലെവിടെയും അതു നിശ്ചയമായും സമാഹ്ലാഭകമാണ്.

ഓർഗ്ഗാപൂജയിൽ നടുവിൽ വരുന്ന രൂപം സമുദകരിയായിരുന്ന ഓർഗ്ഗയാണ്. ലോകജനനി നിശ്ശേഷ ദേവഗണശക്തിസമുഹമുൾക്കൊള്ളുന്നു. സന്താനങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു മഹാമാതാവു്. ലക്ഷ്മിയും സരസ്വതിയും കാളിയും ഓർഗ്ഗയും എല്ലാം ജഗത്മാതാവുതന്നെ. ഈ രൂപത്തോടുചേർന്ന് മഹിഷാസുരനെ അമ്മിപ്പിരിച്ചിരിക്കുന്ന സിംഹത്തെയും ഭയങ്കരമായ മഹിഷത്തിൽനിന്നും ചൊട്ടിപ്പറപ്പെട്ട അസുരനെയും കാണാം. വിതാനരൂപത്തിൽ ആദ്യദേവതകളെയും അവതാരങ്ങളെയും പ്രയേൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാംകൂടി അന്യോമുഖമായ ഒരു ഗാംഭീര്യവും മഹിമയുമാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

രവിന്ദ്രനാഥടാഗ്വർ ഭൂവനേശ്വരം സന്ദർശിച്ച ശേഷം ബുദ്ധപൂർവ്വയുഗത്തിലെ ഭാരതത്തിന്റെ സന്ദേശത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതുതന്നെയാണ് ഓർഗ്ഗാപൂജ ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. ഓർഗ്ഗാപൂജ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിന്നാണ്. നിത്യജീവിതത്തിൽ പരദേവതയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കണം. പ്രതിനിമിഷം വരുന്ന സുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലും ആ ദേവതയുടെ ചലനം സാക്ഷാത്കരിക്കണം. ജീവന്റെയും പരാശക്തിയുടേയും ഐക്യം അനുഭവമാകണം. ദേവതാമഹത്വം ഈവിധം വശ്യമായാൽ ആ പവിത്ര സമുഹജീവിതത്തിൽ വികസിക്കുകയും

പ്രബുദ്ധകേരളം